

Ellen G. White Estate

KELIAS PAS KRISTU

ELLEN G. WHITE

Kelias Pas Kristų

Ellen Gould White

1 - Dievo Meilė Žmogui.....	2
2 - Nusidėjėliui Reikia Išgelbėtojo	27
3 – Atgaila.....	44
4 - Išpažintis	94
5 - Pasišventimas	110
6 - Tikėjimas Ir Priėmimas	129
7 - Mokinystės Išmėginimas	152
8 - Augimas Kristuje	183
9 - Darbas Ir Gyvenimas.....	214
10 - Dievo Pažinimas	238
11 - Melstis - Teise Ypatinga.....	262
12 - Ką Daryti Su Abejonėmis	304
13 - Džiaugsmas Viešpatyje.....	333

<https://m.egwwritings.org/lt>

1 - Dievo Meilė Žmogui

Ir gamta, ir dieviškasis
apreiškimas [Šventasis Raštas]
vienodai liudija Dievo meilę.
Mūsų Dangiškasis” Tėvas yra
gyvybės, išminties ir
džiaugsmo šaltinis. Kokia graži
ir puiki Jo sukurta gamta! Kaip
nuostabiai ji tarnauja ne tik
žmogaus, bet ir visų būtybių
laimei. Saulės šviesa ir
džiuginantis bei žemę
gaivinantis lietus, kalvos, jūros
ir slėniai - visa mums kalba

apie Kūrėjo meilę. Tai Jis rūpinasi kasdieninėmis Savo kūrinių reikmėmis. „Visų akys žvelgia į Tave su viltimi, ir Tu duodi jiems peno, kai reikia. Tu atveri Savo ranką ir patenkini kiekvienos gyvos būtybės troškimą“ (Psalmė 145,15-16).

Dievas sukūrė žmogų šventą ir visiškai laimingą. Pasaulį Kūrėjas sukūrė be mažiausio sugedimo pėdsako ir prakeikimo šešėlio. Bet Dievo Įstatymo - meilės Įstatymo

pažeidimas atnešė į pasaulį sielvartą ir mirtį. Tačiau net kančiose dėl atsiradusios nuodėmės atsiskleidžia Dievo meilė. Parašyta, kad Dievas prakeikė žemę dėl žmogaus (žr. Pradžios 3,17-18). „Erškėčiai ir usnys“ - tai sunkumai ir išbandymai, paverčiantys žmogaus gyvenimą vien triūsu ir rūpesčiais. Bet jie buvo sukurti kaip būtina auklėjimo priemonė, prikelianti žmogų iš pražūties ir nuopuolio.

Vis dėlto puoless pasaulis nėra pilnas vien sielvartų ir nelaimių. Pačioje gamtoje mes galime pastebėti vilties ir paguodos ženklų. Usnys augina žiedus ir erškėčiai pasipuošia rožėmis. Kiekvienas besiskleidžiantis pumpurėlis, kiekvienas dygstančios žolės daigelis byloja, kad „Dievas yra meilė“. Paukšt suokiantys savo linksmas giesmes, įvairiaspalvės kvapnios gėlės, didingi medžiai, plačiai išskleidę žaliuojančias šakas - visa rodo švelnų tėvišką Dievo

rūpinimāsi, kad Jo vaikai būtu laimingi.

Dievo Žodis atskleidžia Dievo charakterį. Jis Pats skelbė Savo beribę meilę ir užuojautą.

Mozei meldžiantis: „Prašyčiau parodyti man Savo šlovę“,

Viešpats atsakė: „Aš padarysiu, kad praeis prieš tavo akis visas Mano gerumas ir ištarsiu prieš tave vardą ‘Viešpats’“ (Iš-ėjimo 33, 18-19) . Viešpats praeidamas pro Mozę, tarė: „Viešpats, Viešpats, esu gailestingas ir

maloningas Dievas, lėtas pykti,
gausus gerumo ir ištikimybės,
lydintis gerumu lig
tūkstantosios kartos,
atleidžiantis kalnę, nusižengimą
ir nuodėmę“ (Išėjimo 34, 6-7).
Taip atsiskleidžia Jo šlovė. Jis
„maloningas ir gailestingas“,
„Jam malonu būti gailestingam
“ (Jonos 4, 2; Michėjo 7,18) .

Viešpats kviečia mus prie Savęs
įvairiausiai ženklais žemėje ir
danguje. Jis siekia parodyti
mums Save per gamtos

kūrinius bei giliausius ir
švelniausius jausmus, kokie tik
gali kilti žmonių širdyse. Bet
visa tai yra tik silpnas Jo meilės
atspindys. Priešas aptemdė
žmonių protus, ir, nepaisydami
daugelio įrodymų, jie ėmė
žiūrėti į Dievą su baime ir
įsivaizduoti Jį rūstų, neatlaidų.
Žmonės įsivaizdavo Dievą
esant griežtu teisėju, žiauriu ir
reikliu skolintoju, esybe, kurios
svarbiausias bruožas - griežtas
teisingumas. Šetonas
pavaizdavo Kūrėją nepatiklų,
stropiai ieškantį žmonių

pražangų ir klaidų, kad galėtų juos apkaltinti. Jėzus tam ir atėjo į žemę, kad išsklaidytų tą niūrią tamsą ir parodytų pasauliui beribę Dievo meilę.

„Dievo Sūnus nužengė iš dangaus parodyti mums Tėvą.

„Dievo niekas niekada nėra matęs, tiktai viengimis Sūnus - Dievas, Tėvo prieglobstyje esantis, mums Jį atskleidė“ (Jono 1,18). „Ir niekas nepažįsta Sūnaus, tik Tėvas, nei Tėvo niekas nepažįsta, tik Sūnus ir

kam Sūnus panorēs apreikšti“
(Mato 11, 27). Kai vienas iš
mokinių paprašė: „Viešpatie,
parodyk Tėvą“, Jėzus tarė: „Jau
tiek laiko esu su jumis, ir tu,
Pilypai, vis dar Manęs
nepažįsti! Kas yra matęs Mane,
yra matęs Tėvą! Tad kaip tu
gali sakyti: 'Parodyk mums
Tėvą?'“ (Jono 14, 8-9).

Jėzus taip nusakė Savo tikslą
žemėje: , Viešpaties Dvasia ant
Manęs, nes Jis patepė Mane,
kad neščiau gerąją naujieną

vargdieniams. Pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo, akliesiems - regėjimo; siuntė vaduoti prislėgtųjų" (Luko 4, 18). Jis keliavo, darydamas gera ir gydymas šėtono apsėstuosius. Buvo kaimų, kuriuose nesigirdėjo ligonių dejonių, nes ten praėjo Gelbėtojas. Jo darbai liudijo Jo dieviškąjį patepimą. Kiekvienu Savo poelgiu Jis rodė meilę, gailestingumą ir užuojautą. Visa širdimi Jis mylėjo ir gailėjosi žmonių. Jėzus priėmė žmogaus prigimtį, kad patirtų

vargus. Net patys vargingiausi ir nuolankiausi nebijojo kreiptis į Jį. Prie Jo linko maži vaikeliai. Jie mėgo sėdėti Jam ant kelių ir žvelgti į Jo susimąščiusį ir malonų veidą.

Jėzus neslėpė nė vieno tiesos žodžio, bet visada tardavo jį su meile. Bendraudamas su žmonėmis, Jis rode didžiausią taktą, rūpestį ir dėmesį. Jis niekada nebuvo šiurkštus, niekada be reikalo neištarė griežto žodžio, niekada

nesuteikė skausmo jautriai
sielai. Jis nesmerkė žmonių
silpnumo. Visada su meile sakė
tiesą. Jis smerkė veidmainystę
ir nedorumą, bet Jo balsas
drebėdavo ir akys plūsdavo
ašaromis, tariant teisingus
priekaištų žodžius. Jis verkė dėl
Jeruzalės - miesto, kurį mylėjo,
tačiau kuris nepripažino Jo -
Kelio, Tiesos ir Gyvenimo.
Žydai atmetė savo Išgelbėtoją,
bet Jis net tada nenustojo jų
mylėti ir užjausti. Visą Savo
gyvenimą Jis aukojosi ir
rūpinosi kitais. Kiekviena siela

Jam buvo brangi. Dieviškoji
didybė nekliudė Jam švelniai
elgtis su kiekvienu Dievo
šeimos nariu. Kristus matė, kad
kiekvienas žmogus yra puolusi
siela; ją Jis ir atėjo išgelbėti.

Toks Kristaus charakteris
atsiskleidžia žemėje. Tai Jis,
mūsų Dangiškasis Tėvas, per
Kristų išlieja dieviškąją
užuojautą žmonijai. Jėzus,
mylintis ir gailestingas
Gelbėtojas, buvo Dievas,

„apreikštas kūne“ (1 Timotiejui 3,16).

Jėzus gyveno, kentėjo ir mirė, kad mus atpirktų. Jis tapo Skausmų Vyru, kad mes galėtume džiaugtis amžinuoju gyvenimu. Dievas leido Savo mylimam, pilnam malonės ir tiesos Sūnui nusileisti iš neapsakomos šlovės pasaulio į žemę, suteptą nuodėmės bei aptemdytą mirties ir prakeikimo. Jis leido, kad Kristus paliktų tėviškos meilės

gelmes, nužengtų iš ten, kur Jį
garbina angelai, ir kęstų gėdą,
įžeidinėjimus, pažeminimą,
neapykantą ir mirtį. „Bausmė
ant Jo krito mūsų išganymui, ir
mes buvome išgydyti Jo
žaizdomis“ (Izaijo 53,5).
Pažvelkite į Jį, : kenčiantį
dykumoje, Getsemanėje, ant
kryžiaus! Nekaltasis Sūnus
prisiėmė visą nuodėmės našta.
Jis, esantis viena su Tėvu, Savo
siela pajuto, kaip labai
nuodėmė atitolina žmogų nuo
Dievo. Todėl iš Jo lūpų
išsiveržė sielvarto šauksmas:

„Mano Dieve, Mano Dieve,
kodėl Mane apleidai?!“ (Mato
27, 46) Tai nuoPažvelkite į Jį '
kovojančią už Jus dykumoje
dėmės našta, jos baisumas -
bedugnė, skirianti žmogų nuo
Dievo, perplėšė Dievo Sūnaus
širdį.

Ši didžioji auka buvo paaukota
ne tam, kad įžiebtų meilę
žmogui Dangiškojo Tėvo
širdyje ir pažadintų Jam norą
išgelbėti žmones. Ne ir dar
kartą ne! „Dievas taip pamilo

pasauli, jog atidavē Savo
viengimi Sūnu” (Jono 3,16).
Tēvas mus myli ne todēl, kad
Kristus mus atpirko, bet Sūnus
todēl mus atpirko, kad Tēvas
mus myli. Kristus buvo
Tarpininkas, per kuri Dievas
galējo išlieti Savo meilę
puolusiam pasauliui. „Juk tai
Dievas Kristuje sutaikino su
Savimi pasauli” (2
Korintiečiams 5,19). Dievas
kentėjo kartu su Sūnumi
Getsemanės sode, mirtis ant
Golgotos kryžiaus ir beribės
meilės pripildyta širdis - tai

kaina, sumokėta už mūsų
atpirkimą.

Jėzus pasakė: „Tėvas myli
Mane, nes Aš guldaui Savo
gyvybę, kad ir vėl ją
pasiimčiau“ (Jono 10, 17). Tai
yra: „Mano Tėvas taip myli jus,
kad Jis dar labiau Mane pamilo
už tai, kad atidaviau Savo
gyvybę, jus atpirkdamas.
Užimdamas jūsų vietą,
prisiimdamas jūsų nuodėmes ir
prasižengimus bei atiduodamas
gyvybę už jus, Aš tapau dar

brangesnis Savo Tėvui. Nes po
Mano aukos Dievas gali būti
teisingas ir nuteisinti kiekvieną
tikintį į Jėzų nusidėjėlių”.

Tik Dievo Sūnus galėjo mus
atpirkti, nes tik Tas, kuris yra
viena su Tėvu, galėjo Jį
parodyti pasauliui. Tik Sūnus
pažinojo visas dieviškosios
meilės gelmes ir galėjo tą meilę
atskleisti pasauliui. Niekas
kitas, tik didžioji Kristaus auka
už puolusią žmoniją galėjo

išreikšti beribę Tėvo meilę
žmonėms.

„Dievas taip pamilo pasaulį, jog
atidavė Savo viengimį Sūnų“.
Jis atidavė Sūnų ne tik dėl to,
kad Šis gyventų tarp žmonių,
kentėtų už jų nuodėmes ir
mirtų kaip auka už jas. Kristus
turėjo patirti žmonijos dalia ir
vargus. Tas, kuris buvo viena
su Dievu, susijungė su
žmonėmis neatskiriamai. Jėzus
nesigėdi „juos vadinti broliais“
(Hebrajams 2, 11). Jis - Auka už

mus, mūsų Užtarėjas, mūsų
Brolis, per amžius esantis viena
su Savo atpirkta žmonija. Prieš
Dievo sostą Jis stovi kaip
Žmogaus Sūnus. Visa tai
įvykdyta, kad žmogus galėtų
pakilti iš pražūties bei
nuodėmių, liudyti Dievo meilę
ir džiaugtis šventu gyvenimu.

Kaina, sumokėta už mūsų
atpirkimą, ir didžiulė mūsų
Dangiškojo Tėvo auka,
atiduodant Sūnų mirčiai už
mus, turi priversti kiekvieną

susimąstyti, kuo jis gali tapti
per Kristų. Matydamas
begalinę tėviškąją meilę
žūstančiai žmonijai, apaštalas
Jonas tapo kupinas
pasigėrėjimo ir pagarbos.
Nerasdamas žodžių šiai
didžiajai meilei apsakyti, jis
kreipiasi į pasaulį: „Žiūrėkite,
kokia meile apdovanojo mus
Tėvas: mes vadinamės Dievo
vaikai ir esame!“ (1 Jono 3,1)
Kaip didžiai vertinamas
žmogus! Nusidėdami žmonės
atiduoda savo gyvenimą šėtono
valdžiai. Bet tikėdami Kristaus

auka, Adomo sūnūs gali tapti Dievo vaikais. Priimdamas žmogiškąją prigimtį, Kristus išaukštino žmoniją. Tik susivieniję su Kristumi nusidėjėliai gali būti verti vadintis Dievo vaikais.

Su kuo palyginti tokią meilę? - Dangiškojo Karaliaus vaikai! Koks brangus pažadas! Tema giliausiems apmąstymams! Sau lygių neturinti meilė pasauliui, nusigrėžusiam nuo Jo! Ta mintis nuramina sielą, o protas

paklūsta Dievo valiai. Juo labiau mes tyrinėjame dieviškąjį charakterį Golgotos kryžiaus šviesoje, juo aiškiau matome Dievo gailestingumą, švelnumą ir atlaidumą, susijungusius su teisingumu, ir juo aiškiau mes pastebime beribės meilės ir užuojautos, didesnės už motinos gailestį suklydusiam sūnui, įrodymus.

2 - Nusidėjėliui Reikia Išgelbėtojo

*****

Sukurdamas žmogų, Dievas apdovanojo jį tauriu charakteriu ir aiškiu protu. Tai buvo tobula būtybė ir gyveno darnoje su Dievu. Žmogaus mintys buvo tyros, tikslai šventi. Bet nepaklusnumas pakeitė jo minčių kryptį, o savanaudiškumas išstūmė meilę Dievui. Nuodėmė susilpnino žmogų, ir savo

paties jėgomis jis nebegalėjo priešintis šėtonui. Jis tapo šėtono belaisvis ir būtų likęs juo amžiams, jei nebūtų įsiterpęs Dievas. Gundytojo tikslas buvo sugriauti dieviškąjį žmogaus sukūrimo planą, pripildyti žemę sielvarto bei vargų ir tuo apkaltinti Dievą.

Prieš nuopuolį žmogus džiaugėsi, jog bendrauja su Tuo, „kuriame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai“ (Kolosiečiams 2, 3). Bet

nusidėjęs jis pradėjo šalintis
Kūrėjo. Tokia dabar yra dar
neatsinaujinusio žmogaus
širdis. Ji negali sugyventi su
Dievu ir nesidžiaugia
bendraudama su Juo.
Nusidėjęlis negalėtų būti
laimingas šalia Dievo. Jis
vengtų šventų būtybių
draugystės. Jis nejaustų
džiaugsmo ir būsimajame
pasulyje, kur viešpatauja
nesavanaudiška meilė. Ši meilė,
kai kiekviena širdis plaka
vienodai su Begalinės Meilės
širdimi, nerastų atgarsio

nusidėjėlio širdyje. Jo mintys, interesai ir tikslai būtų svetimi Dangiškiosios karalystės principams. Jis skambėtų disonansu su darnia dangiškąja melodija. Gyvenimas danguje jam būtų kančia. Jis nebegalėtų ilgiau slėptis nuo To, kuris yra šviesos ir džiaugsmo šaltinis. Tai ne Dievo užgaida neįsileisti nusidėjėlių į dangų. Jie patys yra netinkami šventam gyvenimui. Dievo šlovė būtų juos naikinanti ugnis. Jie sutiktų žūti, kad tik galėtų pasislėpti nuo savo Atpirkėjo.

Mums patiems neįmanoma
ištrūkti iš nuodėmės bedugnės.

Mūsų širdys yra nuodėmingos
ir jų patys negalime pakeisti.

„Kas gali padaryti švarų daiktą
iš nešvaraus?“ (Jobo 14, 4)

„Kūno rūpesčiai priešiški
Dievui; jie nepaklūsta Dievo
Įstatymui ir net negali paklusti“
(Romiečiams 8, 7) .

Išsilavinimas, kultūra,
troškimai ir valios pastangos
čia bejėgiai. Jie pakeičia
žmogaus elgesį, bet negali

pakeisti širdies. Turi būti vidinė jėga, gyvenimas iš Aukščiau, kad žmogus išsilaisvintų iš nuodėmių ir taptų šventas. Ši jėga yra Kristus. Tik Jo malonė gali atgaivinti sielą, atvesti ją pas Dievą. Išgelbėtojas pasakė: „Jei kas neatgims iš aukštybės“, t. y. neatsinaujins širdimi, nepakeis troškimų, tikslų ir siekių taip, kad jie vestų į naują gyvenimą, tas „negalės regėti Dievo karalystės“ (Jono 3, 3). Labai klysta tie, kurie mano, kad užtenka žmogui ugdyti tik įgimtą gėrį. „Juslinis žmogus

nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad apie tuos dalykus reikia spręsti dvasiškai“. „Nesistebėk, jog pasakiau: jums reikia atgimti iš aukštybės“ (1 Korintiečiams 2,14; Jono 3, 7). Apie Kristų yra parašyta: „Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa“. „Nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti“ (Jono 1,4; Apaštalų darbų 4,12).

Neužtenka matyti Jo
gailestingumą, dosnumą ir
tėvišką rūpinimąsi mumis.
Neužtenka suvokti, koks
išmintingas ir teisingas yra Jo
Įstatymas, pagrįstas amžinosios
meilės principu. Apaštalas
Paulius, visa tai supratęs, sakė:
„Pripažįstu, jog Įstatymas
geras“; „Įstatymas šventas;
įsakymas taip pat šventas ir
teisingas, ir geras“, bet vėliau
susirūpinęs, su skausmo ir
nevilties gaidėle balse, papildė:

„O aš esu kūniškas, parduotas
nuodėmės valdžion“
(Romiečiams 7, 16.12.14). Jis
troško tyrumo ir teisumo, kurių
pats negalėjo pasiekti. Vargšas
aš žmogus! Kas mane išvaduos
iš šito mirtingo kūno!“, -
sušuko jis (Romiečiams 7, 24).
Toks šauksmas išsiveržia iš
visų nuodėmės apsunkintų
širdžių visais amžiais ir visame
pasaulyje. Jiems tėra vienas
atsakymas: „Štai Dievo
Avinėlis, kuris naikina pasaulio
nuodėmę!“ (Jono 1, 29)

Įvairiais būdais Dievo Dvasia
siekia atskleisti šią tiesą
sieloms, trokštančioms
išsivaduoti iš kaltės naštos. Kai
Jokūbas nusidėjo ir bėgo iš tėvo
namų, jį slėgė kaltės
suvokimas. Jį, vienišą tremtinį,
atskirtą nuo visko, kas jam
buvo šiame pasaulyje brangu,
labiausiai kamavo mintis, kad
nuodėmė jį atskyrė nuo Dievo
ir Dangus jį apleido. Prislėgtas
liūdesio, jis atsigulė pailsėti ant
plikos žemės. Aplink jį buvo tik

vienišos kalvos, o virš jų -
žvaigždėtas dangus. Sapne jis
pamatė paslaptinę šviesą:
atrodė, kad iš to slėnio, kur jis
ilsėjosi, platūs laiptai kilo iki
pat dangaus vartų. Jais aukštyn
- žemyn kilo ir leidosi Dievo
angelai. O iš viršaus pasigirdo
dieviškas paguodos ir vilties
balsas. Taip Jokūbas sužinojo,
kad jo sielai reikia Gelbėtojo. Su
džiaugsmu ir dėkingumu jis
matė kelią, kuriuo jis,
nusidėjęs, gali naujai
bendrauti su Dievu.
Paslaptinę laiptai

simbolizavo Kristų - vienintelį
Tarpininką tarp Dievo ir
žmogaus.

Tą patį palyginimą Kristus
panaudojo, kalbėdamasis su
Natanaeliu: „ Jūs matysite
atsivėrusį dangų ir Dievo
angelus, kylančius ir
nusileidžiančius ant Žmogaus
Sūnaus“ (Jono 1,51).

Nusidėjęs žmogus apleido
Dievą, ir ryšys tarp žemės ir
dangaus buvo nutrauktas. Per

ta bedugnę nebuvo liepto. Bet per Kristų žemė vėl yra sujungta su dangumi. Kristus nutiesė per bedugnę tiltą, kuriuo angelai galėjo bendrauti su žmonėmis ir jiems tarnauti. Kristus sujungė nuodėmingą, silpną ir bejėgį žmogų su begalinės jėgos Šaltiniu. Veltui žmonės svajoja apie dvasinį tobulumą, veltui jie stengiasi patobulinti žmoniją, jei atmeta vienintelį jiems duotą vilties ir pagalbos Šaltinį. „Kiekvienas geras davinyš ir tobula dovana“ (Jokūbo 1, 17) yra iš

Dievo. Vienintelis kelias pas Dievą - Kristus. Jis sako: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Mane” (Jono 14, 6).

Dievo meilė Savo žemės vaikams stipresnė už mirtį. Atiduodamas Savo Sūnų, Jis padovanojo mums visą Dangų. Išgelbėtojo gyvenimas, mirtis ir užtarimas, angelų ir Šventosios Dvasios darbas, nuolatinis dangaus būtybių domėjimasis

žemiškuoju gyvenimu - visa tai
tarnavo žmonijos atpirkimui.

Mąstykite apie tą didžiąją
auką už mus! Pabandykite
įvertinti dangiškąsias pastangas
ir triūną, kad susigražintų
prarastuosius į Tėvo namus.
Pačios galingiausios dangaus
jėgos buvo panaudotos mums
išgelbėti. Didžiausi
apdovanojimai teiesiems,
džiaugsmas danguje,
gyvenimas su angelais,
bendravimas su Dievu ir Jo

Sūnumi, meilė jiems, neribotos
mūsų tobulėjimo galimybės per
visą amžinybę - argi visa tai
neskatina atsiduoti Kūrėjui ir
Atpirkėjui bei Jam tarnauti?

Dievo Žodžiu pareikštas
nuosprendis nuodėmei ir
neišvengiamas atpildas už ją,
mūsų charakterio išsigimimas
ir gresianti žūtis perspėja mus
nepasukti šėtono keliu. Nejaugi
mes liksime abejingi Dievo
malonei? Ką daugiau Jis galėjo
padaryti? Ieškokime teisingų

tarpusavio santykių su Tuo,
kuris mus myli. Pasinaudokime
mums suteiktomis
galimybėmis, kad taptume
panašūs į Jį, bendrautume su
angelais, sutartume ir būtume
vieningi su Tėvu ir Sūnumi.

3 – Atgaila

Kokiu būdu žmogus gali būti teišus Dievo akivaizdoje?

Kokiu būdu nusidėjėlis gali tapti teišus? Tik Kristus gali mus atvesti pas Dievą ir padaryti šventus. Tačiau kaip mums ateiti pas Kristų?

Daugelis klausia to paties, ko ir žmonės per Sekmines, supratę savo nuodėmingumą: „Ką mums daryti, broliai?“ (Apaštalų darbų 2, 37) Pirmiausia Petras atsakė: „Atsiverskite“, o

vėliau pridūrė: „Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės“ (Apaštalų darbų 3,19).

Atgailauti - tai gailėtis dėl nuodėmės ir stengtis jos nebekartoti. Kol mes nesuvoksime, kokia baisi yra nuodėmė, kol širdyje nenusigręšime nuo jos, tol mūsų gyvenime neįvyks tikrų permainų ir mes nuolat nusidėsime.

Daugelis nesupranta tikrosios atgailos esmės. Jie sielvartauja dėl padarytų nuodėmių, netgi bando pasitaisyti, bet tik tam, kad išvengtų atpildo už jas. Bet tai nėra atgaila pagal Bibliją. Jie labiau nerimauja dėl galimų nuodėmės pasekmių, o ne dėl pačios nuodėmės. Taip sielvartavo Ezavas, supratęs, kad visam laikui prarado pirmagimystę. Taip Balaamas, išsigandęs priešais jį stovinčio angelo su ugniniu kalaviju,

pripažino savo kalnę tik todėl,
kad išliktų gyvas. Iš tikrųjų jis
neatgailavo dėl nuodėmės,
nesibjaurėjo ja, nepakeitė savo
tikslų. Judas Iskariotas, išdavęs
savo Viešpatį, sušuko: „
„Nusidėjau išduodamas
nekaltą kraują“ (Mato 27,4).
Prisipažinimas išsiveržė iš jo
nusidėjusios sielos iš baimės
dėl atpildo ir siaubo būti iš
baimėsdėi atpiido pasmerkdam.
Jis labai bijojo išdavystės
pasekmių, bet širdyje
nesielvartavo išdavęs nekaltą
Dievo Sūnų ir išsigynęs Izraelio

Šventojo. Kentėdamas Dievo
bausmes, faraonas prisipažino
klydęs, bet vos tik bausmės
pasibaigd; atvirai
nepaklūsavo Diev trys -
Ezavas, Judas Iskarioti faraonas
- bijojo atpildo m nuodėmės,
bet nesisielojo dėl pačios
nuodėmės.

Nusidėjėlio sąžinė pabunda tik
tada, kai širdis atsiduoda
Šventajai Dvasiai. Tik tada jis
pradedą suvokti, koks gilus ir
šventas yra Dievo Įstatymas —

Jo valdymo danguje ir žemėje pagrindas. „Šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų“ (Jono 1, 9), apšviečia slapčiausius sielos kampelius ir atidengia juose esantį blogį. Kaltės suvokimas užvaldo jo protą ir širdį. Nusidėjėlis mato Dievo teisumą ir pasibaisėja, kad, būdamas netyras ir kaltas, turės stoti prieš Tą, kuriam atviros žmonių širdys. Jis mato Dievo meilę, šventumo grožį ir tyrumo džiaugsmą. Jis trokšta apvalymo, pasikeitimo ir atnaujinto bendravimo su

Dangumi. sielos kampelius
Dovydo malda po nuopuolio
rodo tikrąjį sielėjimąsi dėl
nuodėmės. Jo atgaila buvo
nuoširdi ir tikra. Jis nebandė
sušvelninti savo kaltės ir
meldėsi ne todėl, kad išvengtų
bausmės. Jis matė, kokia
sutepta yra jo siela, bjaurėjosi
nuodėme ir meldė ne tik
atleidimo, bet ir širdies
apvalymo. Jis troško džiaugtis
šventu gyvenimu ir bendrauti
su Dievu, o jo siela šaukėsi
Dievo:

„Laimingas, kuriam atleistas
nusižengimas,
kuriam dovanota nuodėmė.
Laimingas žmogus, kurio
Viešpats
nelaiko kaltu, kurio dvasioje
nėra apgaulės”

(Psalmė 32, 1-2).

„Pasigailėk manęs, Dieve, iš
Savo gerumo;

iš Savo begalinio gailestingumo
sunaikink mano maištingus
darbus.

Kaskart nuplauk mano kalnę,
apvalyk mane nuo mano
nuodėmės! Savo maištingus
darbus aš gerai pažįstu,
ir mano nuodėmė man nuolat
prieš akis.

Tau nusidėjau, tiktai Tau,
ir padariau, kas pikta Tavo
akyse.

Tad esi teišus, kai mane kaltini,

ir teisingas, kai Savo teisme
mane pasmerki.

Aš gimęs su kalte,
ir mano motina mane pradėjo
su nuodėme.

Tu trokšti tiesos ir nuoširdumo,
todėl mokyk mane išminties
ligi širdies gelmių.

Apvalyk mane yzopu, ir būsiu
švarus,

nuplauk mane, ir būsiu
baltesnis už sniegą.

Leisk man išgirsti džiaugsmo ir
linksmybės žinią,

ir kaulai, kuriuos išvarginai,
tepradžiunga.

Nugręžk Savo veidą nuo mano
nuodėmių

ir panaikink visas mano kaltes.

Sukurk man tyrą širdį, Dieve,
ir atnaujink manyje ištikimą
dvasią.

Nevaryk manęs nuo Savo
Artumo,

nenuimk nuo manęs Savo
dvasios šventos.

Leisk man vėl džiaugtis Tavo
išganymu,

tepalaiko mane nori dvasia.
Mokysiu nedorėlius Tavo kelių,
ir nusidėjėliai sugrįš pas Tave.
Išlaisvink mane iš kraujo kaltės,
Dieve,
mano išganymo Dieve,
ir mano liežuvis mėgausis Tavo
teisumu“

(Psalmė 51, 3-16).

Taip atgailauti savo jėgomis
visiškai neįmanoma. Tokia
atgaila gali būti gauta tik iš

Kristaus, įžengusio į dangų ir
dovanojusio žmonėms amžinąjį
gyvenimą.

Kaip tik čia daugelis ir klysta, o
Kristus, net ir norėdamas,
negali jiems padėti. Jie mano,
kad negali ateiti pas Kristų,
neišpažinę savo nuodėmių. Jie
galvoja, jog atgaila ruošia kelią
nuodėmių atleidimui. Tai tiesa.
Norint gauti nuodėmių
atleidimą, pirmiausia reikia
atgailauti dėl jų. Nes tik
besisielojančiai ir

atgailaujančiai širdžiai reikia
Gelbėtojo. Bet ar nusidėjėlis turi
atgailauti prieš ateidamas pas
Jėzų?

Biblija nemoko, kad nusi dėjėlis
pirmiau turi atlikti išpažintį, o
tik po to atsiliepti į Kristaus
kvietimą. „Ateikite pas Mane
visi, kurie vargstate ir esate
prislėgti; Aš jus atgaivinsiu!“
(Mato 11,28) Jėgų tikrajai
atgailai suteikia tik Kristus.
Apaštalas Petras taip aiškino,
kreipdamasis į izraelitus:

„Dievas išaukštino Jį Savo dešine kaip vadą ir išgelbėtoją, kad suteiktų Izraeliui atsivertimą ir nuodėmių atleidimą“ (Apaštalų darbų 5, 31). Mes taip pat negalime atgailauti be sąmone pažadinančios Kristaus Dvasios. Be Kristaus mums negali būti ir atleista.

Kristus skatina kiekvieną gerą poelgį. Tik Jis vienas gali įkvėpti mums pasibjaurėjimą nuodėme. Kiekvienas tiesos ir

tyrumo troškimas, kiekvienas
nuodėmingumo suvokimas
įrodo, kad Jo Dvasia veikia
mūsų širdyse.

Jėzus pasakė: „ O Aš, kai būsiu
pakeltas nuo žemės, visus
trauksiu prie Savęs“ (Jono 12,
32). Kristus turi būti
apreiškiamas nusidėjėliui kaip
Gelbėtojas, mirštantis už
pasaulio nuodėmes. Žvelgdami
į Dievo Avinėlių, nukryžiuotą
ant Golgotos kryžiaus, mes
pradedame suprasti atpirkimo

paslaptį. Tuomet Dievo
gerumas veda mus į atgailą.
Mirdamas už nusidėjėlius,
Kristus parodė beribę meilę. Jei
tik nusidėjėlis suvokia šią
meilę, ji suminkština jo širdį,
pavergia protą ir skatina sielą
atgailauti.

Beje, kartais žmonėms gėda dėl
savo ydų, ir jie atsisako kai
kurių blogų įpročių, dar
nesupratę, kad juos kviečia
Kristus. Bet visos jų pastangos
pasitaisyti, visi nuoširdūs

troškimai elgtis tinkamai yra ne kas kita, kaip Kristaus kvietimas. Jie nepastebi, kad Šventoji Dvasia pažadina jų sąžinę ir keičia gyvenimą. Matant Kristų, nukryžiuotą ant Golgotos kryžiaus už mūsų nuodėmes, Dievo įsakymai iškyla žmonių sąmonėje. Jie pamato, koks nedoras yra jų gyvenimas ir kaip giliai jų sielose įsišaknijusi nuodėmė. Jie pradeda suvokti Kristaus teisumą ir sušunka: „Kas yra nuodėmė, kad prireikė tokios didelės aukos išlaisvinti iš jos?“

Kiek reikėjo meilės, kančių ir pažeminimų, kad mes nežūtume, bet gautume amžinąjį gyvenimą?”

Nusidėjėlis gali priešintis tai meilei ir Kristaus kvietimui, bet jei atsiduos, žengs pas Jėzų. Pažinęs išgelbėjimo planą, jis ateis į kryžiaus papėdę, atgailaudamas dėl nuodėmių, suteikusių kančias mylimajam Dievo Sūnui.

Ta pati dieviškoji jėga,
egzistuojanti gamtoje, veikia
žmonių širdis ir įkvepia juos
trokšti tobulumo. Jokios
žemiškos gėrybės negali
numalšinti šio troškulio. Dievo
Dvasia skatina juos ieškoti
Kristaus malonės ir švento
gyvenimo džiaugsmo. Tai gali
duoti sielai ramybę ir atilsį.
Įvairiomis priemonėmis ir
nuolat Išgelbėtojas ragina
žmones atsisakyti
nuodėmingų, laimės
nesuteikiančių malonumų, ir
atkreipia jų dėmesį į palaimas,

kurias jie gali turėti, susivieniję su Juo. Į visas sielas, kurios bergždžiai stengiasi atsigerti iš sugriautų šulinių, yra kreipiamasi: „Kas trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia dovanai gyvybės vandens“ (Apreiškimo 22,17).

Jūs, kurie širdyje trokštate daugiau, negu gali duoti šis pasaulis, atpažįstate, kad tai yra Dievo balsas. Melskite Jį išmokyti jus atgailauti, prašykite parodyti jums tobulai

tyrą Kristų su visa Jo beribe
meile. Gelbėtojo gyvenime
įsikūnijo dieviškojo Įstatymo
principas - meilė Dievui ir
žmogui. Jo siela gyveno
nesavanaudiška meile ir
dosnumu. Žvelgiant į
Atpirkėją, Jo šviesa mus
apšviečia, ir mes pamatome,
kokios nuodėmingos yra mūsų
širdys.

Kaip ir Nikodemas, mes galime
suklysti, džiaugdamesi, kad
dorai gyvename ir kad mūsų

charakteris ne toks jau blogas,
jog turėtume, kaip kiti
nusidėjėliai, nusižeminti prieš
Dievą. Bet kai Kristaus šviesa
apšviečia mūsų sielas, mes
pamatome, kokie netyri esame,
kiek daug turime egoizmo ir
priešiškumo Dievui. Tada
suprantame, kad mūsų teisūs
darbai yra lyg suteršti
skudurai, ir tik Kristaus kraujas
gali mus apvalyti nuo
nuodėmės purvo. Tik Jis vienas
gali atnaujinti mūsų širdis
pagal Savo pavyzdį.

Pakanka tik vieno žvilgsnio į
Kristaus tyrumą, tik vieno
Dievo šlovės spindulėlio,
prasiskverbiančio giliai į sielą,
kad būtų apnuoginti mūsų
išsigimusio būdo trūkumai ir
skaudžiai juntama kiekviena
ydelė. Nusidėjėliui atsiskleidžia
jo norų tuštybė, širdies
nedorumas ir lūpų netyrumas.
Jis mato, kad savo darbais yra
pamynęs Dievo Įstatymą, o
Dievo Dvasios veikiamą jo
liūdinčią širdį perveria

skausmas. Matydamas tyrą, nesuteptą Kristaus charakterį, jis bjaurisi savimi.

Pranašas Danielius, pamatęs, kokia šlovė supa jam atsiųstą dangiškąjį pasiuntinį, buvo priblokštas. Jis suprato, koks silpnas ir netobulas yra jis pats. Apibūdindamas šį nuostabų susitikimą, Danielius sako: „ Aš netekau jėgų, mirtinai išblyškau ir buvau visiškai bejėgis“ (Danieliaus 10, 8) . Žmogus, patyręs tokius jausmus,

neapkęs savo egoizmo ir
bjaurėsis savimeile. Per
Kristaus teisumą jis sieks
apvalyti savo širdį, kad ji būtų
darnoje su Dievu ir atitiktų
Kristaus charakterį.

Apaštalas Paulius apie save
pasakė, „vykdeš Įstatymo
reikalaujamą teisumą“ jis buvo
nepeiktinas (žr. Filipiečiams 3,
6). Bet, paveiktas dvasinės
Įstatymo prasmės, matė esąs
nusidėjėlis. Pagal Įstatymą,
taikomą išoriniam gyvenimui,

jis buvo teisus. Bet, pažvelgęs į šventuosius Įstatymo priesakus ir pamatęs save tokį, kokį jį matė Dievas, Paulius nusizemino ir išpažino savo kaltę. Apaštalas sako: „Aš kadaise gyvenau be Įstatymo. Paskui, atėjus įsakymui, atgijo ir nuodėmė, o aš numiriau“ (Romiečiams 7, 9-10). Kai jis suprato dvasinę Įstatymo prigimtį, nuodėmė iškilo prieš jį visu bjaurumu, ir jo savigarba išnyko.

Tiek Dievas, tiek žmogus skirtingai vertina nuodėmės mastą. Tačiau koks menkas beatrodytų žmonėms vienoks ar kitoks prasižengimas, Dievo akyse nėra mažos nuodėmės. Žmogus vertina šališkai ir netobulai. Dievas apie viską sprendžia taip, kaip yra iš tikrųjų. Girtuoklių žmonės paprastai niekina ir sako, kad jo nuodėmė užtvers jam kelią į dangų, bet išdidumas, egoizmas ir gobšumas dažnai lieka nepasmerkti. o kaip tik šios nuodėmės labiausiai

įžeidžia Dievą. Jos nepriimtinos
Jo geram charakteriui ir
nesavanaudiškai meilei,
viešpataujančiai visuose
nepuolusiuose pasauliuose.
Didžiausias nusidėjėlis gali
jausti gėdą ir savo menkumą.
Jis gali suprasti, kaip labai jam
reikia Kristaus malonės. o
išdidžiajam nieko nereikia.
Todėl jis neįsileidžia širdin
Kristaus ir praranda
nesuskaičiuojamus
palaiminimus, kuriuos Jis
suteikia.

Nelaimingas muitininkas, kuris
meldėsi: „ Dieve, būk
gailestingas man nusidėjėliui! “,
save laikė nedorėliu. Kiti į jį
žiūrėjo taip pat. Bet jis jautė, ko
jam reikia. Susigėdęs ir
slegiamas kaltės, jis atėjo pas
Dievą prašyti malonės.
Muitininko širdis buvo atvira
Dievo Dvasiai, per malonę
išlaisvinančiai iš nuodėmės. O
įsitikinusio savo teisumu
fariziejaus pagyrūniška malda
rodė, jog jis neįsileido

Šventosios Dvasios savo širdin.
Būdamas toli nuo Dievo, jis
nesuprato savo
nuodėmingumo, priešiško
šventam tobulumui. Jam nieko
nereikėjo, todėl jis nieko ir
negavo.

Jeigu jūs matote savo
nuodėmingumą, nelaukite, kol
tapsite geresni. Kiek daug
žmonių laiko save nevertais
ateiti pas Kristų. Nejaugi jūs
manote, kad galite pasitaisyti
savo pačių pastangomis? „Ar

gali etiopas pakeisti savo oda, o leopardas - savo dėmes? Tad ar, įgudę blogai elgtis, galėtumėte daryti gera?“ (Jeremijo 13, 23)

Tik Dievas gali jums padėti.

Nelaukite stipresnių argumentų, geresnių galimybių ar didesnio pamaldumo. Mes nieko negalime padaryti savo pačių jėgomis. Mes turime ateiti pas Kristų tokie, kokie esame.

Bet neklaidinkime savęs, manydami, jog didžiai mylis ir gailestingas Dievas išgelbės

mus net ir tada, jei atmesime Jo malonę. Tik Golgotos kryžiaus šviesoje galime matyti, kokia baisi yra nuodėmė. Kai žmogus tvirtina, kad Dievas per daug geras, kad apleistų žmogų, tepažvelgia jis į Golgotą. Kristus prisiėmė visą kaltę už mūsų nepaklusnumą ir kentėjo nusidėjėlių vietoje tik todėl, kad nebuvo kito būdo žmogui išgelbėti. Be Jo aukos žmogui neįmanoma išsivaduoti iš griauinančios nuodėmės jėgos. Be Jo aukos žmogui neįmanoma išsivaduoti iš

griaunančios nuodėmės jėgos ir atnaujinti bendravimo su dangiškomis būtybėmis - neįmanoma vėl tapti dvasinio gyvenimo dalininkais. Kristaus meilė, kančios ir mirtis liudija, kokia baisi yra nuodėmė, iš kurios išsivaduoti ir tikėtis amžinojo gyvenimo galima tik atsidavus Kristui.

Užkietėjęs nusidėjėlis kartais rodo į tuos, kurie vadina save krikščionimis, sakydamas: „Aš nesu blogesnis už juos. Jie

neišsižada daugiau negu aš ir neturi daugiau už mane išminties ir taurumo. Jie, kaip ir aš, mėgsta malonumus ir pataikauja sau". Taip kitų klaidomis jie pateisina savo nerūpestingumą. Bet svetimos nuodėmės ir ydos negali pateisinti nė vieno, nes Viešpats davė mums ne klystančio žmogaus pavyzdį, o skaistųjį Savo Sūnų. Mums reikia mokytis iš Jo ir Juo sekti. Tie, kurie skundžiasi neteisingu krikščionių gyvenimu, patys turėtų rodyti gerą pavyzdį.

Jeigu jie taip gerai su pranta,
koks turėtų būti krikščionis, tai
jų nuodėmė yra dar didesnė. Jie
žino, kas teisinga, o atsisako tai
daryti.

Delsti pavojinga. Jau dabar
išpažinkite savo nuodėmes ir
ieškokite širdies tyrumo
Kristuje. Tūkstančių tūkstančiai
čia daro lemtingą klaidą. Aš
neapsistosiu ties gyvenimo
trumpumu ir nepastovumu. Bet
yra baisus pavojus, kurį ne visi
pakankamai supranta. Tai -

delsimas paklusti Dievo
Šventosios Dvasios balsui,
pasirinkimas gyventi
nuodėmėje. Kokia maža
beatrodytų nuodėmė,
kiekvienas, pataikaujantis jai,
rizikuoja žūti amžiams. Ko mes
nenugalime, tas nugalės ir
pražudys mus.

Adomas ir Ieva manė, kad
suvalgyti vaisių yra toks
nereikšmingas poelgis, kuris
negali užtraukti baisių
pasekmių, apie kurias Dievas

perspėjo. Tačiau šis iš pažiūros
mažas nusižengimas iš tikrųjų
buvo nekintančio šventojo
Dievo Įstatymo peržengimas.
Jis atskyrė žmogų nuo Dievo,
atnešė į pasaulį sielvartus ir
vargus, atvėrė vartus mirčiai.
Amžius sekė amžių, o žemėje
girdėjosi netylančios aimanos.
Visi Dievo kūriniai dejavo ir
kentėjo dėl žmogaus
nepaklusnumo.

Pačiame danguje liko
pasipriešinimo Dievui

pėdsakai. Golgotos kryžius yra lyg paminklas stulbinančiai aukai už dieviškojo Įstatymo laužymą. Todėl nežiūrėkime į nuodėmę lengvabūdiškai.

Kiekvienas Dievo Įstatymo pažeidimas ir kiekvienas Kristaus malonės paniekimas atsiliepia mums patiems: sukietina širdį, susilpnina valią, atbukina supratimą ir ne tik neskatina, bet mažina mūsų sugebėjimą atsiduoti Šventajai Dievo Dvasiai.

Daugelis ramina save mintimi,
kad jie galės pasukti iš blogo
kelio, kai tik panorės. Jiems
atrodo, kad jie gali nepaisyti
maloningų Dievo kvietimų, vėl
ir vėl juos girdėdami. Jie mano,
kad paniekindami malonės
Dvasią ir pereidami šėtono
pusėn, ypatingo pavojaus metu
galės pakeisti savo kelius. Bet
tai nebus lengva. Nuodėmingas
gyvenimas uždeda tokį
antspaudą žmogaus
charakteriui, jog vėliau tik

nedaugelis trokšta tapti
panašūs į Jėzų.

Net vienas blogas charakterio
bruožas, net vienas širdyje
nuolat puoselėjamas
nuodėmingas noras galų gale
paverčia niekais visą
Evangelijos jėgą. Kiekvienas
pataikavimas nuodėmei
atitraukia sielą nuo Dievo. Iš-
didžiai netikintis žmogus,
rodantis buką abejingumą
dieviškajai tiesai, pjaus tai, ką
pasėjo. Visoje Biblijoje nerasime

rimtesnio perspėjimo dėl
lengvabūdiško požiūrio į pikta,
negu išmintingojo Saliamono
žodžiai, kad nusidėjėlis „ bus
pagautas savo nuodėmės
pinklėmis“ (Patarlių 6, 2).

Kristus yra pasiruošęs mus
išlaisvinti iš nuodėmės, bet
nedaro to prieš mūsų valią. Ką
Jis gali padaryti dėl mūsų, jei
mes nuolat nusidedame, jei jau
pati valia yra linkusi į blogį, jei
nenorime priimti išgelbėjančios
Dievo malonės ir išsivaduoti?

Mes pražudome save, atkakliai atmesdami Jo meilę. „Štai dabar palankus metas, štai dabar išganymo diena“ (2 Korintiečiams 6, 2). „Jei šiandien išgirsite Jo balsą, neužkietinkite savo širdžių“ (Hebrajams 3, 7-8).

„Žmogus mato, kas akimis matoma, o Viešpats žiūri į širdį“ (1 Samuelio 16, 7), kurioje džiaugsmas persipynęs su sielvartu, kurioje tiek daug tyrumo ir apgaulės, kuri nuolat

keičiasi ir kažko ieško. Dievui žinomi mūsų ketinimai ir tikslai. Ženkite pas Jį, kokia ydinga bebūtų jūsų siela. Atverkite slapčiausius jos kampelius visa matančioms akims, kaip Dovydas, sušukęs: „Ištirk mane, Dieve, pažink mano širdį, išmėgink mane ir perprask mano mintis. Pažiūrėk, ar neinu klystkeliu, ir vesk mane amžinuoju keliu“ (Psalmė 139, 23-24).

Daugelis tenkinasi tik
pamaldumo išvaizda,
priimdami Dievą vien protu.
Bet jų širdis lieka neapvalyta.
Todėl melskitės kaip Dovydas:
„ Sukurk man tyrą širdį, Dieve,
ir atnaujink manyje ištikimą
dvasią“ (Psalmė 51,12). Būkite
sąžiningi sau. Būkite uolūs ir
atkaklūs, lyg
būtųsprendžiamas jūsų likimas.
Šis klausimas turi būti
išspręstas tarp jūsų sielos ir
Dievo - išspręstas amžiams.
Vien apgaulinga viltis nuves jus
į pražūtį.

Tyrinėkite Dievo Žodį su malda. Šis Žodis per Dievo Įstatymą ir Kristaus gyvenimą atskleidžia didžiuosius šventumo principus, be kurių „niekas neregės Viešpaties“ (Hebrajamas 12, 14) . Jis įtikina mus, kad esame nuodėmingi, ir aiškiai parodo išgelbėjimo kelią. Įsiklausykite į jį, nes tai Dievas kalba jūsų sielai.

Nepasiduokite nevilčiai, pamatę, kokie nuodėmingi ir

netyri iš tikrųjų esate. Mums visiškai nereikia palenkti Dievo į savo „pusę, nes „Dievas Kristuje sutaukino jūsų sielai su Savimi pasaulį“ (2 Korintiečiams 5,19). Savo švelnia meile Jis traukia Savo paklydusių vaikų širdis. Nė vienas tėvas žemėje nėra toks kantrus savo klystantiems vaikams, koks yra Dievas žemės vaikams. Niekas negali švelniau už Jį elgtis su prasižengusiu ir paklydusiu. Visi Jo pažadai ir įspėjimai alsuoja neap-sakoma meile.

Jei šėtonas jums teigia, kad jūs -
didelis nusidėjėlis, pažvelkite į
Atpirkėją ir Jo nuopelnus. Jo
šviesa padės jums išpažinti
savo nuodėmę ir atsakyti
priešui, kad „Kristus Jėzus atėjo
į pasaulį gelbėti nusidėjėlių“[^]
(Timotiejui 1, 15) ir jūs galite
būti atpirkti Jo begaline meile.
Kartą Jėzus papasakojo
Simonui apie du skolininkus.
Vienas jų buvo skolingas daug,
o kitas - tik nedidelę pinigų
sumą. Seimininkas jiems abiem

dovanojo. Kristus paklausė
Simono, kuris skolininkas, jo
nuomone, labiau mylės
šeimininką. Simonas atsakė:
„Manau, jog tasai, kuriam
daugiau dovanota“ (Luko 7,43).
Mes buvome dideli nusidėjėliai,
bet Kristus mirė, kad mums
būtų atleista. Jo auka
pakankamai didelė, kad galėtų
prašyti Tėvą mūsų išgelbėjimo.
Tie, kuriems buvo atleista
daugiau, stovės arčiausiai prie
Jo sosto, šlovindami Viešpatį už
Jo begalinę meilę ir didžiulę
auką.

Juo aiškiau mes suprasime
Dievo meilę, juo geriau
suvoksime nuodėmės
pražūtingumą. Kai mes
pamatysime begalinį Dievo
atsidavimą mums ir pradėsime
gilintis į didžiulę Kristaus auką,
mūsų širdys prisipildys meilės
ir atgailos.

4 - Išpažintis

*****

Kas slepia savo kaltes, tam nesiseks, o kas jas išpažįsta ir nebenusikalsta, tas susilauks gailestingumo“ (Pa-tarlių 28,13)

. Dievo malonė yra duodama paprastomis, teisingomis ir apgalvotomis sąlygomis.

Viešpats nenori, kad mes nusidėtume vien todėl, jog vėliau Jis galėtų mums atleisti. Mums nereikia vargintis, ilgai keliaujant į „šventąsias vietas“,

ir kankinti save, kad išpirktume
nusižengimus ir įgytume Dievo
palankumą. Bus pasigailėta
kiekvieno, išsipažinusio ir
atsisakiusio savo nuodėmių.

Apaštalas sako: „ Tad
išpažinkite vieni kitiems
nuodėmes ir melskitės vieni už
kitus, kad atgautumėte
sveikatą“ (Jokūbo 5, 16) .

Nuodėmes išsipažinkite Dievui,
nes tik Jis gali atleisti, bet savo
prasižengimus pasisakykite
vienas kitam. Jeigu jūs įžeidėte

draugą ar kaimyną, tai privalote prisipažinti savo kalnę, o jų pareiga - jums atleisti. Po to jūs turite prašyti atleidimo jūsų nuskriaustasis brolis yra Dievo nuosavybė ir, ižeidę jį, jūs nusidėjote Kūrėjui ir Atpirkėjui. Viską turi sužinoti vienintelis tikrasis Tarpininkas, mūsų Vyriausiasis Kunigas, kuris „kaip ir mes, visaip gundytas, bet nenusidėjęs“ ir kuris „ne toks vyriausiasis kunigas, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių“, ir kuris gali apvalyti mus nuo kiekvienos

blogio dėmės (žr. Hebrajams 4,15).

Tie, kurie sieloje dar
nenušizemino prieš Dievą ir
neprisipažino nusikalte,
neišpildė svarbiausios sąlygos,
kad Dievas juos priimtų. Jei dar
tikrai neatgailavome, jei sieloje
ne nusižeminome ir susikrimtę
neišsipažinome nuodėmių,
nepasmerkėme savo ydų, tai
dar niekada nuoširdžiai
neieškojome nuodėmių
atleidimo. O jei neieškojome, tai

niekada ir negavome
dieviškosios ramybės.
Nuodėmės mums
neatleidžiamos tik todėl, jog
nenorime širdyje vadovautis
tiesos žodžiu. Mums yra duoti
išsamūs nurodymai šia tema.
Nesvarbu, ar viešai, ar slapčia
išpažįstamos nuodėmės, bet
nusidėjėlis tai turi daryti iš
širdies. Prievarta čia neleistina.
To negalime atlikti
lengvabūdiškai ir
nerūpestingai. Nėra prasmės
atgailauti žmogui, kuris
nesibjauri savo nuodėme. Tik iš

širdies gelmių einanti išpažintis
pasiekia neapsakomai
gailestingą Dievą. Dovydas
sakė: „Šaukiasi teisieji
pagalbos, Viešpats klausosi ir
išgelbsti juos iš visų vargų“
(Psalmė 34,18).

Tikroji išpažintis yra ypatinga,
išpažįstamos yra konkrečios
nuodėmės. Vienos jų gali būti
atskleidžiamos tik Dievui, kiti
prasižengimai prisipažįstami
nukentėjusiems žmonėms,
trečias reikia išsipažinti viešai.

Tačiau kiekviena išpažintis turi būti tikslī ir atliekama visiškai suvokiant savo kaltę.

Samuelio laikais izraelitai atpuolė nuo Dievo ir kentėjo už nuodėmes. Jie prarado pasitikėjimą Viešpačiu, nebetikėjo Jo sugebėjimu apginti Savo reikalą, nebematė, jog Jis Savo jėga ir išmintimi juos valdo. Jie nusigręžė nuo Visatos Valdovo ir panorė būti valdomi taip, kaip buvo valdomos kaimyninės tautos.

Bet, dar nesusitaikę su Dievu,
jie prisipažino nusikalte: „ Prie
visų savo nuodėmių pridėjome
dar ir tą nedorą dalyką:
reikalavome karaliaus“ (1
Samuelio 12, 19) . Šią jau
suprastą nuodėmę jie ir turėjo
išpažinti. Jų nedėkingumas
slėgė jų sielas ir skyrė juos nuo
Dievo.

Dievui nepriimtina išpažintis
be nuoširdžios atgailos ir
bandymų pasitaisyti. Gyvenime
turi įvykti ryžtinga permaina.

Reikia atsižadėti visko, kas
įžeidžia Dievą. Tokia turi būti
tikroji atgaila. Mums yra aiškiai
pasakyta, ką turime daryti: „
Nusiplaukite ir būkite švarūs!
Pašalinkite savo darbų blogį
Man iš akių, liaukitės darę
pikta, mokykitės daryti gera.
Atsidėkite teisingumui,
padėkite engiamajam, užstokite
našlaitį, ginkite našlės bylą“
(Izaijo 1, 16-17). „Jei nedorėlis
sugrąžina užstatą, laikosi
gyvenimo nuostatų,
nedarydamas pikta, tai jis tikrai
bus gyvas ir nemirs“

(Ezechielio 33, 15) . Apaštalas Paulius taip pat kalba apie atgailą: „Ir štai kaip tik tas nuliūdimas pagal Dievo valią kokį pažadino jums susirūpinimą, kokį teisinimąsi, apmaudą, baime, ilgesį, uolumą ir bausmę! Jūs visais atžvilgiais pasirodėte nesusitepę anuo nusikaltimu“ (2 Korintiečiams 7,11) .

Kai nuodėmė sumenkina žmogaus sugebėjimą atskirti gerį nuo blogio, nusidėjėlis

nebemato savo trūkumų ir
nesupranta, kiek blogio padarė.
Jeigu jis neatsiduoda Šventajai
Dvasiai, tai beveik nepastebi
savo nuodėmės. Jo išpažintys
nenuoširdžios ir nerimtos.
Kiekvieną kartą,
prisipažindamas klydęs, jis
teisinasi susiklosčiusiomis
aplinkybėmis.

Baisu ir gėda pasidarė Adomui
ir Ievai, suvalgius uždraustąjį
vaisių. Pirmiausia jie galvojo,
kaip pasiteisinti ir išvengti

mirties. Viešpačiui paklausus apie padarytą nuodėmę, Adomas, kaltindamas tiek Dievą, tiek Ievą, atsakė: „Moteris, kurią man davei būti su manimi, davė man vaisių nuo to medžio, aš ir valgiau“. Ieva apkaltino žaltį: „Žaltys mane apgavo, aš ir valgiau“ (Pradžios 3,12-13). Kodėl Tu sukūrei žaltį? Kodėl leidai jam gyventi Edene? Šiais klausimais ji kaltino Dievą ir teisinosi dėl savo nuopuolio. Tokią pasiteisinimo dvasią pagimdė melų tėvas - šėtonas. Ją

paveldėjo visi Adomo vaikai.
Šios rūšies išpažintys
nepriimtinos Dievui, nes nėra
įkvėptos Šventosios Dvasios.
Tikroji atgaila skatins žmogų be
veidmainystės ir apgaulės
išpažinti nuodėmę ir ištvirti
atpildą už savo kalbę. Kaip
nelaimingas muitininkas,
nedrįsdamas pakelti akių į
dangų, jis sušuks: „ Dieve, būk
gailestingas man nusidėjėliui! “
Kas pripažįsta savo kalbę, tas
bus nuteisintas, nes Jėzus
praliejo kraują už kiekvieną
atgailaujantį nusidėjėlį.

Dievo Žodis duoda pavyzdžius tikrosios atgailos, kurioje nėra vietos pasiteisinimui. Paulius neslėpė savo nuodėmių.

Atvirkščiai, jis piešė jas tamsiausiomis spalvomis, nė kiek nemenkindamas savo kaltės. Jis sakė: „ Gavęs iš aukštųjų kunigų įgaliojimus, daugybę šventųjų įmesdinau į kalėjimus, o kai jie buvo žudomi, pritardavau. Dažnai įvairiose sinagogose grasindamas verčiau juos

piktžodžiauti ir, be saiko prieš juos įtūžęs, persekiojau net svetimuose miestuose“

(Apaštalų darbų 26,10-11). Jis ne-dvejojo liudydamas: „

Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis aš esu“ (1 Timotiejui 1,15).

Nuolanki ir sielvartaujanti širdis, suminkštinta tikros atgailos, įvertins Dievo meilę ir Golgotos kainą. Kaip sūnus prisipažįsta nusižengęs savo

mylinčiam tėvui, taip
nuoširdžiai atgailaujantis
nusidėjėlis išpažins visas
nuodėmes Dievui. Apie tai
parašyta: „ Jeigu išpažįstame
savo nuodėmes, Jis ištikimas ir
teisingas, kad atleistų mums
nuodėmes ir apvalytų mus nuo
visų nedorybių“ (1 Jono 1, 9).

*****

5 - Pasišventimas

*****

Dievo pažadas byloja: „ Kai
Manęs ieškosite, rasite Mane.
Taip, jeigu visa širdimi Manęs
ieškosite“ (Jere-mijo 29,13).

Visa širdimi mes turime
atsiduoti Dievui. Tik tada mes
pasikeisime iš vidaus ir tapsime
panašūs į Jį. Nuodėminga
prigimtis atskyrė mus nuo
Dievo. Šventoji Dvasia mūsų
būseną nusako tokiais žodžiais:

„ Jūs buvote mirę savo nusikaltimais ir nuodėmėmis“, jūsų „visa galva pasiligojusi, visa širdis alpstanti“. Šėtonas tvirtai laikė mus savo sąsūuose, kuriuose mes „vergavome jo valiai“ (Efeziečiams 2,1; Izaijo 1, 5; 2 Timotiejui 2, 26) . Dievas trokšta mus išgydyti ir išlaisvinti. Kad galėtume iš esmės pasikeisti ir atnaujinti savo prigimtį, mes turime visiškai atsiduoti Jam.

Kova su savimi - pati sunkiausia kova, kokia tik gali būti. Kad nuslo pintume savąjį „aš“ ir paklustume Dievo valiai, turime pakovoti su savimi. Bet be atsidavimo Dievui neįmanoma atsinaujinti šventam gyvenimui.

Dievo valdžia nėra pagrįsta aklu paklusnumu ir besaike kontrole, kaip tai nori pavaizduoti šėtonas. Ji kreipiasi į žmogaus protą ir sąžinę. „Eikite šen, ir drauge

pasvarstykite “ - kvietė
Kūrėjas Savo sukurtas būtybes (žr. Izaijo 1, 18). Dievas nedaro spaudimo Savo kūriniam. Jis priima tik savanorišką ir sąmoningą garbinimą. Priverstinis nuolankumas neskatina žmogaus proto ir būdo ugdymo, o paverčia žmogų mašina. Mūsų Kūrėjo tikslas ne toks. Jis trokšta, kad žmogus, apvainikuojantis visą Jo kūrybą, būtų kuo tobulesnis. Jis mums parodo visas palaimos viršūnes, į kurias Savo malone Jis gali atvesti. Jis

kviečia atsiduoti Jam, kad galėtų veikti per mus. Mes galime pasirinkti, ar išsilaisvinti iš nuodėmės vergijos ir džiaugtis didžiule Dievo sūnų laisve, ar likti vergais.

Atsiduodami Dievui, būtinai turime atsisakyti visko, kas mus nuo Jo skiria. Todėl Išgelbėtojas sako: „Kiekvienas jūsų, ėiggij kuris neatsižada visos savo nuosavybės, negali būti Mano mokinys“ (Luko 14, 33). Turi būti atsižadėta visko,

kas tolina širdį nuo Dievo.
Daugumos dievaitis yra turtas.
Meile pinigams ir turto siekimu
jie tarsi auksine grandine
prisirišę prie šėtono. Kiti siekia
gero vardo ir pasaulinės garbės.
Treti - lengvo ir nerūpestingo
gyvenimo. Bet tie vergystės
pančiai turi būti sutraukti.
Mes negalime priklausyti
pusiau Dievui, pusiau -
pasauliui. Mes nesame Dievo
vaikai, jei nepriklausome Jam
visiškai.

Yra žmonių, kurie dedasi
tarnaują Dievui, tačiau bando
tik savo jėgomis paklusti Jo
Įstatymui, suformuoti
dievobaimingą charakterį ir tuo
užsitikrinti iš-sigelbėjimą. Jų
širdys nepaliestos gilios meilės
Kristui, bet jie stengiasi vykdyti
visas krikščionių pareigas ir
Dievo reikalavimus, nuo kurių
priklauso amžinasis likimas.
Tokia religija neverta nieko. Kai
Kristus gyvena širdyje ir siela
prisipildo meilės Jam,
džiaugsmo, bendraujant su Juo,
kai nori Jam atsiduoti ir laukia

Jo - savasis „aš“ bus pamirštas.
Kiekvieną poelgį įkvėps meilė
Kristui. Žmonės, kurie tikrai
myli Dievą, neklausia, kaip
įvykdyti Jo reikalavimus kuo
mažesne kaina, bet stengiasi
nepriekaištingai išpildyti
Atpirkėjo valią. Jie labai noriai
atiduos viską dėl tikslo, kurio
jie siekia. Jei krikščionio širdyje
nėra tos gilios meilės, tai
Kristaus išpažinimas - tik tušti
žodžiai, sausas formalumas,
sunki našta.

Ar nejaučiate, kad visiškas
atsidavimas Kristui yra per
didelė auka? Paklauskite savęs:
„Ką Kristus man davė?“ Už
mūsų atpirkimą Dievo Sūnus
atidavė viską - gyvybę, meilę ir
kentėjo kančias. Ar gali būti,
kad mes, kurie nesame verti
tokios didelės meilės,
uždarytume Jam savo širdis.
Kiekvieną savo gyvenimo
akimirką mes naudojames Jo
malonės palaiminimais. Būtent
todėl mes negalime visiškai
aiškiai suprasti, iš kokių
nežinios ir vargo gelmių esame

išgelbėti. Ar, žvelgdami į Tą, kurį pervėrė mūsų nuodėmės, mes galime paniekinti visą Jo meilę ir auką? Nejaugi, matydami beribį šlovės Viešpaties nusižeminimą, mes skųsimės tuo, kad amžinąjį gyvenimą galime gauti tik kovodami su savimi ir nusižemindami.

Dauguma išdidžių širdžių klausia: „Kodėl aš pirmiausia turiu atgailauti ir nusižeminti, jei nesu tikras, ar Dievas mane

priims?” Pažvelkite į Kristų. Jis buvo dangaus Kunigaikštis, dėl žmogaus prisiėmė visas žmonijos nuodėmes. Jis buvo „priskirtas nusidėjėliams. Jis prisiėmė daugelio nuodėmes ir užsistojo už nusidėjėlius“ (Izaijo 53,12).

Ko mes atsižadame, jei atiduodame Kristui viską? Nuodėmėmis suteptos širdies, kad Jėzus Savo krauju ją apvalytų ir išgelbėtų mus niekam neprilygstančia meile.

Man gėda girdėti ir rašyti,
kad žmonės vis dėlto mano, jog
sunku visko atsižadėti.

Bet Dievas nereikalauja mūsų
atsisakyti to, kas tarnauja mūsų
pačių labui. Visa, ką Jis daro,
daro Savo vaikų gerovei. Argi
tie, kurie dar nepasirinko
Kristaus, gali suprasti, kad Jis
siūlo kur kas daugiau negu jie
patys siekia. Žmogus daro sau
didžiulę žalą, elgdamasis prieš
Dievo valią. Nėra tikro
džiaugsmo, einant Jo

uždraustais keliais. Juk Jis žino,
kas yra geriausia, ir viską daro
Savo kūrinių laimei. Nuodėmės
kelias - tai kančių ir mirties
kelias.

Klaidinga galvoti, jog Dievas
patenkintas Savo vaikų
kančiomis. Visas Dangus nori,
kad žmogus būtų laimingas.
Mūsų Dangiškasis Tėvas
neužtveria Savo kūriniam
kelio į džiaugsmą. Dieviškieji
reikalavimai ragina mus vengti
nuolaidžiauti viskam, kas atneš

kančias ir nusivylimą bei užvers duris į dangiškąją laimę. Pasaulio Atpirkėjas priima žmones tokius, kokie jie yra: su visais jų norais, trūkumais ir silpnybėmis. Tuos, kurie sutinka traukti Jo jungą ir nešti Jo našta, Jis ne tik apvalys nuo nuodėmių ir atpirks Savo krauju, bet suteiks jiems visa, ko trokšta širdis. Jo tikslas - suteikti ramybę ir atilsį visiems, ateinantiems pas Jį gyvenimo duonos. Jis ragina mus vykdyti tik tas pareigas, kurios ves mus į palaimos viršūnes, kurių

negali pasiekti nepaklusnieji.
Tikrai džiaugtis gyvenimu
galima tik įsileidus širdin
Kristų - Didžiąją Viltį.

Daugelis klausia: „Kaip man
paklusti Dievui?“ Jūs trokštate
atsiduoti Jam, bet esate
doroviškai per silpni, pavergti
abejonių, o įpročius valdo
nuodėmė. Jūsų pažadai ir
nutarimai netvirti lyg birus
smėlis. Jūs negalite valdyti savo
minčių, savo ketinimų, savo
jausmų. Matydami savo

neįvykdytus pažadus, jūs pradėdote nebetikėti savo nuoširdumui. Tai verčia jus galvoti, kad Dievas negali jūsų priimti. Tačiau nenusiminkite. Jums tereikia suprasti, kas yra tikroji valia. Tai - žmogaus prigimtį valdanti jėga, kurios pagalba mes priimame tam tikrus sprendimus ar tinkamai renkames. Viskas priklauso nuo to, kur žmogus nukreips savo valią. Dievas davė žmogui pasirinkimo teisę, o žmogus privalo ugdyti savo valią, kad tinkamai pasirinktų. Jūs

negalite pakeisti savo širdies,
jūs negalite prisiversti pamilti
Dievą, bet jūs galite pasirinkti
tarnauti Jam. Kad Jis veiktų
jūsų širdyje, kad jūs norėtumėte
ir darytumėte tai, kas Jam yra
malonu, jūs turite paskirti Jam
savo va lią. Taip jūs visiškai
pateksite Kristaus valdžion,
jūsų mintys neprieštaraus Jam
ir jausmai bus nukreipti į Jį.

Teisinga yra trokšti šventumo ir
gėrio, bet vien noro neužtenka.
Daugelis žus, tikėdamiesi ir

trokšdami būti krikščionimis.
Jie nesuvokia, kad savo valią
reikia skirti Dievui, ir
neapsisprendžia tapti
krikščionimis.

Teisingomis valios pastangomis
jūsų gyvenimas gali visiškai
pasikeisti. Atidavę savo valią
Kristui, jūs galite prisijungti
prie pačios galingiausios jėgos
Visatoje. Jūs gausite jėgų ir
stiprybės iš aukščiau, jūsų
tikėjimas taps tvirtas ir
nepajudinamas. Nuolat

atsiduodami Kristui, jūs
galėsite gyventi naują
gyvenimą - tikėjimo gyvenimą.

6 - Tikėjimas Ir Priėmimas

*****

Kai Šventoji Dvasia pažadina
jūsų sąžinę, jūs išvystate
nuodėmės pražūtingumą, jos
griaunančią jėgą, sielvartą, kurį
ji suteikia. Jūs žvelgiate į ją su
pasibjaurėjimu. Jūs jaučiate, jog
nuodėmė atskyrė jus nuo Dievo
ir pavergė. Juo daugiau
kovoja su ja, juo labiau
suprantate savo bejėgiškumą.
Jūsų ketinimai netyri, širdis -
sutepta. Jūs matote, kad jūsų

gyvenimas yra egoistiškas ir nuodėmingas. Jūs trokštate atleidimo, tyrumo, laisvės. Ką jums daryti, kad sutartumėte su Dievu ir taptumėte panašūs į Jį?

Ramybės - štai ko jums reikia, - ramybės, Dangaus atleidimo ir meilės. To negalima nusipirkti, pasiekti protu ar išmintimi. Nesitikėkite įsigyti ramybės savo jėgomis. Dievas siūlo ją dovanai, „be pinigų ir be kainos“ (Izaijo 55,1). Ji bus jūsų, jei tik ištiesite ranką ir

nutversite ją. Viešpats sako: „
Esate paraudę nuo nuodėmių,
bet Aš išbalinsiu jus kaip
sniegą. Jūsų nuodėmės
raudonos it kraujas, bet jos gali
tapti baltos it vilna“ (Izaijo 1,
18). „Duosiu jums naują širdį ir
atnaujinsiu jus nauja dvasia“
(Ezechielio 36, 26).

Jūs išpažinote nuodėmes ir
nuoširdžiai jas atmetėte. Jūs
nutarėte atsiduoti Dievui. Tad
eikite pas Jį dabar, prašykite
apvalyti jus nuo nuodėmių ir

duoti naują širdį. Tikėkite, kad Jis tai padarys, nes yra pažadėjęs. To mokė Jėzus, būdamas žemeje: jei tikėsime, kad gauname, ką Dievas mums yra pažadėjęs, tai ir gausime. Jėzus išgydydavo žmones, kai jie patikėdavo Jo jėga. Padėdamas jiems matomuose dalykuose, įkvėpdavo juos pasitikėti Juo dvasinėje srityje - skatindavo juos tikėti Jo galia atleisti nuodėmes. Jis tai paaiškino, išgydydamas paralyžiuotąjį: „ Kad žinotumėte žmogaus sūnų

turint galią žemėje atleisti nuodėmes, - čia Jis kreipėsi į paralyžiuotąjį, - kelkis, pasiimk neštuvus ir eik namo! (Mato 9, 6 ; dalis teksto paryškinta autorės.) Evangelistas Jonas, pasakodamas apie Kristaus stebuklus, rašo: „ O šitie surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Mesijas, Dievo Sūnus, ir tikėdami turėtumėte gyvenimą per Jo vardą” (Jono 20, 31).

Iš paprasto Biblijos pavyzdžio, pasakojančio, kaip Jėzus gydė ligonius, galima pasimokyti, kaip tikėti Juo, kad būtų atleistos mūsų nuodėmės.

Grižkime prie pasakojimo apie paralyžiuotąjį Betezdoje.

Nelaimingas kenčiantysis buvo bejėgis, jis jau trisdešimt aštuonerius metus negalėjo vaikščioti. Bet Jėzus liepė jam: „Kelkis, pasiimk neštuvus ir eik namo“. Ligonis galėjo pasakyti: „Viešpatie, jei Tu mane išgydysi, aš paklusu Tau“. Bet jis patikėjo Kristaus žodžiais,

patikėjo tuo, kad yra išgydytas, ir iš karto pabandė atsistoti. Jis norėjo eiti ir jis ėjo. Jis pasielgė pagal Kristaus žodį, ir Dievas davė jam jėgų. Jis pasveiko.

Panašiai yra su nusidėjėliais. Jie negali išpirkti savo praeities nuodėmių, negali pakeisti savo širdies ir tapti šventi. Bet Dievas pažada visa tai padaryti per Kristų. Jūs tikite tuo pažadu. Jūs išpažįstate savo nuodėmes ir atsiduodate Dievui. Jūs trokštate Jam

tarnauti. Kai tik šitai padarysite, Dievas ištesės Savo žodį jums. Jei tik jūs patikėsite tuo pažadu, patikėsite, kad jums yra atleista ir esate apvalytas, - Dievas tai įvykdys. Jūs būsite išgydyti taip pat lengvai, kaip kad Kristus išgydė paralyžiuotąjį, patikėjęsį savo galia vaikščioti. Taip BUS, jei tikėsite tuo.

Nelaukite, kol pasijusite pasveikę, bet sakykite: „Aš tikiu tuo, taip ir yra, ir ne todėl,

kad tai jaučiu, bet todėl, kad Dievas pažadėjo”.

Jėzus sako: „ Ko tik meldamiesi prašote, tikėkite gausią, ir tikrai taip bus” (Morkaus 11, 24). Pažadėta su viena sąlyga: turime melstis pagal Dievo valią. Dievas nori apvalyti mus nuo nuodėmių, padaryti Savo vaikais, duoti galimybę gyventi šventai. Todėl mes galime prašyti tų palaimų, tikėti, kad jas gausime, ir dėkoti Dievui už tai, kad jas gavome.

Tai mūsu privilegija eiti pas Jėzų, būti apvalytiems ir stoti prieš Įstatymą be gėdos ir ramia sąžine. „ Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, [...] gyvenantiems ne pagal kūną, bet pagal Dvasią“ (Romiečiams 8,14).

Todėl jūs nepriklausote sau: esate nupirkti didele kaina. „ Esate atpirkti [...] ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu, bet brangiuoju krauju

Kristaus, to avinėlio be
kliaudos ir dėmės” (1 Petro
1,18-19). Dėl tokio paprasto
dalyko - tikėjimo Dievu -
Šventoji Dvasia pradėjo jūsų
širdyse naują gyvenimą. Dabar
jūs - naujasis Dievo šeimos
vaikas, Jis myli jus taip pat,
kaip Savo Sūnų.

Dabar, kai atsidavėte Jėzui,
neatsitraukite nuo Jo, bet kas
dieną kartokite „Aš esu
Kristaus. Aš atsidaviau Jam” -
ir prašykite Jį įkvėpti jums

Šventosios Dvasios ir saugoti jus Savo malone. Jūs tapote Jo vaiku, nes atsidavėte Dievui, pasitikėjote Juo. Tad ir gyvenkite Jame. Apaštalas sako: „Taigi, kaip esate priėmę Viešpatį Kristų Jėzų, taip ir gyvenkite Jame“ (Kolosiečiams 2, 6).

Yra žmonių, kuriems atrodo, kad, prieš tikintis Viešpaties malonių, jie turi pereiti tam tikrus išbandymus ir įrodyti, jog yra pasikeitę. Tačiau netgi

dabar jie gali tikėtis Dievo
palaiminimų, nes būtent dabar
jiems reikalinga Jo malonė ir
Kristaus Dvasia, kad galėtų pa-
sipriešinti blogiui. Jėzus nori,
kad mes ateitume pas Jį tokie,
kokie esame: nuodėmingi,
bejėgiai, pavaldūs Jam. Mes
galime ateiti pas Jį su visomis
savo silpnybėmis, savo įnoriais,
savo nuodėmėmis ir pulti prie
Jo kojų atgailaudami. Tai Jo
šlovė, Jis apglėbs mus Savo
meilės rankomis ir sutvarstys
mūsų žaizdas, apvalys mus nuo
visa, kas netyra.

Čia klysta tūkstančiai. Jie netiki, kad Jėzus atleidžia jiems asmeniškai. Jie nesupranta Dievo Žodžio. Kiekvienas, vykdamas Dievo sąlygas, turi teisę žinoti, kad kiekviena nuodėmė yra lengvai atleidžiama. Vykite šalin abejones, jog Dievo pažadai skirti ne jums! Jie duoti kiekvienam atgailaujančiam. Kiekvienai tikinčiai sielai tarnaujantys angelai neša malonę ir jėgą, gautas per

Kristų. Nėra nė vieno tiek nuodėmingo žmogaus, kad nerastų jėgų, tyrumo ir teisumo Kristuje, mirusiame už jį.

Kristus yra pasiruošęs nuvilkti jūsų suteptą apdarą ir aprengti jus baltais teisumo drabužiais. Jis kviečia gyventi, bet ne mirti.

Dievas nesielia su mumis taip, kaip mes, mirtingi žmonės, elgiamės vienas su kitu. Jo mintys kupinos gailesčio, meilės ir užuojautos. Jis sako: „Tepalieka nedorėlis savo kelią

ir nusidėjėlis - savo kėslus!
Tegrižta jis pas Viešpatį, kad jo
pasigailėtų, pas mūsų Dievą,
nes Jis labia atlaidus “. „
Išsklaidysiu tavo nusižengimus
kaip debesį, tavo nuodėmes
kaip miglą“ (Izaijo 55, 7; 44, 22).
„Aš netrokštu nė vieno mirties,
- tai Viešpaties Dievo žodis. -
Grižkite ir būkite gyvi!“
(Ezechielio 18, 32)

Šėtonas pasiruošęs paslėpti
visus Dievo palaimintus
pažadus. Jis trokšta atimti iš

sielos kiekvieną vilties
kibirkštėlę, kiekvieną šviesos
spindulėlį. Bet jūs neturite leisti
jam to padaryti. Neklausykite
gundytojo, bet sakykite: „Jėzus
mirė, kad aš galėčiau gyventi.
Jis myli mane ir nenori, kad aš
žūčiau. Aš turiu užjaučiantį
Dangiškąjį Tėvą. Nors aš
piktnaudžiavau Jo meile,
išeikvodamas Jo duotus
palaiminimus, „kelsiuos, eisiu
pas tėvą ir sakysiu: Tėve,
nusidėjau dangui ir tau. Nesu
vertas vadintis tavo sūnumi.
Priimk mane bent samdiniu! “

Šis pavyzdys rodo, kaip paklydėlis gali būti susigražintas: „Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo“ (Luko 15,18-20).

Tačiau, kad ir koks švelnus ir jaudinantis būtų šitas palyginimas, jis nepakankamai išreiškia begalinę Dangiškojo Tėvo užuojautą. Viešpats per pranašą skelbia: „ Amžina meile Aš pamilau tave, todėl nesiliauju tau reikštis ištikimąja

meile ” (Jeremijo 31,3 ; dalis teksto paryškinta autorės.) Kol nusidėjėlis dar yra toli nuo Tėvo namų, švaistydamas savo turtą svetimoje šalyje, Tėvo širdis ilgisi jo. Kiekvienas sieloje pabudęs troškimas yra ne kas kita, kaip Šventosios Dvasios - įkalbinėjančios, maldaujančios, traukiančios paklydėlį prie mylinčio Tėvo širdies - kvietimas.

Ar jūs galite abejoti, turėdami tiek daug Biblijos pavyzdžių?

Ar jūs galite patikėti, jog nelaimingą nusidėjėlį, trokštantį išpažinti savo nuodėmes, Viešpats rūsčiai sulaikys? Arba kad Jis neleis jam pulti po Savo kojomis ir atgailauti. Vykite šalin tokias mintis! Niekas taip nekenkia jūsų sielai, kaip toks mūsų Dangiškojo Tėvo supratimas. Jis neapkenčia nuodėmės, bet myli nusidėjėlį. Per Kristų Jis atidavė Save patį, kad visi norintys būtų išgelbėti ir amžinai laimingi Šlovės karalystėje. Kaip dar švelniau ir

išraiškingiau Jis galėjo parodyti
Savo meilę mums? Jis sako: „
Argi gali moteris užmiršti savo
mažylį, būti nešvelni savo įsčių
sūnui? Net jeigu ji ir užmirštų,
Aš tavęs niekada neužmiršiu“
(Izaijo 49,15).

Klausykite, jūs, abejojantys ir
besibaiminantys! - Jėzus
gyvena, kad mus užtartų.
Dėkokite Dievui už Jo brangaus
Sūnaus paaukojimą ir
melskitės, kad Jėzus nebūtų
miręs dėl jūsų bergždžiai.

Dvasia kviečia jus šiandien.
Atvira širdimi ateikite pas Jėzų,
ir jūs galėsite tikėtis Jo
palaimos. užmiršti savo
mažylį?”

Skaitydami pažadus, atminkite,
kad jie parodo ne-apsakomą
Dievo meilę ir gailestingumą.
Bėglinė užuojauta traukia
didžiulę beribės Meilės širdį
prie nusidėjėlio. Jame „ turime
atpirkimą Jo krauju ir
nuodėmių atleidimą Jo malonės
gausa“ (Efeziečiams 1, 7). Taip,

tik tikēkite, kad Jis - jūsu
Padējējas. Jis nori atnaujinti
dorovinę žmogaus esmę. Jeigu
jūs artēsite Jo link, išpažindami
nuodėmes ir atgailaudami, Jis
taip pat artēs jūsu link su
gailesčiu ir užuojauta.

*****

7 - Mokinystės Išmėginimas

*****

Taigi kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas buvo sena, praėjo, štai atsirado nauja“ (2 Korintiečiams 5, 17). Žmogus gali nesugebėti nusakyti tikslaus savo atsivertimo laiko ir vietos ar papasakoti, kaip tai įvyko. Bet tai neįrodo, jog jis nėra atsivertęs. Kristus sakė Nikodemui: Vėjas pučia, kur nori; jo ošimą girdi, bet nežinai, iš kur ateina ir kurlink nueina.

Taip esti ir su kiekvienu, kuris gimė iš Dvasios“ (Jono 3, 8).
Kaip aiškiai pastebime ir jaučiame nematomo vėjo poveikį, taip Dievo Dvasia veikia žmogaus širdį. Ši atnaujinanti jėga, nematoma žmogaus akiai, duoda T pradžią naujam sielos gyvenimui. Ji sukuria naują žmogų pagal Dievo paveikslą. Nors Šventoji Dvasia veikia tyliai ir nepastebimai, Jos vaisiai akivaizdūs. , Jei žmogaus širdis yra Dievo Dvasios atnaujinta, tą būtinai

parodys jo gyvenimas. Nors mes nieko negalime padaryti, kad pakeistume savo širdį ar pasiektume di" W savo gyvemmo sutarimą su Dievu, nors negalime pasitikėti savimi ar savo gerais darbais, bet mūsų gyvenimas atskleis, ar Dievo malonė gyvena mumyse. Pajusime būdo, įpročių, veiklos pokyčius. Kontrastas tarp to, kuo buvome ir kuo esame, bus akivaizdus. Žmogaus charakteris atsiskleidžia ne per atsitiktinius darbus ar atsitiktines klaidas, bet per

žodžius ir veiksmus, tapusius
įpročiu.

Beje, žmogaus elgesys išoriškai
gali būti tinkamas ir be
atnaujinančios Kristaus jėgos.
Noras turėti įtakos kitiems ir
troškimas būti gerbiamam gali
priversti gyventi tvarkingai.
Savigarba sulaikys mus nuo
visiems matomų blogų poelgių.
Ir savanaudiškos širdys gali
kilniai elgtis. Kaip tada
nustatyti, kieno pusėje esame?

Kam priklauso mūsų širdys?
Apie ką mes galvojame? Apie
ką mėgstame kalbėti? Kam
skirti švelniausi mūsų jausmai?
Kam skiriame savo geriausias
jėgas? Jei esame Kristaus, mes
galvojame tik apie Jį - mūsų
maloniausios mintys - apie Jį.
Save ir visa, ką turime, skiriame
Jam. Mes trokštame būti
panašūs į Jį, turėti Jo Dvasią,
vykdyti Jo valią ir viskuo Jam
patikti.

Tie, kurie tapo naujais Kristaus kūriniais, duos Dvasios vaisių: „meilę, džiaugsmą, ramybę, kantrybę, malonumą, gerumą, ištikimybę, romumą, susivaldymą“ (žr. Galatams 5, 22-23). Jie daugiau nepasiduos buvusioms aistroms, bet, tikėdami Dievo Sūnumi, seks Jo pėdomis, atspindės Jo charakterį ir apsivalys, kad taptų tyri kaip Jis. Tai, ko jie anksčiau neapkentė, dabar mėgsta, o ką anksčiau mėgo - dabar neapkenčia. Išdidieji ir pasitikintys savimi tampa

romūs ir nuolankūs. Tuštieji ir
pasipūtēliai - rimti ir kuklūs.
Girtuoklis tampa blaivi-ninkas,
o ištviķēlis - doras.

Pasaulietišķi tušti papročiai ir
mados yra atmetami.
Kriķščionis sieks, kad puoštų jį
„ne išorē, [...] bet žmogaus
širdies slaptumą - nesugadinta,
švelni ir taikinga dvasia, kuri
brangi Dievo akyse“ (1 Petro
3,3-4).

Atgaila negali būti tikra, jeigu niekas nepasikeičia. Bet jei nusidėjėlis gražina paimtą užstatą, atiduoda, ką pavogęs, išpažįsta nuodėmes, pamilsta Dievą ir artimą - jis gali būti tikras, jog perėjo iš mirties į gyvenimą.

Kai mes, klystantys ir nuodėmingi, ateiname pas Kristų ir priimame atleidimą per Jo malonę, mūsų širdys prisipildo meilės. Bet kokia našta tampa lengva, nes

Kristaus uždedamas jungas nėra sunkus. Pareiga tampa miela, o savęs išsižadėjimas - malonumu. Tamsos apgaubtas kelias apšviečiamas Teisumo saulės spinduliais.

Kristaus charakterio taurumas bus matomas Jo sekėjuose. Jis su džiaugsmu vykde Dievo valią. Meilė Dievui ir troškimas šlovinti Jį vadovavo mūsų Išgelbėtojo gyvenimui. Meilė puošė ir suteikė kilnumo

kiekvienam Jo poelgiui. Meilė
yra iš Dievo.

Ji negali atsirasti
nepasišventusioje širdyje. Ji
gyvena tik toje širdyje, kurioje
viešpatauja Jėzus.

„Mes mylime, nes Dievas mus
pirmas pamilo“ (1 Jono 4, 19) .
Dieviškosios malonės
atnaujintoje širdyje meilė yra
visų poelgių pagrindas. Ji keičia
charakterį, valdo aistras,
slopina priešišumą, taurina

jausmus. Ta sieloje puoselėjama meilė paverčia gyvenimą mielu ir taurina kitus.

Dievo vaikai, ypač tie, kurie neseniai patikėjo Jo malone, turi vengti dviejų klaidų. Pirmoji - jau paminėta. Jie pasitiki savimi ir mano, kad sutarimą su Dievu galima pasiekti savo pačių darbais. Tas, kuris stengiasi tapti šventas, laikydamasis Įstatymo, savo paties darbais, - siekia neįmanomo. Visa, ką toks

žmogus gali padaryti be
Kristaus, yra sutepta nuodėmės
ir savanaudiškumo. Tik per
Kristaus malonę, tikėjimą Juo
mes galime tapti šventi.

Kita ne mažiau pavojinga
klaida - galvoti, kad tikėjimas
Kristumi leidžia žmogui
nesilaikyti Įstatymo. Mūsų
darbai neturi nieko bendra su
mūsų atpirkimu, nes Kristaus
malonė gaunama tik per
tikėjimą.

Įsidėmėkite, kad klusnumas yra ne paprastas išorinis nuolankumas, bet tarnavimas iš meilės. Dievo Įstatymas išreiškia pačią Jo prigimtį. Šis Įstatymas įkūnija didįjį meilės principą, vadinasi, yra Jo valdžios danguje ir žemėje pagrindas. Jei mumyse yra atkurtas Dievo paveikslas, jei mūsų atsinaujinusios širdys panašios į Dievo, jei mūsų siela kupina dieviškosios meilės, tai nejaugi mes nesilaikysime Dievo Įstatymo? Kai meilė valdo žmogaus širdį, kai

žmoguje yra atkurtas Kūrėjo
paveikslas, išsipildys Naujojo
Testamento pažadas: „ Aš
duosiu Savo įstatymus jų
širdims ir juos įrašysiu jų
mintyse“ (Hebrajams 10, 16) . o
jei Įstatymas yra įrašytas
širdyje, tai nejaugi jis nesuteiks
gyvenimui naujos prasmės?
Paklusnumas - tarnavimas ir
atsidavimas iš meilės - rodo, jog
esame Kristaus sekėjai. Raštas
sako: „Nes tai ir yra Dievo
meilė - vykdyti Jo
įsakymus,,Kas sakosi Jį pažinęs,
bet Jo įsakymų nesilaiko, tas

melagis, ir nėra jame tiesos“ (1 Jono 5, 3; 2, 4) . Tikėjimas neatleidžia žmogaus nuo paklusnumo Dievui, bet tik per tikėjimą ir tik jį vieną mes galime dalytis Kristaus malone, kuri suteikia mums sugebėjimą paklusti.

Mes neužsitarnaujame išganymo klusnumu, nes išganymas yra Dievo dovana, gaunama per tikėjimą. Bet klusnumas yra tikėjimo vaisius.
„ Jūs žinote, jog Jėzus pasirodė,

kad sunaikintų nuodėmes, ir nėra Jame nuodėmės. Kas tik gyvena Jame, tas nedaro nuodėmių, o nė vienas nusidėjėlis Jo neregėjo ir nepažino“ (1 Jono 3, 5-6). Tai - tikrasis išbandymas. Jei mes gyvename Kristuje, jei mūsų širdyse yra Dievo meilė, tai mūsų jausmai, mūsų mintys, mūsų tikslai, mūsų veiksmai atitiks Dievo valią, kuri yra išreikšta Jo šventajame Įstatyme. „Vaikeliai! Tegul niekas jūsų nesuklaidina! Kas teisiai elgia-si, tas yra teisus,

kaip ir Jisai teismus“ (1 Jono 3, 7).
Teisumo matas yra Šventosios
Dvasios Įstatymas, išreikštas
dešimtimi įsakymų, duotų
Mozei ant Sinajaus kalno.

Jei vadinamasis tikėjimas
Kristumi atleidžia žmones nuo
pareigos paklusti Dievui, tai jis
nėra tikėjimas, o tik jo prielaida.
„Jūs juk esate išgelbėti malone
per tikėjimą“. Bet „ir tikėjimas:
jei neturi darbų, jis savyje
miręs“ (Efeziečiams 2, 8;
Jokūbo 2, 17). Prieš ateidamas į

žemę, Jėzus apie Savę pasakė:
„Mano džiaugsmas - vykdyti
Tavo valią, Mano Dieve, Tavo
Įstatymą turiu širdyje“ (Psalmė
40, 9). o prieš pat įžengdamas į
dangų, Jis paskelbė: „ Aš [...]
vykdau Savo Tėvo įsakymus ir
pasilieku Jo meilėje“ (Jono
15,10). Raštas sako: „ Iš to
patiriame, jog esame Jį pažinę,
kad laikomės Jo įsakymų“.

„Kas tvirtina esąs Jame, tas turi
pats taip vaikščioti, kaip ir Jis
vaikščiojo“ (1 Jono 2, 3.6). „Ir
Kristus kentėjo už jus,
palikdamas jums pavyzdį, kad

aitumėte Jo pėdomis“ (1 Petro 2, 21).

Amžinojo gyvenimo sąlyga dabar ir visada lieka ta pati. Ji nepasikeitė po mūsų tėvų nuopuolio rojuje. Tai - visišką paklusnumą Dievo Įstatymui, tobulą teisumą. Jei amžinąjį gyvenimą galėtume gauti kita, mažesne kaina, tai Visatos laimė atsidurtų pavojuje. Būtų sudarytos sąlygos įamžinti nuodėmę, nešančią sielvartus ir vargus.

Prieš nuopuolį Adomas,
paklusdamas Dievo Įstatymui,
galėjo formuoti savo charakterį
taip, kad būtų teišsus. Bet jam tai
nepavyko. Dėl jo nuodėmės
esame puolę savo prigimtimi ir
negalime tapti teisūs vien savo
jėgomis. Mes negalime tobulai
paklusti Dievo Įstatymui, nes
esame nuodėmingi. Mes patys
nesame tiek teisūs, kad
sugebėtume vykdyti Dievo
įsakymus. Bet Kristus nutiesė
mums išgelbėjimo kelią. Jis

gyveno žemėje bandomas ir
gundomas taip, kaip mes, bet
nenusidėjo. Jis mirė už mus ir
dabar siūlosi paimti mūsų
nuodėmes ir atiduoti mums
Savąjį teisumą. Jeigu jūs
atsiduodate Jėzui ir priimate Jį
kaip savo Gelbėtoją, kad ir koks
nuodėmingas būtumėte jūs
gyvenimas, dėl Jo jūs laikomi
teisūs. Jūs įgyjate Kristaus
charakterį vietoje savo, ir
Dievas priima jus, tarsi niekada
nebūtumėte nusidėję.

Dar daugiau - Kristus pakeičia širdį. Jis tikėjimu gyvena jūsų širdyje. Tikėjimu jūs turite palaikyti šį ryšį su Kristumi ir nuolat pavesti savo valią Jam. Kai tik šitai padarysite, Jis veiks jus taip, kad jūs norėsite ir darysite tai, kas patinka Jam. Taigi jūs galite sakyti: „Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo Save už mane“ (Galatams 2, 20). Jėzus pasakė Savo mokiniams: „Tada jau nebe jūs kalbėsite, o jūsų Tėvo Dvasia kalbės jūsų

lūpomis“ (Mato 10, 20). Kristui veikiant jumyse, jūs rodysite esą tos pačios dvasios ir darysite tuos pačius gerus darbus - rodančius teisumą ir paklusnumą Jam.

Taigi mes neturime nieko gerbtino, neturime, kuo save išaukštinti. Vienintelis mūsų vilties pagrindas - tai mums priskirtas Kristaus teisumas ir Jo Dvasia, veikianti mumyse ir per mus.

Kalbant apie tikėjimą, reiktų turėti omeny vieną svarbų dalyką. Yra plačiai paplitusi žodžio tikėjimas

prasmė, kuri visiškai skiriasi nuo tikrojo tikėjimo. Net šėtonas su savo angelais negali širdyje paneigti Dievo egzistavimo ir Jo galios, Jo Žodžio teisingumo. Biblijoje parašyta: „ Bet ir demonai tiki ir dreba“ (Jokūbo 2,19) .

Tikrasis tikėjimas - tai ne tik tikėjimas Dievo Žodžiu, bet ir

atsidavimas Dievui, savo valios pavedimas Jam, savo širdies ir meilės atidavimas Jam. Toks meilės skatinamas tikėjimas apvalo sielą, atnaujina širdį pagal Dievo paveikslą. Kai širdis dar nebuvo atnaujinta, ji nebuvo ir negalėjo būti pavaldi Dievo Įstatymui, o dabar džiaugiasi šventais pamokymais ir kartu su psalmininku sušunka: „O, kaip aš branginu Tavo Įstatymą! Mąstau apie jį visą dieną“ (Psalmė 119, 97). Dabar Įstatymas išpildomas mummyse,

kurie nesame „ kūniški, bet
dvasiški“ (Romiečiams 8, 9).

Yra žmonių, pažinusių atlaidžią
Kristaus meilę, kurie tikrai
trokšta tapti Dievo vaikais, bet
supranta, kad jų charakteris yra
netobulas, gyvenimas
klaidingas, ir jie linkę abejoti,
jog Šventoji Dvasia gali
atnaujinti jų širdis. Tokiems aš
pasakyčiau - neatsitraukite.
Dažnai mums tenka nusilenkti
ir verkti prie Kristaus kojų dėl
savo klaidų ir trūkumų, tačiau

nereikia prarasti drąsos. Net jei priešas mus nugalėjo, Dievas mūsų neapleidžia, neužmiršta, neatstumia. Ne, Kristus stovi Dievo dešinėje ir užtaria mus. Mylimasis Jonas rašė: „ Rašau jums tai, kad nedarytumėte nuodėmių. O jei kuris nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų“ (1 Jono 2,1), ir neužmirškime Kristaus žodžių: „ Patsai Tėvas jus myli “ (Jono 16, 27). Jis nori jus susigražinti, matyti jumyse atsispindintį Savo paties skaistumą ir šventumą. Ir jeigu

jūs atsiduosite Jam, tai Tas,
kuris pradėjo jūmyse gerąjį
darbą, tęs jį iki Jėzaus Kristaus
dienos. Melskitės karščiau,
tikėkite stipriau. Nusivylę savo
jėgomis, pasitikėkite mūsų
Atpirkėjo galia. Šlovinkite Jį -
mūsų sielų Gydytoją.

Juo arčiau jūs prieisite prie
Jėzaus, juo daugiau pa-matysite
savo klaidų. Jūsų regėjimas
taps aštresnis, ir jūsų silpnybės
išryškės, sugretintos su Jo
tobulumu. Tačiau akivaizdu,

kad šėtono iliuzijos nebeteks
galios jums, kad jus sups
gaivinanti Dievo Dvasios jėga.

Jokia gili meilė Jėzui negali kilti
širdyje, nesupran-tančioje savo
nuodėmingumo. Per Kristaus
malonę at-naujinta siela gėrėsis
Jo dieviškuoju charakteriu. Bet
jei mes nematome savo
dorovinio luošumo, tai, be
jokios abejonės, mes nesame
matę Kristaus grožio ir
tobulumo.

Juo mažiau gerbtino mes
matome savyje, juo labiau
gerbiame savo Išgelbėtojo
beribį skaistumą ir grožį.

Matant savo nuodėmingumą,
mus traukia prie To, kuris gali
atleisti. Kai savo bejėgiškumą
jaučianti siela ieško Kristaus, Jis
apsireiškš jai Savo galia. Juo
arčiau mus traukia prie Jo ir
Dievo Žodžio, tuo daugiau
Kristaus charakterio bruožų
mumyse atsiskleidžia, ir tuo
labiau mes galime atspindėti Jo
atvaizdą.

*****

8 - Augimas Kristuje

*****

Sirdies pasikeitimas, dėl kurio mes tampame Dievo vaikais, Biblijoje vadinamas atgimimu iš aukštybės. Jis lyginamas su artojo pasėtos sėklos sudygimu. Neseniai pažinusieji Kristų yra „lyg naujagimiai“, kurie turi „augti“, kol taps tikrais vyrais ir moterimis Jėzuje Kristuje (žr. 1 Petro 2,2; Efeziečiams 4,15). Tarsi gera dirvoje pasėta sėkla jie turi augti ir nokinti vaisių.

Pranašas Izaijas sako, kad jie „galėtų vadintis teisumo ažuolais - daigynu, Viešpaties sodintu, idant apreikštą Jo šlovę“ (Izaijo 61, 3). Taigi iš įprasto gyvenimo paimti pavyzdžiai padeda mums geriau suprasti dvasinio gyvenimo tiesas.

Žmogus, pasinaudodamas visa savo išmintimi, negali duoti gyvybės net pačiam mažiausiam kūriniui gamtoje. Augalas ar gyvūnas gali

gyventi tik Dievui įkvėpus jam gyvybę. Taip ir dvasinis gyvenimas žmonių širdims yra įkvepiamas tik Dievo. Jei žmogus nėra „atgimęs iš aukštybės“, jis negali viltis Kristaus duodamo amžinojo gyvenimo.

Tą patį galima pasakyti ir apie augimą. Tai Dievas priverčia pumpurą pražįsti ir apvaisinti žiedą. Tai Jo valia auga sėkla ir išleidžia „ pradžioje želmenį, paskui varpą “, pagaliau duoda

„ pribrendusį grūdą varpoje“
(Morkaus 4, 28). Pranašas
ozėjas kalba apie Izraelį, kad jis
„ žydės lyg lelija “, jis „ žydės
kaip vynmedis“ (Ozėjo 14, 6.8).

Jėzus kviečia mus įsižiūrėti, „
kaip auga lelijos“ (Luko 12, 27).
Gėlės ir augalai neauga
savaime, bet visa, kas
reikalinga jų augimui, gauna iš
Dievo. Kad ir kiek vaikas
norėtų ar stengtųsi, jis negali
paūgėti. Ne daugiau ir jūs
galite pasiekti dvasiniame

gyvenime vien savo triūsų ir pastangomis. Tiek augalas, tiek vaikas auga, gaudami iš aplinkos visa, kas reikalinga jų gyvybei - orą, saulės šviesą, maistą. Kaip šios gamtos dovanos reikalingos gyvūnui ir augalui, taip Kristus reikalingas tiems, kurie Jį pasitiki. Jis yra jų „amžina šviesa“, „saulė ir skydas“ (Izaijo 60,19; Psalmė 84,12). „Izraeliui Aš būsiu lyg rasa“. Jis „bus tartum lietus jaunam atolui“ (Ozėjo 14, 6; Psalmė 72, 6). Jis yra gyvasis vanduo, „Dievo duona,

nužengianti iš dangaus ir duodanti pasauliui gyvybę“ (Jono 6, 33). Atsiuntęs pasauliui Sau lygios neturinčią dovaną - Savo Sūnų, Dievas apgaubė pasaulį malonės atmosfera, kuri yra tokia pat tikra, kaip ir ta, kuri supa Žemę. Visi, kurie apsisprendžia įkvėpti šio gyvybę teikiančio „oro“, gyvens ir augs, kol taps tikrais vyrais ir moterimis Kristuje Jėzuje.

Kaip gėlės stiebiasi į saulę, kad jos spinduliuose įgautų tobulą formą ir grožį, taip ir mes turime atsi gręžti į Teisumo saulę, kad dangiškoji šviesa mus apšviestų, kad mūsų būdas pamažu galėtų tapti panašus į Kristaus.

To paties mokė Jėzus, sakydamas: „Pasilikite Manyje, tai ir Aš jūmyse pasiliksiu. Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, taip ir jūs bevaisiai,

nepasilikdami Manyje. [...] nuo
Manęs atsiskyre, jūs negalite
nieko nuveikti” (Jono 15, 4-5) .
Kad galėtumėte šventai
gyventi, jūs turite priklausyti
nuo Kristaus taip, kaip šaka
priklauso nuo kamieno, kad
galėtų augti ir duoti vaisių.
Atsiskyre nuo Jo, jūs
negyvensite šventai. Jūs
neturėsite jėgų atsispirti
gundymams arba augti malone
ir šventumu. Pasilikdami Jame,
jūs klestėsite. Gaudami gyvybę
iš Jo, jūs nenudžiūsite ir būsite

vaisingi. Jūs būsite tarsi medis,
pasodintas prie šaltinio.

Daugelis mano, jog dalį darbo
jie turi atlikti patys. Jie patikėjo,
kad Kristus atleidžia
nuodėmes, bet dabar savo
pačių pastangomis reikia
gyventi teisingai. Bet visi tokie
mėginimai žlunga. Jėzus sako:
„Be Manęs jūs negalite nieko
nuveikti“. Mūsų augimas
malone, mūsų džiaugsmas,
mūsų naudingumas - visa
priklauso nuo mūsų sutarimo

su Kristumi. Tik kas dieną, kas valandą bendraudami su Juo, gyvendami Juo, mes galime augti Jo malone. Jis yra mūsų tikėjimo ne tik Pradžia, bet ir Pabaiga. Kristus yra Pirmasis ir Paskutinyasis, ir visada Esantis. Jis turi būti su mumis ne tik mūsų gyvenimo pradžioje ir pabaigoje, bet lydėti mus kiekviename žingsnyje.

Dovydas sako: „Nuolatos menu Viešpaties Artumą; Jam esant mano dešinėje, niekada nedrebėsiu“ (Psalmė 16, 8) .

Jums gali kilti klausimas: „Kaip man gyventi Kristuje?“ Lygiai taip pat, kaip ir pradžioje, kai Jį priėmėte. „Taigi, kaip esate priėmę Viešpatį Kristų Jėzų, taip ir gyvenkite Jame“. „Mano teisingasis gyvenimas tikėjimu“ (Kolosiečiams 2, 6; Hebrajams 10, 38) . Jūs atsidavėte Dievui, kad visiškai Jam priklausytumėte, tarnautumėte Jam, paklustumėte Jam. Jūs priimate Jėzų kaip savo Gelbėtoją. Jūs patys negalite

atleisti sau nuodēmių ar
pakeisti savo širdies, bet,
atsidavę Dievui, jūs tikite, kad
Jis visa tai jums padarys dėl
Jėzaus. Tikėdami jūs tapsite
Kristaus ir turite augti Jame - ir
duodami, ir imdami. Jūs turite
atsiduoti Jam visiškai - atiduoti
savo širdį, pavesti savo valią,
tarnauti Jam. Bet jūs turite ir
pasiimti visa, ką Jis duoda:
priimti Kristų ir visas Jo
teikiamas palaimas, kad Jis
gyventų jūsų širdyje, būtų jūsų
jėga, jūsų teisumas, jūsų

amžinasis Padėjėjas,
suteikiantis jums jėgų paklusti.

Pasišvęskite Dievui rytą. Tebus
tai pirmasis jūsų at-liktas
darbas. Melskitės: „Imk mane,
Viešpatie. Aš visas esu Tavo.
Visus savo planus aš sudedu
prie Tavo kojų. Naudokis
manimi šiandieną Savo
tarnystėje. Gyvenk su manimi,
kad aš dirbčiau savo darbą,
pasilikdamas Tavyje“. Taip turi
būti kas dieną. Kiekvieną rytą
pasišvęskite Dievui visai

dienai. Patikēkite Jām savo planus, kad galētumēte juos arba ģvykdyti, arba atsisakytī jū, kaip jums nurodys Apvaizda. Taip diena po dienos jūs atiduosite savo gyvenimā ģ Dievo rankas, ir taip jūsū gyvenimas darysis vis labiau ir labiau panašus ģ Kristaus.

Gyvenimas Kristuje - tai gyvenimas, turint vidinē ramybē. Nebūtinā, kad jausmai lietūsi per kraštus, bet jūs turite turēti džiugią ir tvirtā viltī. Jūs

pasitikite ne savimi, o Kristumi.
Jūsų bejėgiškumas susijungia
su Jo jėga, jūsų nežinojimas - su
Jo galybe. Taigi jūs turite žiūrėti
ne į save, bet į Kristų, ir mąstyti
apie Jį, galvoti apie Jo meilę,
grožį, tobulumą, apie Jo
charakterį. Pasiukojantis
Kristus, nusižeminantis Kristus,
skaistus ir šventas Kristus,
neapsakomai mylintis Kristus -
štai temos apmąstymams. Tik
mylint Jį, sekant Juo, visiškai
nuo Jo priklausant, jūs galite
tapti panašūs į Jį.

Jėzus sako: „ Pasilikite Manyje
“. Šie žodžiai išreiškia ramybę,
pastovumą, tikrumą. Vėl Jis
kviečia: „ Ateikite pas Mane
visi, [...] Aš jus atgaivinsiu“
(Mato 11, 28) . Dovydas
išreiškia tą pačią mintį: „ Būk
kantrus ir lauki Viešpaties“
(Psalme 37, 7) . Pranašas Izaijas
mus padrąsina: „ Ramybė ir
pasitikėjimas - jūsų jėga“ (Izaijo
30,15) . Ši ramybė neįsigyjama
nieko neveikiant, nes,
žadėdamas suteikti atgaivą,

Gelbėtojas nepamiršo ir darbo:
„ Imkite ant savo pečių Mano
jungą [...] ir jūs rasite savo
sieloms atgaivą“ (Mato 11, 29) .
Visiškai pasikliaujantis
Kristumi žmogus bus pats
aktyviausias ir uoliausias
Kristaus darbininkas.

Galvodami apie save,
nemaštome apie Kristų -
gyvybės ir jėgos šaltinį. Todėl
šėtonas nuolat bando nukreipti
mūsų dėmesį nuo Išgelbėtojo ir
taip sukliudyti mūsų sieloms

bendrauti su Kristumi. Jis stengiasi nukreipti mūsų mintis į pasaulio malonumus, gyvenimo rūpesčius, sunkumus ir sielvartus, į kitų arba mūsų pačių klaidas ir trūkumus. Nepasiduokite suklaudinami! Daugelį sąžiningų žmonių, norinčių gyventi Dievui, jis priverčia mąstyti apie jų pačių klaidas ir silpnybes, taip atitolindamas juos nuo Kristaus ir tikėdamasis nugalėti. Jūs neturite pasiduoti baimei ir nuogąstavimams, ar būsite išgelbėti. Visa tai nukreipia

žmogų nuo jėgos šaltinio.
Būkite ir toliau atsidavę Dievui
visa siela ir pasitikėkite Juo.
Kalbėkite ir galvokite apie Jėzų.
Leiskite savajam „aš“ ištirpti
Jame. Šalin visas abejones ir
baimę! Sakykite kartu su
Pauliumi: „ Aš gyvenu, tačiau
nebe aš, o gyvena manyje
Kristus. Dabar, gyvendamas
kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo
Sūnų, kuris pamilo mane ir
paaukojo Save už mane“
(Galatams 2, 20). Ieškokite
atgailos Dieve. Jis gali
apsaugoti tai, ką jūs Jam

patikėjote. Jeigu jūs pasiliksite
Jo rankose, tapsite nugalėtoju
Mylinčiojo jėga.

Prisiimdama žmogišką
prigimtį, Kristus susiejo Save su
žmonija nepertraukiamais
meilės ryšiais, kuriuos gali
nutraukti tik pats žmogus.
Šėtonas nuolat gundo mus
nutraukti šį ryšį - kad
apsispręstume gyventi be
Kristaus. Štai kodėl mes turime
nuolat budėti, stengtis ir
melstis, kad niekas negalėtų

suvilioti mūsu pasirinkti kitą
šeimininką. O pasirinkimo
laisvę mes turime. Tad
žvelkime į Kristų, ir Jis
apsaugos mus. Tik matydami
Jį, mes esame saugūs. Niekas
negali išplėsti mūsų iš Jo rankų.
Visada matydami Jį, „mes visi,
atidengtu veidu Viešpaties
šlovę atspindėdami, daromės
panašūs į Jo atvaizdą, ir
Viešpaties Dvasios veikimu vis
didėja mūsų garbingumas“ (2
Korintiečiams 3,18) .

Todėl pirmieji mokiniai siekė tapti panašūs į Gelbėtoją. Klausydamiesi Kristaus, jie suprato, kaip Jis yra jiems reikalingas. Jie ieškojo Jo, rado Jį, sekė Juo. Jie buvo su Juo namuose, prie stalo, nuošalioje vietoje, gamtoje. Jie buvo su Juo kaip mokiniai su mokytoju, kas dieną išgirsdami iš Jo lūpų šventąsias tiesas. Jie žvelgė į Jį lyg tarnai į savo šeimininką, norėdami sužinoti savo pareigas. Šie apaštalai buvo „vargo žmonės kaip ir mes“ (Jokūbo 5, 17). Jiems taip pat

reikėjo kovoti su nuodėme.
Norint gyventi šventai, jiems
reikėjo tos pačios malonės kaip
ir mums.

Net mylimasis apaštalas Jonas,
kuris labiausiai buvo panašus į
Išgelbėtoją, neturėjo to įgimto
charakterio žavesio. Jis buvo ne
tik pasitikintis savimi ir
garbėtroška, bet ir karštakošis,
greitai įsižeidžiantis, kerštingas.
Tačiau išvydęs dieviškąjį
charakterį, jis suprato savo
trūkumus ir buvo sukrėstas.

Kas dieną matant Dievo Sūnaus galią ir kantrybę, jėgą ir švelnumą, didybę ir romumą, jo sielą užliejo meilė. Jis buvo sužavėtas. Diena po dienos jis vis labiau linko prie Kristaus, kol meilė Gelbėtojui užgožė jo „aš“. Jo kerštingas ir ambicingas būdas pasidavė Kristaus jėgai. Šventoji Dvasia atnaujino jo širdį. Meilė Kristui pakeitė jo charakterį. Bendravimas su Kristumi visada duoda tokius vaisius. Kristui gyvenant širdyje, pasikeičia visa žmogaus

prigimtis. Kristaus Dvasia, Jo
meilė suminkština širdį,
pavergia sielą ir nukreipia
mintis į Dievą ir dangų.

Kristui įžengus į dangų, Jo
sekėjai tebejautė Jo buvimą.
Kiekvienas asmeniškai jautė Jį,
Jo meilę ir šviesą. Jėzus -
Gelbėtojas, kuris vaikščiojo ir
kalbėjo su jais, kuris guodė juos
ir stiprino viltį jų širdyse, buvo
paimtas į dangų ramybės žinia
dar tebeskambant Jo lūpose. Ir
kai būrys angelų Jį apsupo, Jo

balsas pasiekė juos: „Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mato 28, 20). Jis įžengė į dangų žmogaus pavidalu. Jie žinojo, kad Jis stovi prieš Dievo sostą, atstovaudamas kenčiančiai žmonijai, likęs jų Draugu ir Gelbėtoju, žinojo, kad Jo jausmai nepasikeitė, kad Jis užtaria juos, kad jie yra atpirkti Jo brangiu krauju. Jis rodo Dievui Savo žaizdotas kojas ir rankas primindamas, kokia kaina jie buvo atpirkti. Mokiniai žinojo, jog Jis įžengė

dangun, kad paruoštų jiems vietą ir kad Jis grįš pasiimti juos pas Save.

Kristui įžengus į dangų, apaštalai troško prašyti Tėvą Jėzaus vardu. Rimtai ir iškilmingai jie suklupo melstis, kartodami su įsitikinimu: „Jei tik prašysite Tėvą Mano vardu, Jis duos tai jums. Iki šiol jūs nieko neprašėte Mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų“ (Jono 16,23-24). Vis aukščiau ir

aukščiau jie kėlė rankas,
turėdami galingą įrodymą:
„Kristus Jėzus, kuris numirė,
bet buvo prikeltas, kuris sėdi
Dievo dešinėje ir net užtaria
mus!“ (Romiečiams 8, 34)
Sekminių dieną pas juos
nužengė Globėjas, apie kurį
Kristus buvo sakęs: „Ji [...] bus
jumyse“. Vėliau Jis pridūrė:
„Jums geriau, kad Aš
iškeliauju, nes jei neiškeliausiu,
pas jus neateis Globėjas“ (Jono
14,17; 16, 7). Nuo to laiko
Kristus Šventąja Dvasia galėjo
likti Savo vaikų širdyse. Jam

asmeniškai būnant juose, jų
sąjunga su Kristumi tapo
tvirtesnė net už tą, kai Jis pats
buvo tarp jų. Gyvenančio juose
Kristaus šviesa, meilė ir jėga
spinduliavo iš jų taip, kad
žmonės, juos matydami,
„stebėjosi; jie atpažino juos
buvus kartu su Jėzumi“
(Apaštalų darbų 4,13).

Kristus trokšta būti dabar Savo
vaikams tuo, kuo Jis buvo Savo
mokiniamis. Apsuptas Savo
mokinių, mels-damasis

paskutinį kartą, Jis pasakė: „ Ne tik už juos Aš meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį Mane įtikės“ (Jono 17, 20).

Jėzus meldėsi už mus, kad mes galėtume būti viena su Juo, taip kaip Jis yra viena su Tėvu.

Kokia tai sąjunga! Išgelbėtojas sakė apie Save: „Sūnus nieko negali daryti iš Savęs“. „Manyje esantis Tėvas daro Savuosius darbus“ (Jono 5,19; 14,10) .

Taigi, jei Kristus gyvena mūsų širdyse, tai Jis „iš Savo

palankumo skatina jus ir
trokšti, ir veikti“ (Filipiečiams
2,13) . Mes turime dirbti taip,
kaip ir Jis. Mes turime parodyti,
jog esame tos pačios dvasios. Ir
tada, mylėdami Jį ir
pasilikdami Jame, mes augsime
„ visais atžvilgiais Tame, kuris
yra galva, - Kristuje“
(Efeziečiams 4,15).

9 - Darbas Ir Gyvenimas

*****

Dievas yra Visatos gyvybės,
šviesos ir džiaugsmo šaltinis.
Tarsi saulės šviesa, tarsi
veržlios šaltinio versmės liejasi
Jo palaiminimai Jo kūriniam.
Jei žmonių širdyse gyvena
Dievas, tai Jo teikiama gyvybė
meile ir palaimomis bus
perduodama aplinkiniam.

Mūsų Gelbėtojas džiaugėsi
tobulindamas ir atpirkdamas

puolusią žmoniją. Dėl to Jis nepagailejo Savo gyvybės ir, paneigęs gėdą, iškentė nukryžiuvimą. Angelai taip pat darbuojasi kitų laimei. Tai jiems teikia džiaugsmą. Tai, ką savimylos supranta kaip pažeminimą - „ tarnavimą nelaimingiems, ; blogo būdo ir žemesnės S' padėties žmonėms, - yra šventųjų angelų darbas. Pasiukojančios Kristaus meilės dvasia - tai dvasia, viešpataujanti danguje ir esanti dangiškosios laimės esmė. Tai

dvasia, kurią turės Kristaus
sekėjai ir kuri įkvėps jų darbus.

Jei širdyje puoselėjama meilė
Kristui, jos malonaus aromato
negalima paslėpti. Jos įtaką jus
visi, su kuriais mes
bendrausime. Kristaus dvasia
širdyje yra tarsi gai-vinantis
šaltinis dykumoje, žūstančius
pagirdantis gyvybę duodančiu
vandeniu.

Meilė Jėzui pasireikš troškimu
dirbti taip, kaip Jis dirbo

žmonijos palaimai ir
atnaujinimui. Ji skatins mylėti,
užjausti, švelniai ir jautriai
elgtis su visais Dangiškojo Tėvo
kūriniais.

Gelbėtojo gyvenimas žemėje
nebuvo lengvas. Jis gyveno ne
Sau, bet atkakliai, uoliai ir
nenuilstamai dirbo, kad
išgelbėtų žmoniją. Nuo gimimo
iki mirties ant kryžiaus Jis ėjo
išsižadėjimo keliu,
nevengdamas sunkumų,
kankinančių kelionių,

varginančių rūpesčių ir darbų. Jis sakė: „Žmogaus Sūnus irgi atėjo ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir Savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį“ (Mato 20,28). Tai buvo Jo gyvenimo tikslas. Visa kita buvo antraeiliai dalykai, tarnaujantys tam tikslui. Vykdyti Dievo valią ir baigti Jo pradėtą darbą buvo kas-dieninė Jo duona. Dirbdamas Jėzus užmiršdavo Save ir Savo interesus.

Todėl visi, besidalijantys
Kristaus malone, turi būti
pasiruošę bet kokiai aukai,
idant tie, už kuriuos Jis mirė,
galėtų gauti tokią pačią
dangiškąją dovaną. Jie turi
padaryti viską, kad pasaulis,
kuriame jie gyvena, taptų
geresnis. Šventoji Dvasia,
veikianti žmoguje, parodo, kad
jo širdis yra visiškai
atsinaujinusi. Vos tik žmogus
ateina pas Kristų, jam kyla
noras paskelbti kitiems, kokį
brangų Draugą jis įsigijo, - jis
negali slėpti širdyje tokios

šventos tiesos. Jei esame
aprengti Kristaus teisumu, jei Jo
Dvasia yra mūsų širdyse ir
teikia mums daug džiaugsmo,
mes nesugebėsime tylėti. Jei
mums yra tekę pamatyti ir
pajusti, jog Viešpats yra geras,
mes turėsime ką papasakoti.
Kaip Pilypas, suradęs
Išgelbėtoją, kviesime pas Jį
kitus. Mes stengsimės parodyti
jiems Kristaus žavesį ir
patrauklumą, atskleisti, kokia
nematoma tikrovė laukia
pasaulio. Jie trokš eiti Jėzaus
pramintu keliu. Jie labai norės,

kad ir aplinkiniai pamatytų „
Dievo Avinėlių, kuris naikina
pasaulio nuodėmę“ (žr. Jono 1,
29).

Mūsų pastangos padaryti kitus
laimingus atneš pa-laimas
mums patiems. Toks ir buvo
Dievo tikslas - kad mes taip pat
dalyvautume atpirkimo darbe.
Jis suteikė žmonėms teisę tapti
dieviškosios Esybės dalimi, kad
jie po to paskleistų
palaiminimus savo
artimiesiems. Tai pati

didžiausia garbė, didžiausias
džiaugsmas, kurių Dievas galėjo
suteikti žmonėms. Taip tie,
kurie tapo šios meilės tarnystės
dalininkais, bus atvesti prie
savo Kūrėjo arčiausiai.

Dievas būtų galėjęs pavesti šį
atsidavimo reikalaujantį
tarnavimą - skelbti Evangeliją -
dangiškiesiems angelams. Savo
tikslui įgyvendinti Jis galėjo
pasinaudoti ir kitais būdais.
Bet, be galo mus mylėdamas,
Jis nusprendė padaryti mus

Savo, Kristaus ir angelų bendradarbiais, kad galėtume dalytis palaiminimais ir džiaugsmu, kuri suteikia nesavanaudiškas tarnavimas, ir jausti tą patį dvasinį pakilimą.

Mes galime būti vieningi su Kristumi, tik gerai suvokę Jo kančias. Kiekvienas pasiaukojimas stiprina geradarystės dvasią mūsų širdyse ir priartina mus prie pasaulio Atpirkėjo, kuris, „būdamas turtingas, dėl jūsų

tapo vargdieniu, kad jūs taptumėte turtingi per Jo neturtą“ (2 Korintiečiams 8, 9). Tik dirbant darbą, kuriam buvome sukurti, gyvenimas gali tapti mums tikra palaima.

Jeigu jūs pradėsite dirbti, kaip to nori Kristus, ir laimėsite Jam sielų, jūs trokšite ir alksite teisumo, jūs pajusite, kad jums reikia gilesnio dvasinio patyrimo, kad jūs turite geriau pažinti dieviškuosius dalykus. Jūs viso to prašysite Dievą. Jis

sustiprins jūsu tikėjimą, o jūsų
siela numalšins troškulį prie
gilaus išgelbėjimo šaltinio.

Gyvenimo sunkumai ir
išbandymai skatins jus tyrinėti
Bibliją ir melstis. Jūs augsite
Kristaus malone ir pažinimu
bei įsigysite turtingą dvasinę
patirtį.

Nesavanaudiško tarnavimo
kitiems dvasia suteikia
charakteriui tvirtumo,
pastovumo, Kristaus grožio, o
pačiam žmogui teikia ramybę ir

laime. Jo siekiai tampa kilnesni, širdyje nelieka vietos tingumui ir egoizmui. Tie, kurie naudosis krikščioniškomis malonėmis, augs dvasiškai ir taps stiprūs, kad tarnautų Dievui. Jie įsigis aiškų dvasinį regėjimą, jų tikėjimas nuolat didės, jų maldos bus karštesnės ir stipresnės. Dievo Dvasia, veikianti jūsų dvasią, sukels sieloje šventus sąskambius, kaip atsaką į dieviškąjį prisilietimą. Tie, kurie pasišvenčia dirbti kitų gerovei, eina teisingu išgelbėjimo keliu.

Vienintelis būdas augti malone
- nesavanaudiškai atlikti
kiekvieną Kristaus mums
pavestą darbą. Mes turime
daryti viską, ką sugebame, kad
padėtume tapti laimingiems
tiems, kuriems reikia mūsų
pagalbos, ir prisidėtume prie jų
laimės kūrimo. Stiprybė
įgyjama patirtimi, o patirtis -
aktyviai gyvenant. Tie, kurie
nori krikščioniškai gyventi,
pasyviai priimdami per malonę
duodamas palaimas, nieko

nedarydami dėl Kristaus,
paprasciausiai valgo duoną
veltui. Ir fiziniame, ir dvasiniame pasaulyje tai baigiasi
asmenybės sunykimu ir
išsigimimu. Žmogus, atsisakęs
judinti rankas ir kojas, greitai
nebegalės jomis naudotis. Taip
ir krikščionis, nesinaudodamas
Dievo duotomis jam jėgomis,
ne tik nebeauga Kristuje, bet
praranda ir turėtas jėgas.

Dievas numatė Kristaus
Bažnyčią būti tarpininke

gelbstint žmoniją. Jos tikslas - skelbti pasauliui Evangeliją. Tai privalo daryti visi krikščionys - kiekvienas pagal savo talentą ir galimybes. Pažinę Kristaus meilę, mes tampame tarsi skolininkai tų, kurie Jo dar nepažįsta. Dievas davė šviesą ne tik mums vieniems; Jis davė ją, kad skleistume kitiems. Jei visi Kristaus sekėjai būtų pasiruošę vykdyti šią pareigą, tai vietoje vieno, dabar skelbiančio Evangeliją pagoniškoms šalims, atsirastų tūkstančiai skelbėjų. O visi,

negalintys būti misionieriais,
paremtų juos savo lėšomis,
nuoširdžia užuojauta,
maldomis. Sielų gelbėjimo
darbas būtų uoliau vykdomas
ir krikščioniškose šalyse.

Norėdami dirbti Kristui, mes
neturime palikti artimųjų ir
vykti į pagoniškas šalis, jei
mūsų pagalbos reikia namie.
Mes galime dirbuotis Kristui
šeimos ratelyje, bažnyčioje, tarp
bendradarbių ir žmonių, su
kuriais bendraujame.

Didesnę Savo gyvenimo žemėje
dalį Gelbėtojas pra-leido
kantriai dirbdamas Nazareto
dailidės dirbtuvė se.

Tarnaujantys angelai lydėjo
Gyvybės Viešpatį, Jam
bendraudant su žemdirbiais ir
darbininkais. Jo niekas
nepažino ir nešlovino. Jis
nuoširdžiai dirbo Savo darbą ir
užsiimdamas kukliu amatu, ir
gydydamas ligonius, ir
vaikščiodamas audringomis
Galilėjos ežero bangomis. Taip

ir mes, vykdydami net
mažiausius įpareigojimus,
nežymūs ir nepastebimi
gyvenime, - galime vaikščioti ir
darbuotis kartu su Jėzumi.

Apaštalas sako: „Kiekvienas
jūsų, broliai, koksai buvo
pašauktas, toks ir tepasilieka
prieš Dievą” (1 Korintiečiams 7,
24) . Verslininkas gali dirbti
taip, kad šlovintų Viešpatį,
kuriam yra ištikimas. Jeigu jis
yra tikras krikščionis, tai savo
darbais rodys šį tikėjimą ir

atskleis žmonėms Kristaus
dvasią. Stropus ir uolus
amatininkas gali dirbti taip,
kaip Tas, kuris triūsė,
vaikščiodamas tarp Galilėjos
kalvų. Visi, besivadinantys
krikščionimis, turi dirbti taip,
kad kiti, matydami jų gerus
darbus, pradėtų šlovinti savo
Kūrėją ir Atpirkėją.

Daugelis atsisako tarnauti
Kristui Dievo suteiktomis
dovanomis, nes kiti yra gabesni
ir turi kitokių privalumų. Jie

mano, kad tik talentingi žmonės turi skirti savo sugebėjimus tarnauti Dievui, kad tik išrinktieji yra apdovanoti ypatingais gabumais, o kiti nėra pašaukti į dovanų dalybas ir negali dirbti Kristui. Bet šito nesako Biblijos pavyzdys. Seimininkas, pasišaukęs savo tarnus, kiekvienam nurodo jo darbą.

Ir mažiausias pareigas gyvenime mes galime vykdyti su meile, „kaip Viešpačiui“

(Kolosiečiams 3, 23) . Jei visa širdimi mylime Dievą - mūsų gyvenimas liudys tai. Mus sups maloni Kristaus Dvasia, o mūsų įtaka kitiems didės ir laimins juos.

Jūs neturite laukti palankių aplinkybių, kad pradėtumėte tarnauti Dievui. Jūs neturite mąstyti, ką apie jus pagalvos pasaulis. Jeigu jūsų kasdieninis gyvenimas liudija jūsų tikėjimo tyrumą ir nuoširdumą, tai kiti įsitikins, jog jūs trokštate jiems

gero, ir jūsu pastangos nebus bergždžios.

Kukliausias ir nuolankiausias Jėzaus mokinys gali būti palaiminimu kitiems. Jis gali net nesuprasti, jog daro kažką ypatingai gero. Bet jo įtaka sukelia vis didėjančias palaimų bangas, nors apie jų pasekmes jis gali ir nežinoti iki paskutinės atpildo dienos. Jis nejaučia ir nežino, jog atlieka didžiulį darbą. Jis nesikamuoja, nerimaudamas dėl sėkmės, tik

ramiai eina pirmyn, sąžiningai dirbdamas Dievo jam pavestą darbą. Tokie žmonės gyvens ne veltui. Jie vis labiau darysis panašūs į Kristų. Jie tiks svarbesniam darbui ir būsimajame džiaugsmingame gyvenime, nes jau žemėje bendradarbiavo su Dievu.

*****

10 - Dievo Pažinimas

*****

Ivairiais būdais Dievas stengiasi
mums pranešti apie Save, kad
mes galėtume su Juo bendrauti.
Gamta nuolat veikia mūsų
jausmus. Atviraširdis žmogus,
pamatęs Dievo rankų darbus,
susižavės Jo meile ir šlove. Kas
norės klausytis, tas išgirs ir
supras, jog Dievas bendrauja su
mumis per gamtą. Žaliuojantys
laukai ir didingi medžiai,
pumpurai ir žiedai, plaukiantys

debesys ir krintantys lietaus
lašai, čiurlenantis upeliukas ir
dangaus didingumas kalba
mūsų širdims ir kviečia
susipažinti su Tuo, kuris visa
tai sukūrė.

Mūsų Išgelbėtojas mėgo
aiškinti Savo brangiąsias tiesas
gamtos pavyzdžiais. Tiek
kasdieninio mūsų gyvenimo
įvykiai ir buitis, tiek ir medžiai,
paukščiai, gėlės slėniuose,
kalnai, ežerai ir dangaus
skliautas atspindi tiesą. Todėl

Jo pamokos dažnai pasiekdavo žmonių sąmonę, kad ir kaip jie būtų užsiėmę kasdieniais rūpesčiais ir darbais.

Dievas nori, kad Jo vaikai vertintų Jo darbus ir gėrėtųsi paprasta, ramia gamta, kuria Jis papuošė mūsų žemiškuosius namus. Dievui patinka, kas gražu, bet charakterio grožį Jis vertina labiau už išorinį. Dievas norėtų, kad mes ugdytume savo skaistumą ir paprastumą - savybes, dėl kurių žavios gėlės.

Jei atidžiai įsiklausysime, - visa
Dievo kūryba mokys mus
paklusnumo ir pasitikėjimo
Juo. Nuo žvaigždžių, per
amžius keliaujančių joms
numatytu keliu, iki mažiausio
atomo - visi kūriniai paklūsta
Kūrėjo valiai. O Dievas
rūpinasi kiekvienu ir išlaiko
visa, ką yra sukūręs. Tas, kuris
valdo nesuskaičiuojamus
Visatos pasaulius, tuo pačiu
metu rūpinasi mažu paukšteliu,
nerūpestingai suokiančiu

paprastą giesmelę. Dievas
Tėvas švelniai stebi kiekvieną
nuolat: kai einame į darbą, kai
meldžiamės, kai einame
miegoti ir keliamės rytą, kai
turtuolis puotauja rūmuose ar
vargšas sukviečia savo vaikus
prie vargano stalo. Nė viena
ašara nenukrinta, Dievo
nepastebėta. Nė viena šypsena
nelieka Jam nežinoma.

Jei mes visiškai tuo patikėtume,
iš mūsų gyvenimo išnyktų visi
nepagrįsti rūpesčiai. Jei mes

visus, ir didelius, ir mažus rūpesčius atiduotume į Dievo, kurio nebaimina jų gausumas ir sunkumas, rankas, mes taip dažnai nenusiviltume savo gyvenime. Tada mes džiaugtumės dvasine ramybe, kurios daugelis neturi.

Grožėdamiesi patrauklia žemiška gamta, mąstykite apie busimąjį pasaulį, kuriame nebus nuodėmės ir mirties, kur gamtoje nebus nė vieno prakeikimo pėdsako.

Įsivaizduokite išgelbėtųjų
tėvynę ir atminkite, jog ji bus
žymiai gražesnė, nei matote net
lakiausioje vaizduotėje.

Įvairiausios Dievo dovanos
gamtoje yra tik silpnas Jo šlovės
atspindys. Šventajame Rašte
parašyta: „Ko akis neregėjo, ko
ausis negirdėjo, kas žmogui į
mintį neatėjo, tai paruošė
Dievas tiems, kurie Jį myli“ (1
Korintiečiams 2, 9).

Ir poetas, ir gamtininkas gali
daug papasakoti apie gamtą.

Bet tik krikščionis ypatingai
įvertins žemės grožį, nes
atpažins joje savo Tėvo rankų
darbą. Jis išvys Jo meilę ir
gėlelėje, ir krūme, ir medyje.
Teisingai suprasti kalno ir
slėnio, upės ir jūros reikšmę
galima, tik žiūrint į juos kaip į
Dievo meilės žmogui išraišką.

Dievas kreipiasi į mus Savo
Apvaizdos darbais ir Savo
Dvasia veikdamas mūsų širdis.
Mes galime daug pasimokyti iš
įvykių ir pasikeitimų

kasdieniniame gyvenime, jei tik mūsų širdis bus tiek atvira, kad išvelgtume tą pamoką. Psalmių giedotojas, mąstydamas apie dieviškosios Apvaizdos darbą, sako: „Ištikimosios Viešpaties meilės kupina žemė“. „Išmintingas žmogus pastebės šiuos dalykus ir mąstys apie Viešpaties ištikimąją meilę“ (Psalmė 33, 5; 107 43).

Dievas į mus kreipiasi per Savo Žodį. Šventajame Rašte ryškiai

atskleidžiamas Jo charakteris,
Jo santykiai su žmonėmis,
didysis atpirkimo darbas.

Biblija pasakoja apie
patriarchus, pranašus ir kitus
šventuosius senovės žmones.

Jie buvo „kaip ir mes“ (Jokūbo
5,17). Mes matome, kad jie, kaip
ir mes, nusimindavo, bet
kovojo su liūdesiu, kad jie, kaip
ir mes, buvo gundomi, bet
atsikeldavo ir kovodavo Dievo
malonės jėga. Šie pavyzdžiai
turi mus padrašinti siekti
teisumo. Kai mes sužinome
apie jų nuostabius

išgyvenimus, apie tai, kokia šviesa, meile ir palaimomis jie su džiaugsmu naudojosi, ką jie nuveikė per jiems suteiktą malonę, tada toji pati Dvasia įžiebia Šventosios ugnies kibirkšteles mūsų širdyse. Tada mes trokštame būti panašūs į juos charakteriu ir vaikščioti su Dievu, kaip kad jie.

Ką Jėzus yra pasakęs apie Senąjį Testamentą, dar geriau tinka Naujajam: „Tie Raštai ir liudija apie Mane“ (Jono 5,39), -

Atpirkėją, kuriame visi mato amžinojo gyvenimo viltį. Taip, visa Biblija pasakoja apie Kristų - nuo pirmojo pasakojimo apie pasaulio sukūrimą, - nes „be Jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę“, - iki paskutinio pažado: „Štai Aš veikiai ateinu“ (Jono 1, 3; Apreiškimo 22, 12) - mes skaitome apie Jo darbus ir klausomės Jo balso. Jei jūs norite geriau pažinti Gelbėtoją, tyrinėkite Šventąjį Raštą.

Tegul Dievo žodžiai pasiekia
jūsų širdis. Tai - gyvasis
vanduo, numalšinantis jūsų
didžiulį troškulį. Jie - tarsi
gyvoji duona iš dangaus. Jėzus
skelbė: „Jei nevalgysite
Žmogaus Sūnaus kūno ir
negersite Jo kraujo, neturėsite
sa-vyje gyvybės “. Po to Jis
paaiškino: „Žodžiai, kuriuos
jums kalbėjau, yra dvasia ir
gyvenimas“ (Jono 6, 53.63).
Valgyda-mi ir gerdami mes
pastipriname savo kūną. Tai
tinka ir dvasiniam gyvenimui:
tai, apie ką mąstome, suteikia

mūsų dvasinei prigimčiai
moralinę paramą ir stiprybę.

Atpirkimas - tai paslaptis, į
kurią nori pažvelgti an-gelai. Jį
tyrinės ir giedos jo šlovei
atpirktieji per visą amžinybę.
Nejaugi neverta jau dabar
pradėti kruopščiai jį tyrinėti ir
galvoti apie jį? Begalinė Jėzaus
meilė ir gailestingumas, Jo auka
už mus skatina rimtai
susimąstyti. Mes turime galvoti
apie mūsų brangaus Atpirkėjo
ir Tarpininko charakterį. Mes

turime mąstyti apie Jo misiją išgelbėti Savo žmones iš nuodėmių. Svarstant šias dangiškašias temas, mūsų tikėjimas ir meilė stiprės, mūsų maldos taps priimtinesnės Dievui, nes bus vis labiau ir labiau persipynusios su tikėjimu ir malda.

Mąstydami apie Gelbėtojo tobulumą, mes trokštame visiškai pasikeisti, atsinaujinti ir savo skaistumu prilygti Jam. Žmogus alks ir trokš tapti

panašus į Tą, kurį mes dieviname. Juo daugiau mes galvosime apie Kristų, juo daugiau pasakosime apie Jį kitiems, juo aiškiau rodysime Jo pavyzdį pasauliui.

Biblija buvo parašyta ne vien mokytiesiems. Priešingai, ji buvo skirta paprastiems žmonėms. Didžiosios tiesos, reikalingos išgelbėjimui, yra akivaizdžios. Niekas, išskyrus tuos, kurie pasitiki savimi, o ne vykdo Dievo valios, negali

suklysti ir išsukti iš teisingo kelio.

Mes neturime klausytis kitų žmonių liudijant tai, ko moko Šventasis Raštas, bet patys turime tyrinėti Dievo Žodį. Jei mes leisime kitiems galvoti už mus, mūsų dvasinės jėgos ir gabumai susilpnės. Mums taip trūks vertingų temų apmąstymams, jog mes prarasime sugebėjimą suvokti giliai Dievo Žodžio mintį. Ir atvirkščiai, mes tapsime

ižvalgesni, ieškodami ryšio tarp atskirų Biblijos temu, lygindami vieną Rašto vietą su kita ir vienus dvasinius dalykus su kitais.

Niekas taip nedidina intelekto, kaip Rašto tyrinėjimas. Jokia kita knyga - tik Biblija - gali sukelti tiek daug minčių, suteikti tiek daug jėgų ir padidinti mūsų sugebėjimus. Šventojo Rašto tiesos taurina mūsų sugebėjimus. Šventojo Rašto tiesos taurina mūsų sielą.

Jei Dievo Žodis būtų
tyrinėjamas taip, kaip reikia jį
tyrinėti, žmonės būtų
išmintingesni ir tauresni, jų
siekliai būtų pastovesni, ką retai
galima pamatyti šiais laikais.

Maža naudos iš skuboto
Šventojo Rašto skaitymo.
Galima perskaityti visą Bibliją,
bet nepastebėti jos grožio,
nesuprasti jos gilių ir paslėptų
minčių. Kiekvieną eilutę reikia
tyrinėti tol, kol suprasime jos
reikšmę ir ryšį su išgelbėjimo

planu. Toks tyrinėjimas kur kas vertingesnės už betikslį daugelio dalių pasklaidymą, nieko nepasimokant. Visada turėkite Bibliją su savimi. Radę galimybę, skaitykite ją, įsiminkite tekstus. Net ir vaikščiodami gatvėmis jūs galite apmąstyti atskiras eilutes ir jas įsiminti.

Mes negalime įsigyti išminties be uolių pastangų ir skaitydami Bibliją be maldos. Kai kurios Rašto dalys yra paprastos ir

aiškios. Bet yra ir tokių, kurių
minties negalima suprasti iš
pirmo žvilgsnio. Eilutė turi būti
lyginama su eilute. Reikia
atidžiai tyrinėti ir melstis. Tik
toks tyrinėjimas atsipirks. Kaip
kalnakasys randa po žeme
vertingo metalo gyslą, taip ir
žmogus, atkakliai ieškantis
Dievo Žodžio, ras paslėptus
didžiausios vertės tiesos turtus,
nematomus nerūpes tingam
skaitytojui. Įkvėpimo žodžiai,
kylantys širdyse, bus tarsi
srovelės iš gyvybės versmės.

Niekada netyrinėkite Biblijos be maldos. Prieš atsiversdami jos puslapus, mes turime prašyti Šventosios Dvasios, kad Ji mus apšviestų, ir Ji tai būtinai padarys. Natanaeliui atėjus pas Jėzų, Išgelbėtojas sušuko: „ Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos“. Natanaelis paklausė: 'Iš kur mane pažįsti?' Jėzus atsakė: 'Prieš pakviečiant tave Pilypui, Aš mačiau tave po figmedžiu(Jono 1, 47-48). Taip Jėzus mato ir mus, be-

simeldžiančius vienumoje,
jeigu Jo ieškome, jei trokštame,
kad Jis Savo šviesa apšviestų
mūsų širdis ir padėtų suprasti
Tiesą. Šviesos angelai bus su
tais, kurie nuolankia širdimi
ieško dieviškojo Vadovo.

Šventoji Dvasia išaukština ir
šlovina Gelbėtoją. Tai Ji turi
mums parodyti Kristų, Jo
teisumo tyrumą ir didįjį
išgelbėjimą per Jį. Jėzus sako:
„Ji pašlovins Mane, nes ims iš
to, kas Mano, ir jums tai

paskelbs“ (Jono 16,14). Tik Tiesos Dvasia gali geriausiai atskleisti dieviškąją tiesą. Kaip didžiai Dievas vertina žmoniją, jei atidavė Savo Sūnų mirtį už ją ir siunčia Savo Dvasią mokyti ir vesti mus vaisingu keliu!

11 - Melstis - Teise Ypatinga

*****

Dievas kalba mums per gamtą
ir apreiškimą [Šventąjį Raštą],
per Savo Apvaizdą ir
Šventosios Dvasios poveikį. Bet
to neužtenka. Mes taip pat
turime atverti Jam savo širdis.
Norėdami turėti jėgų, energijos
ir gyventi dvasiškai, turime
gyvai bendrauti su savo
Dangiškuoju Tėvu. Mūsų
mintys turi būti nukreiptos į Jį,
mes turime mąstyti apie Jo

darbus, Jo gailestingumą, Jo palaiminimus. Bet tai nebus bendravimas su Juo tikraja to žodžio prasme. Norint bendrauti su Dievu, reikia Jam pasakoti apie savo gyvenimą.

Malda - tai širdies atvėrimas Dievui kaip draugui. Ji reikalinga ne tam, kad Dievas sužinotų, kokie mes esame, bet kad mes galėtume Jį priimti. Malda priartina ne Dievą prie mūsų, bet mus pakelia prie Dievo.

Gyvendamas žemėje, Jėzus
Savo mokinius mokė melstis,
atskleisti Dievui savo
kasdienius rūpesčius ir viską
pavesti Jam. Jėzus pažadėjo, jog
jų maldos bus išklausytos. Tas
pažadas galioja ir mums.

Jėzus, gyvendamas tarp
žmonių, dažnai melsdavosi.
Išgelbėtojas prisiėmė mūsų
reikmes ir silpnybes. Taip Jis
tapo nusižeminusiu prašytoju,
meldžiančiu Savo Tėvą

atgaivinti jėgas, kad sustiprėjęs
Jis vėl galėtų vykdyti Savo
pareigas ir atlaikytų
išbandymus. Jėzus - pavyzdys
mums visur. Jis - Brolis
skęstantiems silpnybėse. Jis,
kaip ir mes, buvo gundomas,
bet nenusidėjo. Blogis buvo
svetimas Jo prigimčiai. Jis
iškentė sielos kančias ir kovą
šiam pasaulyje. Malda Jam
buvo būtinybė ir ypatinga teisė.
Bendravimas su Tėvu Jam
teikdavo paguodos ir
džiaugsmo. Jei žmonių
Gelbėtojas, Dievo Sūnus, jautė

maldos būtinumą, juo labiau
mums, silpniems ir
nuodėmingiems
mirtingiesiems, būtina melstis
karštai ir nepailstant.

Dangiškasis Tėvas pasiruošęs
suteikti mums visas Savo
palaimas. Tai mūsų teisė sočiai
atsigerti iš Beribės Meilės
versmės. Keista, kad mes tiek
mažai meldžiamės! Dievas
pasiruošęs ir nori išklausyti net
mažiausio Savo vaiko
nuoširdžią maldą. Tik mes

nenorime Dievui papasakoti,
ko mums reikia. Ką gali galvoti
dangiškieji angelai apie
vargšus, bejėgius, nuolat
gundomus žmones, kurie tiek
mažai meldžiasi ir taip silpnai
tiki tuomet, kai Dievo begalinės
Meilės širdis linksta prie jų, kai
Jis pasiruošęs jiems duoti daug
daugiau, nei jie prašo ar gali
pagalvoti. Angelai su meile
nusilenkia prieš Dievą, jiems
patinka būti šalia Jo.

Bendravimas su Dievu jiems -
didžiausias džiaugsmas.

Atrodo, jog žemės vaikai,

kuriems taip reikalinga Dievo
pagalba, patenkinti tuo, jog
gyvena, nebendraudami su Juo,
neapšviesti Jo Dvasios.

Blogio tamsa apgaubia tuos,
kurie paniekina malda. Priešo
kuždami gundymai skatina
juos nusidėti. Ir visa tai įvyksta
todėl, kad jie nesinaudoja
Dievo duotąja teise melstis. Juk
malda - tai raktas, atrakinantis
Dangaus lobyną, kuriame
saugomos beribės Visagalio
išgalės. Kad neiškiltų pavojaus

tapti nerūpestingiems ar
išklysti iš teisingo kelio, jūs
turite melstis ir budėti. Priešas
siekia mums sutrukdyti per
maldą ir tikėjimą gauti malonės
ir jėgų gundymams atsispirti ir
stato įvairias kliūtis kelyje prie
malonės sosto.

Mes galime tikėtis, jog tam
tikromis sąlygomis Dievas
išklausys mūsų maldas ir
atsakys į jas. Viena iš sąlygų -
mes turime suvokti, kad Jo
pagalba mums reikalinga. Jis

pažadėjo: „Sudrėkinsiu
vandeniu ištroškusią žemę,
palaistysiu srovėmis sausumą“
(Izaijo 44,3) . Alkstantys
teisumo ir trokštantys būti šalia
Dievo gali būti tikri, jog bus
pasotinti. Tik širdis turi būti
atvira Dvasios veikimui, kad
galėtų priimti Dievo
palaiminimus.

Jau pati būtinybė melstis
iškalbingai liudija mūsų
naudai. Bet pirmiausia, kad
Viešpats galėtų mums padėti,

mes turime Jo ieškoti. Jis sako: „
Prašykite, ir jums bus duota“.
„Jeigu Jis nepagailejo nė Savo
Sūnaus, bet atidavė Jį už mus
visus, tai kaipgi Jis ir visko
nedovanotų kartu su Juo?!“
(Mato 7, 7; Romiečiams 8, 32)

Jei mes širdyse nešiojame pikta,
jei neatsisakome bent vienos
mums žinomos nuodėmės,
Viešpats mūsų neišklausys. Bet
susisielojusio ir atgailaujančio
žmogaus malda visada bus
išgirsta. Tik ištaisę visas savo

žinomas klaidas, galime tikėti,
kad Dievas išklausys mūsų
prašymus. Tai ne mūsų
nuopelnas, kad galime naudotis
Dievo malone, - tik Jėzaus,
apvaliusio mus Savo krauju,
dėka esame išgelbėti. Tačiau ir
mes turime išpildyti sąlygas,
kad Dievas mus išgirstų.

Antroji sąlyga, kad malda būtų
išklaudyta - mūsų tikėjimas. „
Kas artinasi prie Dievo, tam
būtina tikėti, kad Jis yra ir Jo
ieškantiems atsilygina“

(Hebrajams 11, 6). Jėzus sakė Savo mokiniams: „Ko tik melddamiesi prašote, tikėkite gausią, ir tikrai taip bus“ (Morkaus 11, 24). Ar mes pasitikime Jo Žodžiu?

Jis yra ištikimas Savo pažadui. Jei mes iš karto ne-gauname, ko prašome, turime tikėti, kad Viešpats mus girdi ir atsakys į mūsų maldas. Mes taip dažnai klystame ir esame tokie trumparegiai, jog kartais prašome dalykų, kurie nebūtų

mums palaima. o mūsų
Dangiškasis Tėvas su meile
atsako į maldas, siūsdamas tik
tai, kas geriausia - ko mes patys
trokštume gauti, jei tik
dieviškoji šviesa mus apšviestų
ir mes pamatytume daiktus
tokius, kokie jie yra iš tikrųjų.
Kai atrodo, kad į mūsų maldas
neatsakyta, mes turime
pasitikėti Dievo pažadu, nes
atsakymas tikrai bus atsiųstas,
ir mes gausime tokių palaimų,
kokios mums labiausiai
reikalingos. Negalime tvirtinti,
kad į mūsų maldas bus

atsakyta būtent taip, kaip norime. Tai būtų per didelis pasitikėjimas savimi. Dievas yra per daug išmintingas, kad klystų, ir per daug geras, kad nesiųstų palaimų tiems, kurie eina teisingu keliu. Nebijokite pasitikėti Juo, net jei į jūsų maldas greitai neatsakoma. Tikėkite Jo pažadu: „ Prašykite, ir jums bus duota “.

Jeigu mes pasiduosime abejonėms ir baimei, bandysime spręsti problemas, kurių neįmanoma

įveikti netikint, tai sunkumų tik
padaugės ir jie bus didesni. Bet
jei ateisime pas Dievą, supratę,
kokie mes bejėgiai ir
priklausomi nuo Jo, - o tokie iš
tikrųjų ir esame, - ir
nusižeminę, pasitikėdami Juo
atskleisime savo norus
Viešpačiui, kurio pažinimas
beribis, kuris Savo kūryboje
viską pastebi, kuris Savo
Žodžiu ir pagal Savo valią
valdo visus, - tai Jis galės ir
norės atsakyti į mūsų šauksmą
ir apšviesti mūsų širdis. Karštai
melsdamiesi mes susijungiamo

su Beribiu Protu. Kartais galime nepastebėti Atpirkėjo, palinkusio virš mūsų su meile ir užuojauta. Bet yra būtent taip. Mes galime nejauti Jo prisilietimo, bet Jo gailestinga ranka yra virš mūsų.

Prašant Dievą gailestingumo ir palaiminimų, mūsų širdis turi būti atlaidi ir kupina meilės. Kaip mes galime melstis: „Ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atlei-džiame savo kaltininkams“ (Mato 6,12),

neatleidę artimui? Jei mes norime, kad mūsų maldos būtų išklausytos, turime atleisti kitiems lygiai tiek, kiek tikimės, jog mums bus atleista.

Trečioji sąlyga, norint gauti atsakymą į savo maldas - atkakliai melstis. Jei norite augti tikėjimu ir dvasine patirtimi, jūs turite nuolat melstis. Jūs privalote būti „ištvėrimingi maldoje“.

Apaštalas Paulius sako: „Būkite atsidėję maldai,

budėkite su ja dėkodami“
(Romiečiams 12,12;
Kolosiečiams 4, 2). Apaštalas
Petras ragina tikinčiuosius: „
Būkite santūrūs ir blaivūs, kad
galėtumėte melstis“ (1 Petro 4,
7). Paulius nurodo: Visuose
reikaluose malda ir prašymu su
padėka jūsų troškimai tesidaro
žinomi Dievui“ (Filipiečiams 4,
6). „Bet jūs, mylimieji, - sako
Judas, - melskitės Šventojoje
Dvasioje! Išsilaikykite Dievo
meilėje“ (Judo 2021) .
Nenutrūkstanti malda yra
nepertraukiamas sielos ryšys su

Dievu. Dievo teikiama gyvybė liejasi į mūsų gyvenimą, o mes atspindime Jo skaistumą ir šventumą.

Melstis reikia uoliai. Niekas tenekliudo jums. Stenkitės visada išlaikyti ryšį tarp savęs ir Jėzaus. Naudokitės kiekviena galimybe būti ten, kur esate įpratę melstis. Tie, kurie tikrai siekia bendrauti su Dievu, lankys maldos susirinkimus. Jie sąžiningai vykdys savo pareigas, nuoširdžiai

tikėdamiesi sulaukti visų
pažadėtų palaimų. Kiekviena
pasitaikiusia proga jie stengsis
būti ten, kur juos galėtų
apšviesti dangiškoji šviesa.

Mes turime melstis ir šeimos
ratelyje, bet pirmiausia - vieni.
Nes tik asmeninė, slapta malda
yra tikrasis sielos gyvenimas.
Paniekinęs malda, žmogus
negali gerai gyventi. Neužtenka
vien šeimyninės ar viešos
maldos. Tik vienumoje galime
atverti širdį Dievui. Slaptą

malda turi išgirsti tik Dievas.
Jokia pašalinė ausis neturi
klausytis šių prašymų.
Būdamas vienas su Dievu,
žmogus atsipalaiduoja nuo
pašalinės įtakos ir bereikalingo
jaudinimosi. Ramiai, bet karštai
jis šauksis Dievo. Jis jaus
malonią įtaką To, kuris mato,
kas paslėpta, kuris išgirsta iš
širdies einančią malda.

Atviraširdiškai ir vaikiškai
tikėdamas, žmogus sugeria
visus tėviškosios šviesos
spindulius, sustiprinančius ir

paremiančius jį ginčuose su šėtonu. Dievas - mūsų tvirtovė.

Melskitės vienumoje. Atverkite širdį Dievui ir kasdieniniame darbe. Būtent taip Henochas „ėjo su Dievu“. Šios slaptos maldos tarsi smilkalai kyla prie malonės sosto. Šėtonas negali įveikti žmogaus, kurio širdyje gyvena Dievas.

Kreiptis į Dievą galime bet kuriuo metu. Nėra vietos, netinkančios maldai. Niekas

negali mums sutrukdyti atverti
savo širdį ir nuoširdžiai melstis.
Ir žmonių minioje, ir
triukšmingoje gatvėje, ir
užsiėmę kasdieniniu darbu mes
galime prašyti Dievą vadovauti
mums. Taip pasielgė
Nehemijas, išdėstęs savo
prašymą karaliui Artakserksui.
Artimai bendrauti su Dievu
galime būdami bet kur. Mes
turime visiškai atverti savo
širdį, kad Jėzus galėtų įeiti ir
apsigyventi joje kaip
dangiškasis sielos svečias.

Nors mus suptų suteršta ir sugadinta aplinka, mes neturime „kvėpuoti“ jos žalinga įtaka, bet galime gyventi, kvėpuodami tyru dangišku oru. Nuoširdžiai melsdamiesi, mes galime pakylėti savo širdis į Dievo artumą ir užverti duris netyrai vaizduotei bei nešventoms mintims. Tie, kurie atvers savo širdis, kad priimtų Dievo palaikymą ir palaiminimus, vaikščios šventesnėje aplinkoje

nei kiti žemės gyventojai ir
turės nuolatinį ryšį su
Dangumi.

Mes turime geriau pažinti Jėzų
ir aiškiau suvokti amžinojo
gyvenimo vertę. Dievo vaikai
turi mokytis suprasti
dangiškąsias tiesas dieviškoje
šviesoje. Tik tada jų širdys taps
gražios savo šventumu.

Tegul jūsų siela veržiasi
aukštyn, kad Dievas leistų jums
kvėpuoti dangiškos aplinkos

oru. Mes galime būti taip arti Dievo, jog kiekvieno netikėto išbandymo metu mūsų mintys nukryps į Jį taip pat lengvai, kaip lengvai žiedas atsigrežia į saulę.

Patikėkite Dievui savo norus, savo džiaugsmus, savo išgyvenimus, savo rūpesčius, savo nerimą. Jūs Jo neapsunkinsite. Jūs Jo nenuvarginsite. Tas, kuris gali suskaičiuoti kiekvieną plaukelį ant jūsų galvos, nėra abejingas

Savo vaikų norams. „ Nes
Viešpats kupinas užuojautos ir
gailestingumo“ (Jokūbo 5,11),
Jo mylinti širdis išgyvena jūsų
sielvartus. Užtenka tik juos
išsakyti. Papasakokite viską,
kas jums kelia nerimą. Jokia
našta nėra Jam per sunki: juk Jis
laiko pasaulius ir valdo Visatą.
Jam nėra nė vieno
nereikšmingo dalyko, susijusio
su mumis. Jis pastebi viską.
Nėra mūsų gyvenime puslapio,
kurio Jis negalėtų perskaityti.
Nėra problemų, kurių Jis
negalėtų išspręsti. Nėra

džiaugsmo, nėra maldos, nėra nelaimės, galinčios ištikti mažiausią iš Jo vaikų, nėra rūpesčių, drumsčiančių sielos ramybę, kurių mūsų Dangiškasis Tėvas nepastebėtų ir kurie Jam nebūtų įdomūs. „Jis gydo sužeistas širdis ir aptvarsto jų žaizdas“ (Psalmė 147, 3). Dievo santykiai su kiekvienu žmogumi yra tokie glaudūs ir tvirti, tarsi žemėje daugiau nebūtų nė vieno, kuriuo Jis turėtų rūpintis, nė vieno, už kurį Jis atidavė Savo mylimąjį Sūnų.

Jėzus sako: „ Tą dieną jūs prašysite Mano vardu, ir Aš net nesakau, kad Aš prašysiu Tėvą už jus; juk patsai Tėvas jus myli“ (Jono 16, 26-27). „Aš jus išsirinkau ir paskyriau, [...] kad ko tik prašytumėte Tėvą Mano vardu, Jis visa jums duotų“ (Jono 15, 16). Bet melstis Jėzaus vardu yra daugiau, nei paminėti Jo vardą maldos pradžioje ir pabaigoje. Tai reiškia - melstis Jėzaus Dvasia,

tikint Jo pažadais, pasikliaujant
Jo malone ir dirbant Jo darbus.

Dievas nenori, kad mes
taptume atsiskyrėliais ar
vienuoliais ir pasitrauktume iš
pasaulio, pasišvėsdami Jo
šlovinimui. Mes turime gyventi
kaip Kristus - kasdieninėje
aplinkoje, tarp žmonių. Tas,
kuris nieko daugiau neveikia -
tik meldžiasi, greitai arba
nustos melstis, arba jo maldos
bus formalios ir tariamos iš
įpratimo. Kai žmonės

pasitraukia iš visuomenės gyvenimo, vengia vykdyti krikščioniškas pareigas ir „nešti savo kryžių“, kai jie nebedirba Viešpačiui, kuris stropiai dirbo jiems, - jie nebeturi ko melsti. Toks gyvenimas neskatina jų atsiduoti Dievui. Jų maldos - tik asmeniškos ir savanaudiškos. Jie nebegali melstis nei už žmonijos reikmes, nei už busimąją Kristaus karalystę ir jos kūrimą. Jie prašo jėgų tik savo pačių darbui.

Mes daug prarandame, jei atsisakome būti kartu, kad sustiprintume ir padrąsintume vienas kitą dieviškajai tarnystei. Dievo žodžiuose glūdinčios tiesos tampa mums nebeaiškios ir svarbios. Jos nebedaro jokios įtakos mums, nebeapšviečia mūsų širdžių, ir mes silpnėjame dvasiškai. Bendraudami su krikščionimis, mes daug prarandame, jei neparodome užuojautos vieni kitiems. Savyje užsidaręs krikščionis nevykdo to, ką Dievas jam pavadė. Tinkamai ugdomi

bendravimo įgūdžiai padeda
mums labiau suprasti kitus, o
tai yra mūsų augimo ir
stiprybės priemonės tarnaujant
Dievui.

Jei krikščionys daugiau
bendrautų tarpusavyje, kal-
bėdami apie Dievo meilę ir
brangiąsias atpirkimo tiesas, jų
širdys atsigautų, ir jie galėtų
dvasiškai sustiprinti kitus.

Kasdien vis daugiau pažįstant
savo Dangiškąjį Tėvą ir
naudojantis Jo malone, mums

kyla noras kalbėti apie Jo meilę.
Jei mes tai darysime, mūsų
širdys bus sušildytos ir
padrąsintos. Jei mes galvotume
ir kalbėtume apie Jėzų daugiau
nei apie save, būtume arčiau Jo.

Jei apie Dievą galvotume tiek,
kiek Jis mumis rūpinasi, tai
galvotume apie Jį nuolat.
Mums patiktų kalbėtis su Juo ir
šlovinti Jį. Mes kalbame apie
laikinus dalykus, nes jais
domimės. Mes kalbame apie
savo draugus, nes mylime juos

ir kartu dalijamės džiaugsmiais
ir rūpesčiais. Bet mes turime
kur kas daugiau priežasčių
mylėti Dievą, nei žemiškuosius
draugus. Todėl pats
natūraliausias dalykas
pasaulyje būtų - pirmiausia
galvoti apie Jį, pasakoti apie Jo
gerumą ir kalbėti apie Jo jėgą.
Dievas apdovanojo mus
brangiomis dovanomis ne tam,
kad mes tik apie jas galvotume
ir taip jas brangintume, jog
neturėtume ko atiduoti Dievui.
Ne, jos turi nuolat priminti
mums Jį. Mes turime nuolat

jausti Jam dėkingumą ir mylėti
Jį. Mes esame per daug užsiėmę
savo žemišku gyvenimu.

Pakelkime akis į atvertas
dangiškosios šventyklos duris.
Ten Kristaus veidas spindi
Dievo šlovės šviesa. „ Todėl Jis
per amžius gali išgelbėti tuos,
kurie per Jį eina prie Dievo“
(Hebrajams 7, 25).

Mes turime daugiau dėkoti „
Viešpačiui už Jo ištikimąją
meilę, už nuostabių darbų
žmonijai“ (Psalmė 107, 8).

Mūsų religinis gyvenimas negali apsiriboti vien tik prašymais ir atsakymais. Negalvokime visą laiką, ko mums reikia, ir niekada nepamirškime to, ką jau esame gavę. Mes niekada nepastebime, jog prašome per daug, bet visada labai šykščiai dėkojame. Mes nuolat gauname Dievo palaimas, tačiau taip mažai Jam dėkojame, taip mažai šloviname Jį už Jo darbus mums!

Senovėje Viešpats skelbė
izraelitams, susirinkusiems Jam
tarnauti: „ Ten Viešpaties, savo
Dievo, akivaizdoje, valgysite
drauge su savo šeimomis,
džiaugdami visi atliktais
darbais, kuriais Viešpats, jūsų
Dievas, bus jus palaiminęs“
(Pakartoto Įstatymo 12, 7). Visa,
kas daroma Dievo garbei, turi
būti daroma džiaugsmingai,
šlovinant giesmėmis ir
dėkojant, o ne niūriai ir liūdnai.

Mūsų Dievas yra švelnus,
gailestingas Tėvas. Tar-navimas
Jam neturi būti nuobodus ir
sunkus darbas. Mes turime
jausti malonumą, šlovindami
Viešpatį ir dirbdami Jo darbą.
Dievas nenori, kad Jo vaikai,
kuriuos Jis taip brangiai
atpirko, elgtųsi su Juo tarsi su
rūsčiu, priekabiu prižiūrėtoju.
Jis yra geriausias jų Draugas.
Kai jie šlovina Jį, Jis nori būti su
jais, laiminti ir guosti juos,
pripildyti jų širdis džiaugsmo ir
meilės. Viešpats nori, kad, Jam
tarnaudami, Jo vaikai

pasisemtų drąsos ir paguodos, kad, dirbdami Jo darbą, atrastų daugiau malonumų, negu sunkumų. Dievas trokšta, kad ateinantys Jį pagarbinti, išeitų nešini brangiomis mintimis apie Jo meilę ir globą, pasisėmę džiaugsmo kasdieniniams darbams atlikti, kupini malonės elgtis ištikimai ir sąžiningai visame kame.

Mes turime susirinkti kryžiaus papėdėje. Kristus ir ypač Nukryžiuotasis Kristus turi

būti apmąstymų ir pokalbių
tema, mūsų džiaugsmo šaltinis.
Mes turime atsiminti kiekvieną
palaiminimą, gautą iš Dievo.
Kai suprasime Jo didžiąją
meilę, mes norėsime patikėti
viską toms rankoms, kurios
buvo už mus prikaltos prie
kryžiaus.

Siela kyla dangun ant gyriaus
sparnų. Dangaus rū-muose
Dievas šlovinamas giesmėmis
ir muzika. Dėkodami
Viešpačiui, mes tampame

panašūs į dangiškąsias būtybes:
„Kas aukoja bendravimo auką,
Mane pagerbia“ (Psalme 50,23).
Stokime prieš Kūrėją
džiaugsmingai ir su didžiausia
pagarba, tegul būna
„linksmybės ir džiaugsmo,
padėkos giesmių ir muzikos
skambesio čia pilna“ (Izaijo 51,
3).

12 - Ką Daryti Su Abejonėmis

*****

Daugelį krikščionių, ypač tuos, kurių tikėjimas dar jaunas, kankina abejonės. Biblijoje yra daug jiems nesuprantamų dalykų, kuriais šėtonas naudojasi, kad pakirstų jų įsitikinimą Raštą esant Dievo apreiškimu. Jie klausia: „Kaip man sužinoti, kuris kelias teisingas? Jei Biblija tikrai yra Dievo Žodis, kaip man

išsivaduoti iš šitų abejonių ir sunkumų?”

Dievas kviečia mus tikėti Juo, tik duodamas pakan-kamai įrodymų, kuriais galėtume pagrįsti savo tikėjimą. Jo egzistavimas, Jo charakteris, Jo Žodžio teisingumas pagrįsti liudijimais, verčiančiais mus mąstyti. Tokių liudijimų yra apščiai. Tačiau Dievas neatims galimybės abejoti. Mūsų tikėjimas turi remtis akivaizdžiomis tiesomis, o ne

pareiškimais, neturinčiais jokio pagrindo. Linke abejoti visada ras tam priežasčių. Bet tie, kurie iš tikrųjų nori sužinoti tiesą, atras daugybę įrodymų, kuriais parems savo tikėjimą.

Mūsų ribotas mąstymas negali aiškiai suprasti Be-galinio Proto darbų pobūdžio. Net patiems išvalgiausiems ir labiausiai išsilavinusiems žmonėms ta Šventoji Esysbė visada liks paslaptis. „Argi gali suvokti Dievo paslaptį? Argi gali

išžvalgyti Visagalio gelmes? Jos gilesnės už dangų, ir ką tu gali padaryti? Jos gilesnės už Šeolą, ir ką tu sužinosi?“ (Jobo 11, 7-8)

Apaštalas Paulius sušuko: „ O Dievo turtų, išminties ir pažinimo gelme! Kokie neištiriami Jo sprendimai ir nesu-sekami Jo keliai!“

(Romiečiams 11, 33) Bet, nors „ Jį gaubia debesys ir tamsa, ant teisumo ir teisingumo stovi Jo sostas“ (Psalmė 97, 2).

Mąstydami apie Jo elgesį su

mumis ir apie tai, kas skatina Jį
taip elgtis, mes galime atpažinti
beribę meilę ir gailestingumą,
susijungusius su begaline jėga.
Jo tikslus galime suprasti tik
tiek, kiek jie siejasi su mumis.
Bet nepaisydami viso šito, mes
turime pasitikėti visagale ranka
ir kupina meilės širdimi.
Mirtingieji negali visiškai
aiškiai suprasti Dievo Žodžio ir
dieviškojo Visagalio
charakterio. Žmogui sunku
visiškai suvokti nuodėmės
atsiradimą šiame pasaulyje,
Kristaus įsikūnijimą, dvasinį

atgimimą, prisikėlimą ir daug kitų Biblijos tiesų. Tai paslaptys, nesuvokiamos ribotu žmogaus protu. Mes neturime abejoti Dievo Žodžiu tik todėl, kad nesuprantame Jo Apvaizdos kelių. Juk gamtoje tiek daug paslapčių. Net išmintingiausi filosofai negali paaiškinti, iš kur atsirado paprasčiausios gyvybės formos. Visur aplinkui mes matome stebuklus, kurių nesugebame paaiškinti. Taigi ar galime tada stebėtis, kad dvasiniame pasaulyje yra mums

nesuvokiamų paslapčių? Visi neaiškumai kyla tik dėl žmogaus silpnumo ir riboto proto. Rašte Dievas pakankamai aiškiai parodo Savo charakterį. Todėl mes neturėtume abejoti Jo Žodžiu, net negalėdami suvokti visų Jo Apvaizdos paslapčių. Apaštalas Petras sako, kad Raštuose „esama sunkiai suprantamų dalykų, kuriuos nemokšos ir nesubrendėliai iškraipo, aiškindami, kaip ir kitus Raštus, savo pačių pražūčiai“ (2 Petro 3, 16). Skeptikai gali

panaudoti Raštų sudėtingumus prieš Bibliją. Bet būtent tuo jie tvirtai įrodo ją esant įkvėptą Dievo. Jei Biblija mums pasakotų ne apie Dievą, o mums suprantamus dalykus, jei ribotu protu mes suvoktume Jo didybę ir galybę - tai rodytų, jog Dievas nėra Biblijos autorius. Tai, kokias dideles, svarbias ir galias tiesas gaubia šios paslaptys, turi skatinti mus tikėti ja kaip Dievo Žodžiu.

Biblijoje tiesa atskleidžiama paprastais žodžiais. Ji patenkina visus žmogiškosios širdies norus ir reikmes. Ji stebina ir žavi didžiausius žmonijos protus. Išgelbėjimo kelią joje gali išvelgti ir patys paprasčiausi, ir nemokyti žmonės. Tačiau už šių paprastų žodžių slypi tokios gilios, sunkiai suvokiamos žmogui tiesos, jog mes galime jas priimti tik todėl, kad jas paskelbė pats Dievas. Atpirkimo planas yra išdėstyta taip aiškiai, kad kiekvienas

žmogus galėtų pamatyti tą
vienintelį Dievo paruoštą kelią
- kad atgailaudamas jis gali
priartėti prie Dievo, o
tikėdamas - prie mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus.
Tačiau po šiomis taip lengvai
suprantamomis tiesomis slypi
dieviškosios šlovės paslaptys -
nepaaiškinamos žmogaus
protu, tačiau įkvepiančios
tikėjimą ir pagarbą nuoširdžiai
ieškantiems tiesos. Juo daugiau
jie tyrinėja Bibliją, juo labiau
įsitikina, kad tai - gyvojo Dievo

Žodis, - ir nusilenkia dieviškojo
Apreiškimo didybei.

Suprasdami, kaip sunkiai
mums suvokiamos didžiosios
Biblijos tiesos, mes
pripažįstame, jog mūsų
mirtingas protas negali aprėpti
amžinųjų dalykų, kad žmogus,
kurio žinios labai ribotos,
negali suprasti Vi-sažinančio
tikslų.

Nesuvokdami visų Biblijos
paslapčių, skeptikas ir

netikintysis atmeta Dievo Žodį. Šis pavojus gresia ir tiems, kurie tiki Biblija. Apaštalas Paulius perspėja: „Žiūrėkite, broliai, kad kurio jūsų širdyje neužsimegztų netikėjimo piktybė, atitolinanti nuo gyvojo Dievo“ (Hebrajams 3,12) . Teisinga yra kruopščiai tyrinėti Biblijos pamokymus ir gilintis į „ Dievo gelmes“ (1 Korintiečiams 2,10), kiek mums jos yra apreikštos Rašte. Bet šėtono darbas - susilpninti mūsų proto jėgas. Suvokę kai kurias Biblijos tiesas, žmonės

pradedą net didžiūotis, o negalėdami paaiškinti kiekvienos Rašto vietos, netenka kantrybės ir ūpo. Jiems žema prisipažinti, jog jie nesupranta įkvėptųjų žodžių. Jie nenori kantriai laukti, kol Dievas apreikš jiems tiesą. Jie mano, jog jų savarankiško proto ir išminties pakanka Raštui suprasti. O neįstengę suprasti, jie ima neigti jo autoritetingumą. Manoma, jog kai kurios teorijos ir mokymai yra kilę iš Biblijos. Tačiau iš tikrųjų jie nėra paremti Biblija ir

netgi prieštarauja Dievo
įkvėptajam Raštui. Tokie
mokymai verčia abejoti daugelį
žmonių. Tačiau čia kaltas ne
Dievo Žodis, bet žmogus,
iškraipęs jį.

Jei Dievo kūriniam būtų leista
visiškai suprasti Dievą ir Jo
darbus, tuomet, pasiekus tą
supratimo lygį, jiems nebeliktų
neatskleistų tiesų, nebeaugtų
pažinimas, nesivystytų jų
protas, nebesikeistų širdis.
Dievas nebebūtų Aukščiausia

Esybe, o žmogus, pasiekęs savo žinių ir sugebėjimų ribą, nustotų tobulėti. Dėkokime Dievui, kad taip nėra. Dievas yra beribis, Jame „slypi visi išminties ir pažinimo lobiai“ (Kolosiečiams 2, 3). Visą amžinybę žmonės nuolat ieškos, nuolat mokysis, bet niekada neišsėms Jo išminties, Jo gerumo, Jo jėgos lobių.

Dievas nori, kad dar šiame gyvenime Jo žmonės suprastų Jo Žodį. Yra tik vienas būdas,

kuriuo naudojantis galima
suvokti dieviškąsias tiesas. Tai -
tyrinėti Dievo Žodį tik su
pagalba tos Dvasios, kurios
įkvėptas visas Raštas. „ Taip ir
to, kas yra Dieve, nežino
niekas, tik Dievo Dvasia“,
„Dvasia visa ištiria, net Dievo
gelmes“ (1 Korintiečiams 2,
11.10) . Gelbėtojas pažadėjo
Savo sekėjams: „Kai ateis toji
Tiesos Dvasia, Ji ves jus į tiesos
pilnatvę“, nes Ji „ims iš to, kas
Mano, ir jums tai paskelbs“
(Jono 16,13-14).

Dievo valia, kad žmogus didintų savo mąstymo galimybes. o niekas taip nevysto ir negrynina žmogaus proto, kaip Biblijos tyrinėjimas. Tačiau mes turime saugotis prieštaraujančių ir iškraipytų aiškinimų, nes tai silpnina žmogų. Jei Šventoji Dvasia apšvies mus ir mes suprasime paprasčiausias Rašto vietas, tai tikėsime naiviai kaip kūdikis ir būsime pasiruošę mokytis su Šventosios Dvasios pagalba.

Suprasdami, kad Dievas yra toks išmintingas ir galingas, jog mes nepajėgūs suvokti visos Jo didybės, turime tapti nuolankesni, o Jo Žodį atsiversti su šventa pagarba - tarsi ateidami pas Jį patį. Pradėdami skaityti Bibliją, mes turime pripažinti, kad tai - aukščiausio autoritetingumo šaltinis, tad mūsų širdys ir protas turi nusilenkti prieš didįjį „ AŠ ESU “.

Biblijoje randame daug iš pirmo žvilgsnio sunkių ir nesuprantamų dalykų, kuriuos Dievas atskleis tiesos ieškotojams. Bet be Šventosios Dvasios vadovavimo mes iškraipysime ir klaidingai aiškinsime Šventąjį Raštą. Neretai Biblijos skaitymas yra daugiau žalingas, nei naudingas žmogui. Jei Dievo Žodis atsiverčiamas be pagarbos ir maldos, jei mintys ir jausmai nenukreipti į Dievą ar neatitinka Jo valios, tai skaitytojas neišsivaduos iš

abejonių. Jo mintis užvaldys šėtonas, skatinantis klaidingai suprasti Raštą. Jei žmonės savo žodžiais ir darbais nėra vieningi su Dievu, tai, kad ir kokie mokytų jie būtų, jie klys, aiškindamiesi Dievo Žodį. Todėl neturime pasitikėti tokių žmonių aiškinimais. Prieštaravimų Šventajame Rašte ieškotojai neturi dvasinės nuojautos. Turėdami iškreiptą požiūrį, jie visada ras daug priežasčių abejoti ir netikėti dalykais, kurie iš tikrųjų yra paprasti ir aiškūs.

Nors ir kaip jie norėtų nuslėpti - tikroji abejonių priežastis dažniausiai yra nuodėmės pomėgis. Šventojo Rašto pamokymai ir apribojimai nėra malonūs išdidžiam, abejingam žmogui. Todėl nenorintys paklusti Dievo Žodžiui abejoja Jo autoritetingumu. Norėdami atrasti tiesą, mes turime trokšti ją sužinoti ir būti pasiruošę jai paklusti. Visi, kurie tokia dvasia pradeda tyrinėti Bibliją, ras daugybę įrodymų, jog tai -

Dievo Žodis. Jie supras Biblijos tiesas, suteikiančias žmogui išminties, kaip būti išgelbėtam.

Kristus yra pasakęs: „ Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo” (Jono 7,17).

Verčiau neklausinėkite ir neieškokite priekabių jums nesuprantamuose dalykuose, o atkreipkite dėmesį į jau šviečiančią jums šviesą. Tada ji taps dar ryškesnė. Kristaus malone vyk-dykite kiekvieną jau suprastą pareigą. Tada jūs

pradėsite suprasti ir vykdyti
tas, dėl kurių dabar abejojate.

Vieną liudijimą gali suprasti
visi - ir išsilavinę žmonės, ir
beraščiai - tai patyrimo
liudijimą. Dievas siūlo mums
patiems pasitikrinti Jo Žodžio ir
Jo pažadų teisingumą. Jis
kviečia mus: „Išbandykite ir
patirkite patys, koks geras
Viešpats“ (Psalmė 34, 9).

Nepasitikėkime kitų žodžiais,
geriau patys „išbandykime“.
Jis sako: „Prašykite ir gausite“

(Jono 16, 24). Jis įvykdys Savo pažadus. Jis visada juos įvykdo; Jam negali nepasisekti. Artėjant prie Jėzaus ir džiaugiantis Jo meilės pilnatve, Jo šviesoje išnyks mūsų abejonės ir dvasinė tamsa.

Apaštalas Paulius sako, kad Dievas „išgelbėjo mus iš tamsybių valdžios ir perkėlė į Savo mylimojo Sūnaus karalystę“ (Kolosiečiams 1,13). Visi, perėję iš mirties į gyvenimą, „pripažįsta, jog Dievas

tiesakalbis“ (Jokūbo 3,33). Toks žmogus gali paliudyti: „Man reikėjo pagalbos. Jėzus man suteikė ją. Jis išpildė visus mano norus, numalšino mano sielos troškulį. Dabar Biblija man - Jėzaus Kristaus apreiškimas. Jūs manęs klausiate, kodėl aš tikiu Jėzumi? - Todėl, kad Jis - mano dieviškasis Gelbėtojas. Kodėl aš tikiu Biblija? - Todėl, kad supratau, jog ji - Dievo balsas, kalbantis mano sielai“. Mes patys sau galime paliudyti, kad Biblija yra teisinga, kad Kristus

- Dievo Sūnus. Mes įsitikinę,
jog tikime ne išgalvotomis
pasakomis.

Apaštalas Petras ragina savo
brolius: „Aukite malone ir
mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo
Jėzaus Kristaus pažinimu“ (2
Petro 3,18). Augantiems
Viešpaties malone Dievo žmo-
nėms nuolat aiškės Dievo
Žodis. Jie pamatys šventųjų
tiesų grožį ir jų skleidžiamą
naują šviesą. Taip buvo visais
Bažnyčios laikais ir taip bus iki

pabaigos. „ Teisiųjų takas - tarsi
aušros šviesa, vis labiau
švintanti iki skaisčios dienos”
(Patarlių 4,18).

Tikėjimu mes galime pažvelgti į
ateitį ir pasitikėti Dievo
pažadu, kad mūsų intelektas
augs, žmogiškiesiems
sugebėjimams susijungus su
dieviškaisiais ir visoms sielos
jėgoms nuolat vienijantis su
Šviesos Šaltiniu. Tada mes
galėsime džiaugtis, kad
supratome Dievo Apvaizdos

prasmę, kad galime paaiškinti
anksčiau nesuprastus dalykus,
kad ten, kur anksčiau matėme
tik painiavą ir neišsipildžiusias
viltis, dabar pamatėme
harmoniją.

„Dabar mes regime lyg
veidrodyje, mįslingu pavidalu,
o tuomet regėsime akis į akį.
Dabar pažįstu iš dalies, o
tuomet pažinsiu, kaip pats esu
pažintas“ (1 Korintiečiams
13,12).

*****

13 - Džiaugsmas Viešpatyje

*****

Dievo vaikai yra pašaukti būti Kristaus atstovais, skelbti pasauliui Viešpaties malonę ir gailestingumą. Kaip Jėzus mums parodė tikrąjį Tėvo charakterį, taip ir mes turime parodyti Kristų pasauliui, dar nepažįstančiam Jo švelnumo, užuojautos, meilės. „Kaip Tu esi Mane atsiuntęs į pasaulį, - sako Jėzus, - taip ir Aš juos pasiunčiau į pasaulį. - Aš juose

ir Tu Manyje, kad [...] pasaulis pažintų, jog Tu esi Mane siuntęs“ (Jono 17,18.23).

Apaštalas Paulius sako Jėzaus mokiniams: „Jūs pasirodėte esą Kristaus laiškas [...], visų žmonių suprantamas ir skaitomas“ (2 Korintiečiams 3,3.2). Per kiekvieną Savo vaiką Jėzus siunčia žinią pasauliui. Jei tu esi Kristaus sekėjas, Jėzus per tave siunčia žinią tavo šeimai, miestui ir kaimui, gatvei, kurioje gyveni. Gyvenantis tavo širdyje Jėzus trokšta kalbėti Jo dar

nepažįstančioms širdims. Tie žmonės turbūt neskaito Biblijos, arba negirdi balso, kalbančio iš kiekvieno jos puslapio, neižvelgia Dievo meilės Jo darbuose. Jei tu esi tikrasis Jėzaus sekėjas, gal per tave tie žmonės šiek tiek supras, koks Jis geras, pradės Jį mylėti ir pasišvęs Jam tarnauti.

Krikščionys yra tarsi Dievo žiburiai kelyje į dangų. Jie turi atspindėti pasauliui iš Kristaus sklindančią šviesą. Jų

gyvenimas ir charakteris turi būti tokie, kad kiti susidarytų teisingą nuomonę apie Kristų ir tarnavimą Jam.

Jei esame tikri Kristaus mokiniai, mes padarysime tarnavimą Jam patrauklų - toks jis iš tikrųjų ir yra. Niūrūs ir liūdni, murinantys ir besiskundžiantys krikščionys neliudija tikrojo Dievo charakterio ir rodo kitiems klaidingą krikščioniškojo gyvenimo pavyzdį. Atrodytų,

tarsi Dievas nenori, kad Jo vaikai būtų laimingi. Iš tokio pavyzdžio žmonės susidarys klaidingą nuomonę apie Dievą, jų niūrumas ir liūdesys liudys prieš mūsų Dangiškąjį Tėvą.

Šetonas džiūgauja, kai jam pavyksta Dievo vaikus įstumti į neviltį ir pakirsti jų tikėjimą. Jis mėgaujasi, matydamas mus nepasitikint Dievu, abejojant Jo noru ir galia mus išgelbėti. Jam patinka, kai mes manome, jog Dievo Apvaizda daro mums

žalą. Šėtonas stengiasi parodyti, kad Dievui trūksta gailesčio ir užuojautos. Jis iškraipo tiesą savo naudai. Jis įteigia žmonėms klaidingas mintis apie Dievą. Užuoat mąstydami apie dieviškąsias tiesas, mes per daug dažnai galvojame apie šėtoniškus iškreipymus ir paniekiname Dievą, nepasitikėdami Juo ir murmedami prieš Jį. Šėtonas netgi stengiasi pavaizduoti, jog religiniame gyvenime nėra nė lašelio džiaugsmo. Velnias nori, kad toks gyvenimas atrodytų

varginantis ir sunkus. Ir jei krikščionis savo gyvenimu patvirtina tokią nuomonę apie religiją, tai nesąmoningai remia šėtoną ir jo melą.

Žmonės per daug mąsto apie savo klaidas, nesėkmes, nusivylimus; jų širdys kupinos sielvarto ir liūdesio.

Gyvendama Europoje, gavau laišką iš vienos sesers, kuri būtent taip elgėsi ir tuo metu buvo nepaprastai prislėgta. Ji prašė ją padrašinti. Perskaičiusi

laišką, kitą naktį sapnavau, jog
esu sode, o sodo šeimininkas
vedžioja mane jo takeliais. Aš
skyniau gėles ir gėrėjausi jų
kvapu. o ta pati sesuo, dabar
einanti greta manęs, atkreipė
mano dėmesį į bjaurius
erškėčius savo kelyje. Ji
skundėsi ir murmėjo. Ji nėjo
sodo takeliu paskui palydovą,
bet vaikščiojo tarp erškėčių ir
dyglių. „O, - dūsavo ji, - kaip
apmaudu, kad šį nuos tabų
sodą gadina dygliai...” Tada
palydovas tarė: „Palikite
dyglius, nes jie sužeis jus.

Skinkite rožes, lelijas ir
gvazdikus”.

Nejaugi jūsų gyvenime nebuvo
džiaugsmingų akimirkų?

Nejaugi jame nebuvo nuostabių
minučių, kai jūsų širdis virpėjo
iš džiaugsmo, jausdama Dievo

Dvasios poveikį? Nejaugi
atsivertę savo gyvenimo knygą,
jūs nerasite ten gražių

puslapių? Nejaugi Dievo
pažadai tarsi kvepiančios gėlės
neauga jūsų gyvenimo kelyje?

Nejaugi jūs nenorėtumėte, kad

jūsų širdis prisipildytą
džiaugsmo, matant jų grožį ir
užuodžiant jų aromata?

Erškėčiai ir dygliai tik sužeis ir
nuliūdins jus. Jeigu jūs skinsite
tik juos ir rodysite kitiems, ar
nesukliudysite jiems pasukti
teisingu gyvenimu keliu? Ar
šitaip jūs nepaniekinate Dievo
gerumo?

Neprotinga prisiminti
nemalonus praeities įvykius, -
neteisybes ir nusivylimus, -

apraudoti juos ir kalbėti apie
juos tol, kol mus apims
liūdesys. Liūdintį žmogų
apgaubia tamsa, neleidžianti
dieviškajai šviesai patekti
žmogaus širdin ir metanti šešėlį
ant kitų kelio.

Dėkokime Dievui už šviesius Jo
dovanotus vaizdus. Sujunkime
į vieną palaimintus Jo meilės
patikinimus; nuolat mąstykite
apie tai, kaip Dievo Sūnus,
pridengęs Savo dieviškumą
žmogiškąja išvaizda, palieka

Tėvo sostą, kad išvaduotų
žmogų iš šėtono galios;
mąstykite apie Jo pergalę
mūsų labui, atvėrusią žmonijai
dangaus vartus, kur Dievo
buvimo rūmuose atsiskleidžia
Jo šlo vė; mąstykite apie tai,
kaip puo lusi žmonija, ištraukta
iš pražūties bedugnės, į kurią ją
buvo įstūmusi nuodėmė, vėl
gali bendrauti su amžinuoju
Dievu; mąstykite apie tai, kaip
žmonija, išlaikiusi dieviškąjį
išmėginimą per tikėjimą mūsų
Atpirkėju ir apvilкта Kristaus
teisumu, pakeliama prie Jo

sosto, - štai tiesos, apie kurias
Dievas mus kviečia mąstyti.

Abejodami Dievo meile ir
nepasitikėdami Jo pažadais,
mes niekiname Jį ir liūdiname
Jo Šventąją Dvasią. Ką jaustų
motina, jeigu jos vaikai nuolat
jai priekaištautų, jog ji neimki
jiems gero, kai tuo tarpu ji visą
savo gyvenimą jais rūpinosi ir
guodė juos? Jeigu jie suabejotų
jos meile, jai plyštų širdis. Ką
jaustų bet kuris tėvas, jeigu jo
vaikai taip su juo pasielgtų?

Tada kā apie mus gali galvoti mūsu Dangiškasis Tēvas, jei mes paniekināme Jo meilē, paskatinusią Jī atiduoti Savo viengimī Sūnū už mūsu gyvenimā? Apaštalas Paulius rašo: „Jeigu Jis nepagailejo nē Savo Sūnaus, bet atidavē Jī už mus visus, tai kaipgi Jis ir visko nedovanotū kartu su Juo?!” (Romiečiams 8, 32) Tačiau kiek daug žmoniū jeigu ne žodžiais, tai darbais sako: „Viešpats tai daro ne dėl manēs. Turbūt Jis myli kitus, bet manēs - ne...”

Tai kenkia mums patiems, nes kiekvienas ištartas abejonių žodis prišaukia šėtono gundymus ir dar labiau sustiprina mūsų abejones. Abejonių žodžiai liūdina jums tarnaujančius angelus. Neištarkite nė vieno abejonių žodžio, kai šėtonas gundo jus. Jeigu jūs klausysite jo patarimų, jūsų širdyje gims nepasitikėjimas, jums kils daug maištingų klausimų. Pasakodami apie savo jausmus

ir abejones kitiems, jūs kenkiate ne tik sau, bet ir pasėjate blogą sėklą, kuri sudygs ir duos vaisius jų gyvenime.

Neįmanoma tiksliai nusakyti jūsų žodžių pasekmių. Jūs patys gal ir galėsite pasipriešinti gundymams ir išsilaisvinti iš šėtono pinklių, bet kiti, susvyravę nuo jūsų žodžių, nesugebės išsivaduoti iš abejonių. Kaip svarbu kalbėti vien tai, kas teikia dvasinių jėgų ir gyvybę.

Angelai mato ir girdi, ką jūs pasakojate pasauliui apie savo Dangiškąjį Viešpatį. Pasakokite apie Tą, kuris gyvena, kad užtartų jus prieš Tėvą. Kai jūs sveikinatės su draugu, tegu jūsų lūpos ir širdis šlovina Dievą. Tai nukreips draugo mintis į Jėzų.

Visų žmonių gyvenime yra išbandymų: sielvartų, kuriuos sunku išgyventi, gundymų, kuriems sunku atsispirti. Tačiau nesidalykite savo

rūpesčiais su mir-tingaisiais,
bet viską atskleiskite Dievui
malda. Pasi-žadėkite neišarti nė
vieno liūdno ar abejonių
žodžio. Tegu tai bus jūsų
gyvenimo taisyklė. Jūs daug
galite padaryti, kad kitų
gyvenimas taptų šviesesnis. Jūs
galite padrąsinti juos žodžiais,
pilnais vilties ir šventojo
džiaugsmo.

Daugelis puikių žmonių yra
labai slegiami pagundų. Dažnai
jie jau būna linke pasiduoti

kovoje su savimi ir šėtono
jėgomis. Neatimkime iš jų noro
toliau kovoti. Verčiau
padrąsinkime juos, išstarkime
jiems keletą džiugių, viltingų
žodžių, raginančių juos
neiškukti iš pasirinkto kelio.
Taip Kristaus šviesa sklis iš
jūsų širdies. „Nė vienas iš mūsų
negyvena sau“ (Romiečiams 14,
7). Nesąmoningai mes galime
kitus sustiprinti ir padrąsinti
arba atvirkščiai - nuliūdinti ir
atstumti juos nuo Kristaus ir
tiesos.

Daugelis klaidingai galvoja apie Kristaus gyvenimą ir charakterį. Jie mano, jog Jis buvo nenuoširdus ir liūdnas, kad Jis buvo rūstus, griežtas ir nesidžiaugė gyvenimu. Neretai religinis gyvenimas ir yra piešiamas tokiomis tamsiomis spalvomis.

Sakoma, kad Jėzus dažnai verkdamas, jog niekas nematė Jo besišypsant. Mūsų Išgelbėtojas iš tikrųjų buvo Skausmų Vyras,

patyręs daug vargo žemėje, nes
atvėrė Savo širdį visiems
žmogiškiems sielvartams.
Nors Jis gyveno išsižadėjęs
Savęs ir patyrė daug skausmo
bei rūpesčių, tačiau Jis niekada
nenusimindavo. Jis niekada
nebuvo liūdnas ir
nepatenkintas, Jo veidas visada
buvo ramus ir giedras. Jo širdis
yra gyvybės šaltinis ir kur tik
Jis eidavo - nešė ramybę ir
taiką, džiaugsmą ir laimę.

Mūsų Gelbėtojas buvo labai rimtas ir nepaprastai nuoširdus, bet niekada nebuvo niūrus ir šaltas. Jo sekėjai gyvenime jaus didelę atsakomybę - jie nuoširdžiai sieks būti viskuo panašūs į Jį. Lengvabūdiškumas išnyks, neliks tuščių pramogų ir šiurkščių juokų. Jėzaus religija neša ramybę, kaip upė plukdo savo vandenį. Ji nemažina džiaugsmo, nevaržo linksmumo, neužtemdo giedro, besišypsančio veido. Kristus atėjo tarnauti kitiems, o ne kad

Jam tarnautų. Jeigu Jo meilė
viešpataus širdyje, mes seksime
Jo pavyzdžiu.

Jei dažnai galvosime apie kitų
blogus ir netinkamus poelgius,
mes nesugebėsime jų mylėti
taip, kaip Jėzus mus mylėjo. Bet
jei mūsų mintys bus nukreiptos
į nuostabią Kristaus meilę ir
užuojautą mums, tą pačią
dvasią perduosime kitiems.
Mes turime mylėti ir gerbti
vienas kitą, nepaisydami
matomų klaidų ir trūkumų.

Mes turime ugdyti savo nuolankumą, pasiaukojimą ir pakantumą kitų klaidoms. Tai išstums egoizmą, ir mes pasidarysime geranoriški ir kilnūs.

Dovydas sako: „Pasitikėk Viešpačiu ir daryk gera, tada gyvensi krašte ir būsi saugus“ (Psalmė 37, 3). „Pasitikėk Viešpačiu“ . Kiekvieną dieną būna sunkumų, rūpesčių, vargų. Susitikus pažįstamus, mums norisi išsipasakoti

sunkumus ir bėdas. Mes tiek daug parodome nereikalingo nerimo ir būgštavimų, tiek daug rūpesčių išsipasakojame, jog kiti gali pagalvoti mus neturint gailestingo, mylinčio Išgelbėtojo, visada pasiruošusio mums padėti.

Kai kurie žmonės nuolat kažko bijo ir nerimauja. Kas dieną Dievas siunčia jiems Savo meilės įrodymus, kas dieną jie naudojasi Jo Apvaizdos dovanomis, bet nemato šių

palaiminimų. Jie nuolat bijo nemalonumų ir galvoja apie juos. Jų mintys sukasi apie nežymius sunkumus, kurie juos taip apakina, kad jie nebemato ir tų dalykų, kurie nusipelno dėkingumo. Užuoť išsipasakoję savo sunkumus Dievui - vieninteliam, galinčiam padėti - jie nuslepia juos nuo Jo, kadangi iškilę sunkumai ne priartina juos prie Dievo - vienintelio pagalbos šaltinio, bet atskiria nuo Jo, sukeldami nerimą ir sumaištį.

Ar esame teisūs, taip
netikėdami? Kodėl mes tokie
nedėkingi ir nepasitikintys?
Jėzus yra mūsų Draugas. Visas
Dangus nori mums gero.
Neleiskime kasdieninio
gyvenimo sunkumams ir
rūpesčiams jaudinti ir liūdinti
mus. Jei ne - visada bus
priežasčių, dėl kurių teks
jaudintis ir susierzinti. Mes
neturime pasiduoti rūpesčiams,
kurie tik jaudina ir vargina

mus, bet nepadedą atlaikyti išmėginimų.

Gal jums darbe iškilo sunkumų, perspektyvos atrodo vis blogesnės ir blogesnės, ir jūs bijote nuostolių.

Nenusiminkite! Patikėkite visus rūpesčius Dievui, o patys likite ramūs ir linksmi. Melskite išminties, kad sugebėtumėte protingai sutvarkyti savo reikalus, išvengti nuostolių ir didelių nelaimių. Darykite visa, kas nuo jūsų priklauso, kad

pasięktumėte visa, kas geriausia. Jėzus pažadėjo padėti, bet tik tada, jei patys stengsimės. Jei, pasitikėdami savo Padėjėju, padarėte viską, ką galėjote, galite drąsiai laukti pasekmių.

Dievas nenori, kad Jo žmones slėgtų rūpesčiai. Bet Viešpats ir neapgaudinėja mūsų. Jis nesako: „Nebijokite, jūsų kelyje nėra pavojų“. Jis žino išbandymus ir pavojus, kurie mūsų laukia, ir tiesiai apie tai

sako. Jis nesisiūlo paimti Savo žmones iš nuodėmės ir blogio pasaulio, bet nurodo jiems saugią priebėgą. Jis meldėsi už Savo mokinius: „ Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo piktojo“. „Pasaulyje, - sako Jis, - jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį!“ (Jono 17,15; 16, 33)

Kalno pamoksle Kristus moko Savo apaštalus būtinybės pasitikėti Dievu. Tai labai

vertingos pamokos. Jos per amžius drąsina Dievo vaikus. Ir šiandien jos moko ir guodžia mus. Išgelbėtojas rodė Savo sekėjams į paukščius, giedančius linksmas šlovinimo giesmeles ir niekuo nesirūpinančius, nes „nei jie sėja, nei pjauna“. Tačiau Dangiškasis Tėvas viskuo juos aprūpina. Išgelbėtojas klausia: „Argi jus ne daug vertesni už juos?“ (Mato 6,26) Didysis žmonių ir gyvūnų Aprūpintojas ištiesia Savo ranką ir išlaiko visus Savo

kūrinius. Jis pastebi ir paukščius ore. Jis nededa maisto tiesiai jiems į snapelius, bet sudaro sąlygas patiems apsirūpinti. Jie turi rinkti grūdus, kuriuos Jis pabarstė. Jie turi susisukti lizdus. Jie turi maitinti jaunikius. Bet jie ir toliau gieda dirbdami, nes „jūsų Dangiškasis Tėvas juos maitina. [...] Argi jūs ne daug vertesni už juos? “ Ar jūs, tokie protingi, šlovinantys Jį savo siela, nesate vertingesni už paukščius ore? Nejaugi mūsų Kūrėjas, sukūręs mus pagal

Savo dieviškąjį atvaizdą,
neaprūpins mūsų viskuo, jeigu
Juo pasitikėsime?

Kristus rodė Savo mokiniams
gausybę lauko gėlių su jų
kukliu grožiu, kuriuo
Dangiškasis Tėvas apdo vanojo
jas, išreikšdamas Savo meilę
žmogui. Jėzus sako:

„Pasižiūrėkite, kaip auga lauko
lelijos“ (Mato 6, 28). Šių gėlių
natūralus grožis ir paprastumas
viršija Saliamono didybę.
Prabangiausi rūbai, sukurti

žmogaus meistriškumo, negali prilygti Dievo sukurtų gėlių natūraliam grožiui. Jėzus klausia: „Jeigu Dievas taip aprengia laukų gėlę, kuri šiandien žydi, o rytoj metama į krosnį, tai argi Jis dar labiau nepasirūpins jumis, mažatikiai?“ (Mato 6, 30) Jei Dievas, Dangiškasis Dailininkas, taip nuspalvina paprastas gėles, nuvystančias per dieną, kiek daugiau Jis rūpinsis tais, kuriuos sukūrė pagal Savo atvaizdą? Šiais pamokymais Kristus

priekaištauja mažatikiams už jų nerimą, sumišimą ir abejones.

Viešpaties dukterys ir sūnūs bus laimingi, ramūs ir paklusnūs. Juk Jēzus sako: „Duodu jums Savo ramybę. Ne taip Aš ją duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūgštauja jūsu širdys ir teneliūdi!“ „Aš jums tai kalbėjau, kad jumyse būtū Manasis džiaugsmas ir kad jūsu džiaugsmui nieko netrūktū“ (Jono 14, 27; 15,11).

Tokia laimė, kurios ieškome tik sau, nejausdami pa-reigos kitiems, - nepastovi ir greitai praeina. Ji išnyksta, o sielą slegia vienatvė ir liūdesys. Tačiau tarnavimas Dievui teikia mums džiaugsmą ir pasitenkinimą. Krikščionis nepaliktas klaidžioti neaiškiais keliais. Jis nėra paliktas nereikalingiems sielvartams ir nusivylimams. Jei neturime malonumų šiame pasaulyje, vis dėlto galime būti linksmi, laukdami būsimąjo gyvenimo.

Jau žemeje krikščionys gali
džiaugtis, bendraudami su
Kristumi. Jie gali jausti Jo meilę
ir paguodą. Jie gali būti
drąsesni, jausdami Jį greta. Su
kiekvienu žingsneliu gyvenime
mes giliau pažįstame Jėzaus
meilę ir artėjame prie Jo ir
palaimintos ramybės Tėvynės.
Todėl nepraraskime vilties, bet
dar stipriau tikėkime. „Iki šiol
Viešpats mums padėjo“, padės
ir iki pabaigos. Prisimin-
kime, ką Viešpats yra padaręs, kad

paguostų ir išgelbėtų mus iš
griovėjo - šėtono - rankų.

Aiškiai atminkime visas Dievo
mums parodytas malones -
ašaras, kurias Jis nušluostė,
skausmą, kurį Jis numalšino,
rūpesčius, kuriuos pašalino,
baimę ir nerimą, kurį išsklaidė,
norus, kuriuos patenkino,
palaiminimus, kuriuos išliejo
ant mūsų. Tai sustiprins mus,
einančius likusiu keliu.

Mes negalime negalvoti apie
sunkumus, laukiančius mūsų,

bet, atsigreždami į praeitį ir žvelgdami į ateitį, galime pasakyti: „Iki šiol Viešpats mums padėjo“. „Būk saugus visas savo dienas!“ (1 Samuelio 7,12; Pakartoto Įstatymo 33,25) Išbandymai nebus didesni, nei mes galime išverti. Tad dirbkime kiekvienas savo darbą, tikėdami, jog, kad ir kas atsitiktų, gausime tiek jėgų, kad atsilaikytume.

Netrukus bus atverti dangaus vartai Dievo vaikams įleisti.

Kaip pati gražiausia muzika juos pasieks Šlovės Karaliaus balsas: „Ateikite, Mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!“ (Mato 25, 34)

Tada atpirktieji svetingai bus priimti į namus, kuriuos Jėzus jiems paruošė. Čia juos sups ne niekšai, melagiai, stabmeldžiai, nedorėliai ir netikintieji. Ne, jie bendraus su tais, kurie dieviškąja malone nugalėjo

šėtoną ir išsiugdė tobulus
charakterius. Kristaus kraujas
nuplovė visus jų nuodėmingus
polinkius, visus trūkumus,
kurie liūdina Dangų. Jiems bus
suteiktas Jo šlovės spindesys,
prieš kurį blanksta saulė. Jie
turės Jėzaus charakterį ir
dvasinį grožį, kuriam negalės
prilygti išorinis žavesys. Prieš
didįjį Dievo sostą jie stovės be
kaltės, dalydamiesi teisėmis ir
garbe su angelais.

Mąstydami apie tai, ką žmogus gali paveldėti, pa-galvokime, „kuo žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę?“ (Mato 16,26) Jis gali nebūti turtingas, bet turėti dvasinių turtų ir vertybių, kurių negali suteikti pasaulis. Atpirktas ir apvalytas nuo nuodėmės žmogus, visomis jėgomis pasišventęs tarnauti Dievui, yra neįkainojama vertybė. Visas dangus, dalyvaujant Dievui ir šventiesiems angelams, džiaugiasi net viena atpirkta

siela, giedodamas šventojo
triumfo giesmes.